SERIE NOUA

ENIGMA

James Hadley Chase

Fă-mi plăcerea și crapă!

J. H. CHASE

FĂ-MI PLĂCEREA ȘI CRAPĂ !

J. H. CHASE

Fă-mi plăcerea şi crapă!

Traducere de DAN DUMITRESCU

BUCUREŞTI, 1994

Coperta de GH. BALTOC
Editor : ZAMFIR M. RUSU

ISBN 973-9127-73-8

I

Tipul urcă în autobuzul de Sacramento și își instală corpul mătăhălos în scaunul de lângă mine.

Părea coborât de-a dreptul din secolul al XIX-lea. Avea o mustață ca a lui Mark Twain, un șiret legat de gât pe post de cravată, purta un costum gri de tercot și, pe cap, o pălărie albă, model Stetson.

De vreo șaizeci de ani bătuți pe muchie, avea o burtă impunătoare, pe care în întuneric o puteai confunda, fără să greșești câtuși de puțin, cu un coș de gunoi. Părul îi era lung, ca al unui puști modern, și figura sa roșcovană exprima o mulțumire și o bunătate pe care cu greu le mai poți întâlni în zilele noastre.

După ce s-a așezat, s-a uitat scurt în jurul său, și în cele din urmă și-a fixat atenția asupra mea. În clipa în care autobuzul a pornit, mi-a spus :

— Bună ziua. Sunt Joe Pinner, din Wicksteed.

I-am simțit ochii săi mici și cenușii, care îmi examinau costumul nenorocit ce mă costase vreo două sute de dolari — asta acu' vreo șase ani — și care între timp își făcuse datoria. De asemenea, mi se studiau și marginile manșetelor cămășii, cam zdrențuite și jegoase, ca urmare a lungului drum petrecut de câteva zile bune prin tot soiul de autobuze.

— Keith Devery, din New York, i-am răspuns, cam sec.

Îşi umflă obrajii bucălaţi, îşi scoase pălăria, îşi şterse fruntea, după care îşi aranjă părul şi îmi spuse cu o voce amabilă :

— New York ? Aţi călătorit, nu glumă. Eu... am fost şi eu prin New York ; da' nu cine ştie ce.

— Pentru mine e totuna.

O zdruncinătură ne lovi unul de celălalt. M-am izbit de umărul lui împănat de grăsime.

— Cunoaşteţi Wicksteed-ul, domnule Devery ? mă întrebă el.

— Nu.

Conversaţia pe care încerca tipul s-o înfiripe nu mă interesa câtuşi de puţin. Aveam chef să fiu lăsat în pace, dar se părea că n-aveam noroc de aşa ceva.

— Cel mai şic orăşel de pe toată coasta Pacificului, continuă el. La vreo optzeci de kilometri de Frisco. Cu spital, centru comercial şi cel mai bun expres dintre Los Angeles şi Frisco, al cărui proprietar sunt chiar eu. Izbucni într-un râs sănătos. Ar trebui să vizitaţi orăşelul ăsta, domnule Devery.

— Eu merg la Frisco.

— Zău ? Am fost şi eu prin Frisco ; da' doar aşa, în trecere.

Îşi scoase din buzunar un etui vechi de ţigări şi mi-l întinse. Am clătinat din cap.

— Pentru un bărbat tânăr şi energic, Wicksteed-ul oferă o grămadă de posibilităţi.

Îşi aprinse ţigara, suflă fumul gros şi mirositor într-o parte, şi se instală mai bine în locul său.

— Domnule Devery, spuneţi-mi, căutaţi ceva de lucru, sau mă înşel cumva ?

— Ba nu, aşa-i.

M-am gândit la ultimele zece luni pe care le trăisem și la slujbele pe care le avusesem. Și ce slujbe, Dumnezeule! Averea mea se ridica în prezent la cincizeci și nouă de dolari și șapte cenți. După ce aveam să-i cheltuiesc, nu mi-ar mai fi rămas nimic. Așa că eram obligat să-mi caut de lucru, indiferent ce. Mai jos decât ultima slujbă, săpător de șanțuri, n-aveam cum să cad. Dar nimic nu era imposibil.

Pinner trase din țigară :

— Totuși, nu strică să vă aruncați ochii prin Wicksteed, n-aveți ce pierde, domnule Devery. Este un orășel simpatic, să știți... oamenilor de acolo le place să-i ajute pe cei de lângă ei.

Chestia asta din urmă m-a cam iritat.

— Credeți că am nevoie să fiu ajutat ? i-am răspuns țâfnos.

Își scoase țigara din gură, o examină atent și apoi îmi răspunse :

— Cred că fiecare dintre noi, într-un anumit moment al existenței lui, are nevoie să fie ajutat.

— Se poate, numai că eu n-am cerut așa ceva.

M-am întors pe jumătate și l-am privit cu arțag.

— Domnule Devery, pe cuvântul meu, am impresia că aveți nevoie de un ajutor prietenesc. Dar dacă mă înșel, vă rog să mă scuzați și să nu mai vorbim despre asta.

M-am întors de tot, privind prin geamul prăfuit. I-am replicat peste umăr :

— Nu cer nici o favoare și nici nu mă aștept la așa ceva.

Individul nu-mi răspunse, așa că am continuat să privesc pe geam ; după câteva momente l-am auzit sforâind. Mi-am întors capul și l-am studiat. Dormea tun, cu țigara strânsă între degetele groase și cu pălăria trasă pe ochi.

De la Sacramento la Frisco sunt vreo sută și cincizeci de kilometri. Cu un pic de baftă, drumul ăsta se putea face în trei ore și jumătate. Nu mâncasem nimic și mi-era o sete care ar fi ucis și o cămilă. Și cum ultima mea țigară o fumasem de mult, am regretat că-i refuzasem oferta.

Priveam pe geam cum se derula peisajul, având moralul la pământ și întrebându-mă dacă făcusem bine că părăsisem coasta Atlanticului pentru a merge, așa, la noroc, pe cea a Pacificului. Mi-am amintit că la New York și în împrejurimile lui mă puteam baza pe câțiva amici, care la nevoie mă puteau ajuta. Dar în partea asta, a Pacificului, nu știam pe nimeni, așa că plonjam în necunoscut.

Peste vreo oră, am văzut o placardă pe care scria „Wicksteed — 65 de kilometri". Joe Pinner se trezi, căscă, se aplecă în fața mea să privească pe geam, după care mormăi :

— Ne apropiem. Știți să șofați, domnule Devery ?

— Da, bineînțeles.

— V-ar interesa să fiți instructor auto ?

L-am privit, cu sprâncenele încruntate.

— Instructor auto ? Păi, trebuie să ai autorizație pentru așa ceva.

— La Wicksteed nu ne formalizăm în halul ăsta. Nu suntem chiar așa de exigenți. Tot ceea ce se cere este să știi să conduci ca lumea, să ai un permis și o răbdare de elefant... cam asta ar fi totul. Bunul meu prieten Bert Ryder are nevoie de un instructor auto. Este patronul unei școli auto, și instructorul său se află în spital. E destul de neplăcut pentru Bert. În viața lui n-a atins volanul unei mașini.

Își reaprinse țigara și continuă :

— Domnule Devery, la asta mă refeream, când vorbeam despre întrajutorare. El poate să vă ajute, şi dumneavoastră îl puteţi scoate din impas. Slujba nu este cine ştie ce, cam vreo două sute de dolari pe săptămână, dar n-o să vă omorâţi cu treaba, în schimb o să vă permită să vă descurcaţi binişor. Ce ziceţi ?

— Da, nu zic ba, numai că se poate ca până acum să fi găsit pe cineva.

Mă forţam cât puteam să-mi maschez entuziasmul.

— În dimineaţa asta, postul era încă vacant.

— Bine, atunci aş putea să mă duc să văd despre ce este vorba.

— Perfect.

Pinner se aplecă, ridică de jos sacul său sport şi şi-l puse pe genunchi. Îi trase fermoarul şi scoase din el un pachet învelit în hârtie, pe care mi-l întinse râzând :

— Nevastă-mea îşi imaginează că atunci când plec undeva, o să uit să mănânc. Pot să vă ofer câteva sandvişuri, domnule Devery ?

Mândria mă împiedica să primesc, dar îmi chiorăiau maţele de foame, aşa că am murmurat :

— Vă mulţumesc mult, domnule Pinner.

— Ca să fiu cinstit, am mâncat înainte să mă urc în maşină. Cred că nevastă-mea ar fi în stare să mă omoare dacă m-aş întoarce cu mâncarea acasă. Daţi-i drumul, nu vă sfiiţi, domnule Devery.

Am luat pachetul şi am început să înfulec. Ultimul meu prânz, constând dintr-un hamburger prăjit în untură, data din ajun. Am hăpăit cele patru sandvisuri cu piept de pui şi castraveciori muraţi cât ai clipi din ochi.

În timpul ăsta intrasem în Wicksteed. Tipul avusese dreptate, orăşelul părea simpatic. Strada principală era paralelă cu ţărmul Pacificului, iar pe ambele trotuare se

aflau palmieri și rododentroni înfloriți. Trecătorii aveau un aer prosper. În depărtare, în colțul străzii, se zărea un supermagazin cu o firmă imensă de neon pe acoperiș „Super Bazarul Pinner".

Autobuzul se opri.

— Asta-i magazinul meu, mă anunță Pinner, sculându-se din scaun. Școala auto a lui Bert Ryder este la câteva case mai încolo. Spuneți-i că sunteți un prieten de-al meu, domnule Devery.

Am coborât din mașină, împreună cu alți cinci sau șase călători.

— Vă mulțumesc, domnule Pinner, i-am spus. Vă rămân foarte recunoscător, și încă o dată mulțumesc pentru sandvișuri.

— M-ați ajutat și pe mine să scap de ele, replică el, râzând. În autogară sunt niște chiuvete, la toaletă, dacă vreți să vă aranjați nițel. Vă urez noroc.

M-am dus în autogară, m-am spălat, m-am bărbierit și mi-am pus singura cămașă curată pe care o mai aveam. Apoi m-am examinat în oglindă. Nu poți trăi cinci ani într-o închisoare renumită pentru duritatea ei, fără ca asta să nu lase urme. Prin părul meu negru apăruseră fire albe Aveam o figură slăbită și palidă. Fusesem eliberat de zece luni, dar încă mai aveam mutra unui pușcăriaș.

Am băgat zece cenți într-o mașină de lustruit pantofii și, considerând că asta era tot ce puteam face pentru a fi cât de cât prezentabil, am pornit în căutarea școlii auto a lui Ryder. Am găsit-o repede, după cum îmi spusese Pinner, la vreo sută de metri ; era o clădire joasă, zugrăvită într-un galben viu și alb, și cu o firmă mare pe acoperiș. Ușa era deschisă, așa că am intrat.

O tipă cu aer de liceană, cu părul tuns scurt și cu figura candidă a adolescenților care n-au apucat încă să afle

pe pielea lor că viaţa e plină de rahat, îşi ridică mâinile de pe maşina de scris şi îmi zâmbi.

— Domnul Ryder este aici ?

— Îl găsiţi acolo, îmi răspunse, arătându-mi o uşă. Puteţi să intraţi. Nu este ocupat.

Mi-am lăsat valiza mizerabilă jos.

— Pot să las asta aici ?

— O să fiu cu ochii pe ea, îmi promise, şi zâmbi din nou.

Am bătut la uşă, am apăsat pe clanţă şi am intrat într-o încăpere mică. La un birou stătea un individ care semăna întrucâtva cu Harry Truman. Chel, cu ochelari şi de vreo şaptezeci şi cinci de ani. Se ridică şi zâmbi prietenește.

— Intraţi, intraţi. Sunt Bert Ryder.

— Keith Devery.

— Luaţi loc. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Devery?

M-am aşezat pe un scaun şi mi-am pus mâinile între genunchi.

— L-am întâlnit pe Joe Pinner în autobuz, i-am răspuns. Dânsul crede că v-aş putea fi de folos, şi în acelaşi timp, şi dumneavoastră mie. Din câte mi-a spus, se pare că aveţi nevoie de un instructor pentru şcoala dumneavoastră de şoferi ; aşa este, domnule Ryder ?

Îşi scoase din buzunar un pachet de Camel, mă servi cu o ţigară, şi-o aprinse pe-a lui, după care îmi dădu şi mie bricheta. În tot timpul ăsta, ochii lui căprui mă studiau cu atenţie. Puţin îmi păsa. Eram obişnuit cu soiul ăsta de examen, pe la câţi patroni trecusem. L-am privit drept în ochi şi mi-am aprins ţigara.

— Joe Pinner, hm, făcu el, clătinând din cap. Un om de treabă, care mereu se gândeşte la cei din jurul său. Aveţi experienţă în aşa ceva, domnule Devery ?

— Nu, dar sunt un șofer foarte bun. Am permis de conducere și o răbdare de fier. După cum spunea domnul Pinner, cam astea ar fi singurele lucruri care se cer.

Ryder se porni să râdă.

— Cam așa ceva. Întinse spre mine o mână negricioasă, cu venele ieșite în evidență. Pot să văd și eu permisul dumneavoastră ?

L-am scos din portvizit și i l-am dat. L-a examinat ce l-a examinat, și apoi mi-a zis :

— New York ? Sunteți cam departe de casă.

— Nu sunt din New York. Am lucrat ceva pe-acolo, și atâta tot.

— Văd că timp de cinci ani de zile n-ați mai condus, domnule Devery.

— Da. Nu mi-am mai putut permite să am o mașină.

Clătină din cap.

— Aveți treizeci și opt de ani. O vârstă frumoasă. Ce mi-ar mai plăcea să am din nou treizeci și opt de ani ! Îmi înapoie permisul. Și ce mașină ați avut, domnule Devery?

— Un Thunderbird.

— Bună mașină. Știți ce, domnule Devery (își scutură scrumul într-o scrumieră de sticlă), cred că ar fi păcat să vă risipiți talentul acceptând slujba asta. Îmi place să cred că mă pricep nițeluș la oameni. Ce-ați făcut în toți acești cinci ani, dacă-mi permiteți ?

— Păi, cam de toate, am răspuns, ridicând din umeri. Să zicem că m-am vânturat încolo și încoace, domnule Ryder. Alaltăieri făceam pe scufundătorul. Săptămâna trecută spălam mașini.

Mai clătină o dată din cap.

— Sunt prea indiscret dacă vă întreb pentru care motiv ați fost închis cinci ani ?

Am căscat ochii mari, și apoi am dat din umeri. Mi-am împins scaunul înapoi și m-am ridicat.

— Domnule Ryder, vă rog să mă scuzați că v-am făcut să vă pierdeți timpul. Nu credeam că chestia asta este chiar atât de evidentă.

Și m-am îndreptat spre ușă.

— Nu plecați așa, spuse apăsat Ryder. Nu se vede deloc că ați făcut închisoare, dar și fiul meu a ieșit acum doi ani, și mi-am amintit ce figură avea. A fost închis opt ani. Furt armat.

M-am oprit, cu mâna pe clanță, și l-am privit fix. Impasibil, mi-a făcut semn să mă întorc la loc.

— Luați loc, domnule Devery. Am încercat să-l ajut, dar a fost imposibil. După părerea mea, trebuie să ajuți oamenii care au făcut o prostie, din moment ce sunt corecți cu tine.

M-am întors la scaunul meu și m-am așezat din nou.

— Și ce s-a întâmplat cu băiatul dumneavoastră, domnule Ryder ?

— A murit. Peste trei luni, după ce a ieșit de la închisoare, a vrut să jefuiască o bancă. A omorât paznicul și poliția l-a doborât. Ryder își examină țigara cu un aer încruntat. În sfârșit, asta e. Eu sunt cel vinovat. Nu m-am forțat îndeajuns. Orice situație poate fi văzută din două unghiuri. Iar eu am privit-o doar din unghiul meu de vedere.

— Poate că n-ar fi schimbat cu nimic situația.

— Poate, cine știe... murmură el, surâzând trist. Vreți să-mi povestiți istoria dumneavoastră, domnule Devery ?

— Cu condiția că nu sunteți obligat s-o credeți.

— Nimeni nu este obligat să creadă ce i se povestește, dar nu-i nici o problemă, de ascultat se poate asculta. Domnule Devery, sunteți atât de amabil să închideți ușa cu cheia ?

Chestia asta m-a cam surprins. M-am ridicat și am închis ușa cu cheia. Când m-am întors, pe masă apăruseră o sticlă de Johnny Walker și două pahare.

— N-aș vrea ca Maisie să intre și să dea peste noi în timp ce bem, îmi spuse el, făcându-mi cu ochiul. Îmi place ca întotdeauna cei mai tineri să-i respecte pe cei mai în vârstă.

Umplu paharele, cu o grijă afectuoasă, împinse unul spre mine și-l apucă pe celălalt.

— Pentru tinerețe și inocență !

Am închinat și am băut.

— Așa că, domnule Devery, vă ascult cu atenție.

— Păi, eram ceea ce se numește un agent de schimb. Lucram pentru Barton Sharman, cea mai importantă agenție după cea a lui Meril Lynch. Eram considerat ca un mic geniu. Aveam ambiție cu caru'. Am fost mobilizat și trimis în Vietnam. Culmea este că mi s-a păstrat locul, dar la întoarcere n-a mai fost ca înainte. Acolo, în Vietnam, întâlnisem tipi dați naibii, care m-au învățat cum se poate câștiga o avere fără să miști practic un deget. Adică, făcând speculă. Așa că, să bag altora bani cu de-a sila în buzunar nu mă mai amuza deloc. Aveam de gând să câștig numai pentru mine. Am mirosit despre o fuziune dintre două firme, ceva ultrasecret. Era o șansă unică. M-am folosit de banii unui client. Pentru mine era floare la ureche. Săltam peste trei sferturi de milion, fără să investesc un cent. În ultima clipă, fuziunea n-a mai avut loc. Afacerea s-a dus pe apa sâmbetei, și eu m-am ales cu cinci ani. Asta-i tot. Nimeni n-a fost păgubit cu nimic, în afară de mine. O căutasem cu lumânarea. Nu mă pricep decât la afaceri de genul ăsta, și cum nimeni nu mă mai angajează acolo unde se vântură banii, împușc și eu francul, făcând ce treabă se găsește.

Ryder umplu din nou paharele.

— Domnule Devery, tot mai ești ambițios ?

— Dacă nu poţi jongla cu cifrele, degeaba eşti ambiţios, i-am răspuns. Nu... cinci ani la răcoare m-au învăţat că trebuie să ţintesc mai jos.

— Părinţii trăiesc ?

— Au murit de mult. Un accident de avion, înaintea plecării mele în Vietnam. Sunt absolut singur.

— Nici căsătorit ?

— Am fost, dar n-a mai vrut să mă aştepte cinci ani. Îşi goli paharul şi clătină din cap.

— Postul de instructor auto vă aparţine. O să câştigaţi două sute de dolari pe săptămână. Nu este cine ştie ce pentru cineva care a fost obişnuit cu o viaţă mai uşoară, dar orişicât, nu sunt de lepădat. Nu cred eu că asta o să faceţi toată viaţa, dar cel puţin e un început, în aşteptarea unor slujbe mai bune.

— Mulţumesc... Ce trebuie să fac ?

— Să învăţaţi oamenii să şofeze. Cei mai mulţi sunt nişte puştani... puştani de treabă, dar din timp în timp, avem şi clienţi mai în vârstă, lume bună. Programul de lucru este de la nouă dimineaţa la şase seara. Cu Tom ăsta la spital, suntem complet descoperiţi. Tom Lucas, instructorul meu. A avut ghinion... era cu o doamnă în vârstă în maşină, şi doamna a intrat într-un camion. Dânsa n-a păţit nimic, dar Tom şi-a spart capul. Trebuie să fiţi foarte atent, domnule Devery. Maşinile n-au dublă comandă, puteţi acţiona doar frâna de mână. Ţineţi mâna în permanenţă pe frâna de mână, şi totul o să fie în regulă.

Am dat pe gât ce rămăsese din pahar, Ryder făcu la fel, şi apoi băgă sticla şi paharele într-un sertar al biroului.

— Şi când o să încep ?

— De mâine dimineaţă. Luaţi legătura cu Maisie. Ea o să-vă spună orele de întâlnire cu elevii. Fiţi drăguţ cu ea, domnule Devery, e o fată tare de treabă.

Își scoase portofelul și extrase din el o bancnotă de o sută de dolari.

— Sunt convins că un avans nu vă strică. Și, în plus, vă permite să vă găsiți și o gazdă. V-o recomand pe doamna Hansen. Bănuiesc că Joe Pinner v-a povestit că orașul ăsta este un oraș frumușel, în care oamenilor le place să se ajute unii pe alții. Doamna Hansen este văduvă. Are o casă drăguță pe Seaview Avenue, unde închiriază o cameră, pentru treizeci de dolari pe săptămână, în care intră micul dejun și masa de seară. Am văzut camera... e foarte șic acolo.

Se părea că în Wickstéed, cuvântul de trecere era „șic"

— O să mă duc s-o văd. Și după câteva momente am adăugat : vă mulțumesc pentru slujbă.

— Keith, mi-ai făcut un mare serviciu. Parcă Keith spuneai că te numești, nu ?

— Da, domnule Ryder.

— Pe-aici, toată lumea îmi spune Bert.

— Atunci pe mâine, Bert, am spus și am ieșit, îndreptându-mă spre Maisie.

A doua zi dimineață m-am sculat pe la șapte.

După luni întregi, mi s-a întâmplat pentru prima oară să dorm și eu o noapte ca lumea. Un adevărat record.

M-am întins, am căscat și mi-am aprins o țigară. M-am mai uitat încă o dată prin jur.

Bert spusese despre camera asta că era frumușică. Pentru mine, care de zece luni dormisem pe unde apucam, camera era un adevărat palat.

În ea se găseau o canapea extensibilă, pe care eram lungit, două fotolii confortabile, o măsuță cu două scaune

alăturate, iar lângă uşă, un birou cu un scaun. În faţa mea, peretele era ocupat de o bibliotecă înaltă, burduşită cu cărţi, în care se afla şi televizorul. Două covoare, unul sub canapea şi celălalt sub birou, acopereau parţial parchetul ceruit lună. Fereastra dădea spre o verandă cochetă, acoperită de viţă-de-vie. În depărtare se zărea plaja oceanului. Pentru treizeci de dolari pe săptămână, era mană cerească.

Mai înainte de a o vedea pe doamna Hansen, trecusem pe la magazinul lui Pinner şi-mi cumpărasem două cămăşi cu mânecă scurtă, două perechi de pantaloni de bumbac şi o pereche de pantofi sport. La Wicksteed, toată lumea părea a fi în ţinută de vacanţă.

Doamna Hansen era o femeie cumsecade, până-n şaizeci de ani, blondă cum e grâul ; ochii de culoarea cerului senin îi dădeau de gol originea daneză, ca şi uşorul accent gutural cu care vorbea. Mi-a spus că Bert o sunase s-o înştiinţeze de sosirea mea. Am întrebat-o dacă îi spusese şi că ieşisem de la puşcărie. Mi-a răspuns că nu. M-a poftit într-o sufragerie vastă, ale cărei ferestre dădeau spre plajă. Camera era înţesată de cărţi. Mi-a povestit că soţul ei fusese directorul şcolii din oraş, se surmenase prea mult şi murise ca urmare a unei crize cardiace. Am murmurat câteva cuvinte de consolare. Mi-a mărturisit că domnul Hansen, împins de generozitatea lui naturală, îşi dăduse aproape toţi banii pentru a ajuta lumea. Mi-a spus asta cu vădită satisfacţie. Nu şi-a făcut decât datoria, mi-a declarat, dar nu şi-a închipuit că o să părăsească lumea asta aşa de iute. Din acest motiv se afla ea într-o jenă financiară. Eu eram primul ei locatar.

M-a condus la etaj pentru a-mi arăta camera. Mi-a explicat că acolo se afla biblioteca fostului ei soţ, căruia îi plăcea foarte mult să se uite la televizor, dar cum pe ea n-o prea interesa chestia asta, îmi lăsa mie aparatul, dacă

voiam. I-am mulţumit. M-a întrebat cam stânjenită dacă treizeci de dolari era un preţ acceptabil. Am asigurat-o că eram mai mult decât mulţumit. Mi-a spus că existau două băi, a mea fiind cea de la capătul culoarului. Ea locuia la parter. Mi-a spus că putea să-mi pregătească masa de seară pe la şapte, sau mai târziu, cum îmi convenea. I-am răspuns că pe la şapte era perfect. M-a mai întrebat dacă nu cumva era vreo mâncare care nu-mi plăcea. Gândindu-mă la porcăriile pe care le înghiţisem în ultima vreme, mi-a venit să mor de râs, nu alta. I-am dat toate asigurările că nu eram deloc pretenţios. Bine, atunci o să-mi aducă masa în camera mea. Mi-ar plăcea să cumpere bere pe care s-o bage în frigider ? I-am spus că mi-ar face mare plăcere. A sperat să-mi placă munca, fiindcă Bert era un tip (şi ştiam ce o să spună) şic. M-a înştiinţat că de-ale casei se ocupa o menajeră, care venea din când în când. Era convenabilă ora opt pentru micul dejun ?

După ce a plecat, mi-am desfăcut cumpărăturile şi am examinat cărţile din bibliotecă, dar am constatat că erau numai lucrări didactice, nimic altceva. Am petrecut o oră în cadă, după care m-am simţit ca nou-născut. M-am primenit cu lucrurile noi pe care le cumpărasem şi am trecut în verandă. Am privit la lumea de pe plajă, până când doamna Hansen mi-a adus masa de seară — peşte prăjit, brânză şi îngheţată. Îmi mai pusese pe tavă şi o cutie de bere.

Am mâncat, am coborât cu tava şi am dus-o în bucătărie. Doamna Hansen citea pe terasă. N-am deranjat-o.

M-am întors în camera mea şi m-am instalat pe verandă, unde am început să fumez liniştit. Nu-mi venea să cred că ce mi se întâmplă poate fi adevărat, după zece luni înfiorătoare. Aveam dintr-o dată o slujbă de două sute de dolari pe săptămână şi o casă adevărată. Era prea frumos

ca să poată fi adevărat. Ceva mai târziu, m-am uitat la televizor, am urmărit ştirile, după care m-am culcat. Patul era drăguţ. În lumina difuză a veiozei de lângă canapea, camera mi s-a părut într-adevăr şic. Începusem să folosesc şi eu calificativul ăsta. Curând, am adormit.

Lungit pe canapea, cu o ţigară în mână, o auzeam pe doamna Hansen cum trebăluia, pregătind micul dejun. Ziua care începuse avea să fie pentru mine o zi plină. Maisie (îmi spusese că se numea Jean Maisie Kent, dar i-ar fi făcut plăcere să-i spun Maisie), îmi dăduse lista cu elevii şi cu orele pe care le aveam de făcut. Dimineaţă aveam trei ore, apoi o oră liberă pentru masă, iar după prânz, cinci lecţii de câte o oră.

— Toţi ăştia sunt nişte puştani, îmi explică ea, de-abia şi-au luat bacalaureatul. N-au mai condus până acum, sunt începători. Singurul cu care trebuie să fiţi mai atent, este Hank Sobers. Se crede buricul pământului şi îşi închipuie că ştie totul. Fiţi cu ochii pe el, domnule Devery.

I-am promis că aşa o să fac, după care am întrebat-o dacă n-ar vrea să-mi spună Keith, dacă eu îi spuneam Maisie.

La chestia asta, a lăsat capul în jos. Pentru vârsta ei (nu cred să fi avut mai mult de şaisprezece ani), avea o stăpânire de sine remarcabilă. I-am cerut un cod al legislaţiei rutiere, mărturisindu-i că uitasem aproape totul în privinţa asta. Mi-a spus că nu trebuia să-mi fac griji, întrucât Bert era cel ce dădea lecţii despre legislaţia rutieră. Ceea ce m-a uşurat nespus. Cu toate astea, am luat de la ea un asemenea cod, cu intenţia de a-l răsfoi în decursul serii, dar am uitat complet de el.

M-am bărbierit, am făcut un duş, m-am îmbrăcat, apoi am ieşit pe verandă. M-am gândit la Bert Ryder. Îi spusesem o mare parte din adevăr, mărturisindu-i motivul pentru care făcusem cinci ani de pârnaie, dar omisesem cu bună ştiinţă câteva detalii şi-l minţisem când i-am răspuns la întrebarea dacă mai eram ambiţios. De la întoarcerea mea din Vietnam, unde fusesem martor la naşterea unor averi peste noapte din speculă, gândul de a pune mâna pe potul ăl mare mă ardea ca o lampă de benzină. Acolo, un sergent îşi organizase treaba atât de bine, încât după terminarea războiului, el şi gaşca lui de trei tipi, precis că înhăţaseră un milion de dolari. Furaseră armata americană ca în codru. Vânduseră trei tancuri Sherman unui traficant din Coreea de Nord, fără a mai vorbi de nişte lăzi cu mitraliere, muniţii şi provizii. În debandada generală care a urmat retragerii americanilor, nimeni nu s-a prins de dispariţia celor mătrăşite, nici măcar a tancurilor. După ce m-am întors la Barton Sharman, nu m-am gândit decât la sergentul ăla şi la milionul de dolari. Iar atunci când fuziunea dintre cele două firme era pe punctul de a se realiza, n-am mai stat pe gânduri. Era şansa mea şi n-aveam de gând s-o scap. Din moment ce fuziunea ar fi fost anunţată, acţiunile şi-ar fi triplat valorea. Am deschis un cont la banca Haverford, unde am depus titluri la purtător de 450 000 de dolari, pe care le păstram în seiful meu, în contul unuia dintre clienţii pe care-i aveam. Cu titlurile astea am cumpărat acţiuni. Imediat ce fuziunea ar fi avut loc, nu aveam decât să le vând, să bag beneficiul în buzunar şi să restitui titlurile.

Totul părea o joacă de copil, numai că fuziunea n-a mai avut loc ca urmare a unei decizii a Comisiei economice. Îl minţisem pe Bert când îi spusesem că nimeni nu avusese de suferit în afară de mine. Clientul meu îşi pier-

duse titlurile de valoare, numai că eu știam că ele reprezentau niște parale mătrășite, de care fiscul habar n-avea. Așa că și tipul era un fel de pungaș, ca și mine.

Și-l mai mințisem pe Bert, afirmându-i că nu mai eram de fel ambițios. Ba dimpotrivă, ambiția mea devenise comparabilă cu rapacitatea unui leopard. Visul meu de a înșfăca un purcoi de bani mă ținea ca o durere de dinți. În timpul anilor trăiți în pușcărie, îmi petrecusem ore și ore în șir gândindu-mă la tot felul de planuri pentru a câștiga o grămadă de bani. Îmi repetam că dacă un amărât de sergent, ca ăla din Vietnam, reușise, atunci și eu trebuia să fiu în stare de așa ceva. Nu-l mințisem pe Bert când îi spusesem că eram răbdător. Răbdarea asta aveam eu să mi-o răscumpăr mai târziu. Până la urmă, tot mă îmbogățeam eu. Și aveam să-mi cumpăr o casă să moară lumea, o mașină ca-n filme, un iaht, și toate șmecheriile pe care ți le pot permite lovelele. Toate, toate astea. Avea să fie al naibii de greu, dar până la urmă o scoteam eu la capăt. La treizeci și opt de ani, pornind de la zero și cu un cazier în cârcă, era cumplit de greu, dar nu imposibil, îmi repetam întruna. Cât timp fusesem la Barton Sharman, mă dumirisem în privința mahărilor. În situația asta, lucrurile erau clare : ăia mici cu firimiturile, în timp ce barosanii nu mai aveau pe unde să-și îndese bișțarii.

Am decis că trebuia să-mi aștept șansa, și de-acum înainte nimic nu mă mai oprea să pun laba pe ea. Trebuia să fiu doar mai hotărât, mai fără scrupule, și să nu-mi prea pese de ceilalți.

Iar dacă așa trebuia să fiu, păi atunci așa aveam să fiu.

Doamna Hansen bătu la ușă și-mi aduse micul dejun. M-a întrebat dacă dormisem bine și dacă pentru masa de seară mi-ar plăcea un pui fript. I-am răspuns că de-abia așteptam așa ceva. După ce a plecat, am început să înfu-

lec din bucata zdravănă de jambon prăjit și din oăule fierte.

Mi-am zis că imediat ce o să am primul meu milion de dolari, o să-i trimit doamnei Hansen cu cadou colosal. O merita cu prisosință.

— Cum a mers, Keith, mă întrebă Bert când am intrat la el în birou, pe la ora prânzului. Vreo problemă ?

— Nici una. Puștii ăștia se descurcă de nu se poate. Pariez că au mai mers până acum pe șest cu mașina babacilor. Altminteri, n-ar fi putut conduce așa de bine încă de la prima lecție.

Începu să râdă.

— Tot ce se poate. Ia zi, îți place slujba ?

— Dacă asta se poate numi slujbă, păi, îmi place, cum să nu. Mă duc să mănânc și eu ceva. Mă întorc la două.

— Auzi, Keith... poți să iei mașina, mie nu-mi trebuie. Niciodată n-am fost în stare să învăț să conduc, iar acum e prea târziu pentru asta, sunt cam bătrân. Plătești benzina și poți s-o folosești cât vrei.

— Îți mulțumesc, Bert.

— Doamna Hansen are garaj, în spatele casei. Așa că n-o să mai dai banii pe autobuz.

— Mi se pare șic ce spui.

Am accentuat pe cuvântul „șic", râzând. Mi-a zâmbit :

— Văd că ai început să fii de-al nostru. Ce zici, bem un păhărel înainte de a pleca ?

— Mulțumesc, asta nu. În timpul serviciului nu beau niciodată.

Clătină din cap, în semn că aprecia chestia asta.

M-am dus la cafeneaua din față și am comandat un hamburger și o Cola.

Până acum, treaba mi se părea o joacă. După cum îi spusesem și lui Bert, puștii erau zoriți nevoie mare să-și

obţină permisul de conducere, pentru a se putea instala la volanul unei rable de maşini, cumpărate din economiile lor, aşa că băgau la cap tot ce le spuneam. Ştiam să mă port cu adolescenţii, numai că nu ţineam deloc să-mi câştig existenţa în maniera asta. Poate pentru o lună, două, dar nu mai mult. Dacă în intervalul pe care mi-l propusesem nu s-ar ivi ocazia aşteptată, marea şansă a vieţii mele în care visam, atunci trebuia să schimb peisajul. Aveam de gând s-o întind la Frisco. Într-un oraş aşa de mare n-aveau cum să lipsească ocaziile.

M-am întors la sediul şcolii de şoferi, cu câteva minute înainte de ora două. Hank Sobers mă aştepta. Mi-am adus aminte de avertismentul lui Maisie şi l-am examinat cu atenţie. Era un băiat de vreo optsprezece ani, deşirat, cu faţa plină de coşuri, cu plete care-i cădeau pe umeri, îmbrăcat într-un tricou pe care scria „Iubito, nu căuta mai departe, m-ai găsit".

— El este Hank Sobers, mă anunţă Maisie. Micul geniu.

După care îşi văzu în continuare de treabă, la maşina ei de scris.

— Grăbeşte-te, tăticu', n-o să pierd toată ziua, îmi spuse Hank.

Am făcut câţiva paşi spre el şi l-am privit în ochi. Trebuia să-l pun la punct, şi asta cât mai rapid.

— Mie mi-ai clămpănit astea, puişor ? am lătrat eu la el.

În armată fusesem învăţat să latru, nu glumă, şi încă nu uitasem aşa ceva. L-am cam surprins cu chestia asta, aşa cum mă şi aşteptam. A făcut un pas înapoi şi m-a privit ca luat din oală.

— Hai, să-i dăm drumu', mormăi el. Plătesc pentru nenorocitele astea de lecţii şi n-am chef să pierd vremea.

Am privit spre Maisie, care se oprise din bătut şi ne studia cu ochii mari.

— El plăteşte, sau taică-său ?

— Tatăl lui.

— Bine, am spus, şi m-am întors spre Hank. Acum, cască bine urechile, puişor. Pentru început, o să-mi spui domnule Devery. Ai înţeles ? Şi când o să te urci în maşină, o să faci exact ceea ce-ţi spun. N-o să deschizi pliscul decât atunci când o să-ţi permit eu. O să te învăţ să conduci, iar dacă nu-ţi place felul în care o fac, n-ai decât să te duci în altă parte. După cum ştiam de la Maisie, altă şcoală de şoferi în Wicksteed nu exista, aşa că nu riscam nimic. De acord ?

După câteva clipe de ezitare, Hank mormăi :

— Bine, de acord.

— De acord, cine ? am urlat din nou la el.

— De acord, domnule Devery.

— Aşa mai merge. Hai să-i dăm drumu'.

Am urcat în maşină. Cum s-a instalat la volan, a pus contactul şi a demarat ; mi-am dat seama că n-avea nevoie de lecţii de conducere. Puteam paria că de luni de zile condusese fără permis. L-am pus să facă un tur, să oprească şi apoi să pornească din pantă, să gareze, să parcheze şi să meargă cu spatele. A executat totul fără nici o greşeală.

— În regulă, trage pe dreapta. A oprit şi s-a uitat la mine. Hank, ia spune, cunoşti codul ?

— Destul de bine.

— Du-te la domnul Ryder. De mine ai scăpat, aşa că trebuie doar să treci de dânsul. Nu mai ai nevoie de lecţii de condus. Conduci la fel de bine ca şi mine.

Zâmbi cu toată gura.

— Bingo ! Adică, voiam să spun, mulţumesc, domnule Devery. Credeam că o să mă târâţi în neştire, doar ca să-i umflaţi paralele lui bătrânu'.

M-am uitat fix la el.

— Asta-i o idee. S-ar putea să mai ai nevoie de vreo cinci sau şase lecţii.

Imediat, figura i se îngrijoră.

— Domnule Devery, am glumit, zău aşa !

— Şi eu. Hai, dă-i drumul. Ne întoarcem la şcoală, o să vorbesc cu domnul Ryder.

Ne-am întors la şcoala de şoferi. I-am dat raportul lui Bert, şi acesta l-a luat pe Hank la întrebări.

Peste zece minute, Hank ieşea din biroul lui Ryder cu o faţă radioasă.

— Am trecut, spuse el. Mulţumesc, domnule Devery, aţi fost foarte şic.

Şi o luă din loc, fericit nevoie mare.

— Keith, văd că ştii să te descurci, nu glumă, îmi spuse Maisie, care ascultase totul.

— O nimica toată. Cine-i următorul ?

Am terminat puţin după şase, am trecut pe la Bert să-i dau bună seara, după care, la volanul maşinii, am luat-o pe Main Street către doamna Hansen.

Un fluier de-al poliţiei mă făcu să tresar. M-am întors spre dreapta. Un tip zdravăn, în uniformă maro, cu o pălărie Stetson roşie pe cap şi pistolul vârât în cingătoarea de la şold, îmi făcea semn să opresc.

Mi-a sărit inima din loc. De zece luni mă tot feream să am de-a face cu poliţia. Ajunsesem chiar să trec pe celălalt trotuar sau să intru în vreun magazin, dacă apărea vreunul în drumul meu. Numai că pe-ăsta n-aveam cum să-l evit. M-am uitat în oglinda retrovizoare. În spatele meu nu se afla nici o maşină. Am semnalizat dreapta şi am tras lângă trotuar.

Nemişcat, cu palmele umede şi cu inima bătând să mi spargă pieptul, îl priveam prin retrovizoarea exterioară

cum se apropia de mine, fără să se grăbească. Ca toţi poliţaii care aveau de gând să ia un şofer la întrebări, nu se zorea deloc. În cele din urmă se proţăpi lângă maşină. Era tânăr, cu o figură ca o lamă de cuţit, cu ochi mici, de poliţai, şi cu buzele subţiri. Era prima fiinţă care nu era şic, din cele întâlnite până acum în Wicksteed. Pe cămaşă avea agăţată o insignă pe care se putea citi „Ajutor de şerif — Abel Ross".

— E maşinuţa ta, tipule ? mă întrebă cu aerul ăla dur, împrumutat din filme.

— Nu, şi nu mă numesc „tipule". Mă cheamă Devery.

Ochii săi mici se micşorară şi mai mult.

— Dacă nu-i maşina ta, ce cauţi înăuntru ?

— Mă întorc acasă, ajutor de şerif Ross, i-am răspuns liniştit, şi am văzut că lucrul ăsta l-a cam descumpănit.

— Domnul Ryder ştie, tipule ?

— Mă numesc Devery, ajutor de şerif Ross. Da, ştie.

— Permisul.

Întinse spre mine o mână groasă cât un jambon.

I-am dat permisul şi a început să-l examineze.

— Văd că ţi l-ai înnoit. De ce nu l-ai folosit timp de cinci ani ?

Acum era rândul lui să mă descumpănească.

— Fiindcă n-am mai condus cinci ani de zile.

— De ce ?

— Pun şi simplu n-am avut nevoie de maşină.

Îşi aplecă încet capul şi mă privi fix.

— De ce n-ai avut nevoie de maşină ?

— Din motive personale, ajutor de şerif Ross. Da' ce-i cu întrebările astea ?

După câteva clipe îmi înapoie permisul.

— Nu te-am mai văzut pe aici. Ce învârţi prin oraşul nostru ?

— Sunt noul instructor de la şcoala de şoferi, i-am răspuns. Dacă vreţi să vă informaţi despre mine, puteţi lua legătura cu domnul Ryder.

— Da. Pe aici, obişnuim să ne informăm asupra necunoscuţilor. Mai ales asupra ălora care au renunţat să mai conducă cinci ani încheiaţi.

— Ce înseamnă asta ?

— Păi, credeam că ştii deja, replică el, după care se întoarse şi o porni agale pe trotuar.

L-am privit nemişcat prin parbriz, până mi-a dispărut din vedere. Îmi ispăşisem pedeapsa şi n-avea ce să-mi facă, dar ştiam că acelaşi lucru mi se putea întâmpla indiferent în care oraş m-aş fi dus. Pentru poliţai, un puşcăriaş rămâne întotdeauna un puşcăriaş.

La câţiva paşi se afla un bar având deasupra intrării, o firmă simplă „La Joe". Simţeam nevoia să beau ceva. Am încuiat maşina, am traversat strada şi am intrat.

Barul era vast şi întunecos. Două ventilatoare ce atârnau de tavan răscoleau aerul cald. Obişnuit cu lumina de-afară, am rămas locului câteva clipe, apoi privirea mi se adaptă la semiîntunericul dinăuntru. La capătul unei tejghele lungi, doi tipi tăifăsuiau cu barmanul. Când acesta mă zări, veni în întâmpinarea mea, cu un zâmbet pe figură.

— Salut, domnule Devery. Era de vreo cincizeci de ani, bondoc şi cu un aer jovial. Îmi pare bine că vă cunosc. Sunt Joe Summers, patronul localului. Ce doriţi ?

— Scoth cu gheaţă, i-am răspuns, un pic surprins. De unde ştiţi cine sunt ?

Zâmbetul i se lăbărţă pe toată faţa.

— Dimineaţă, puştiul meu a avut lecţie de conducere cu dumneavoastră, domnule Devery. Din câte mi-a spus, sunteţi un adevărat as. Şi să ştiţi că ăsta-i un compliment teribil, fiindcă, după el, orice individ care a trecut de treizeci de ani este un boşorog.

— Sammy Summers ?

Mi-am amintit de puşti. Nu era unul dintre cei mai buni elevi ai mei.

— Da, el este. Asta-i băutura dumneavoastră, domnule Devery, Bine aţi venit în oraşul nostru. Se poate trăi bine pe aici să ştiţi, ba chiar aş spune că este un locşor tare şic.

Dintr-o dată, unul din clienţii de la capătul barului se porni să guiţe :

— Mi-e sete, ce Dumnezeu ! Joe, ai de gând să vii o dată ?

— Scuzaţi-mă, domnule Devery, murmură Joe şi se grăbi în spatele tejghelei.

Am început să-mi beau scotch-ul, privind la cei doi clienţi. Unul dintre ei, de vreo patruzeci de ani, era un tip mărunţel şi slăbănog. Celălalt, care strigase la Joe, era masiv, pântecos, cu o figură roşcovană şi transpirată. împodobită cu o mustăcioară neagră. Era îmbrăcat într-un costum bleu, cu o cămaşă albă şi cravată roşie. Părea a fi un om de afaceri, dar nu cine ştie ce prosper.

— Joe ! Mai dă-mi un Scotch, ce naiba. Hai, încă un scotch ! urlă el.

— Frank, nici să nu te gândeşti, doar eşti cu maşina. Ai băut destul.

— Da' cine ţi-a spus că o să conduc eu ? Tom o să conducă.

— Nici să nu te gândeşti ! protestă micuţul. Doar nu-ţi închipui că o să bat atâta drum pe jos, după ce te duc ?

— O să-ţi facă bine plimbarea asta pe jos, ascultă-mă pe mine, declară mătăhălosul. Mai dă-mi un scotch, Joe, după aia ne cărăm.

— Nu conduc şi pace, îl asigură Tom, să-ţi intre bine asta în cap.

— Eşti un ticălos şi jumătate. Halal prieten, n-am ce zice.

— Îţi sunt prieten, da' nici aşa, să merg pe jos zece kilometri.

În timp ce-i ascultam, un beculeţ mi s-a aprins în minte. M-am apropiat de ei.

— Domnilor, aş putea să vă ajut, le-am propus eu.

Burtosul se întoarse spre mine şi-mi aruncă o privire arţăgoasă.

— Cine mai e şi ăsta ?

— Frank, ai putea să fii mai politicos, interveni Joe, cu o voce apăsată. Este domnul Devery, noul nostru instructor auto. Lucrează pentru domnul Bert.

Mastodontul mă examină cu nişte ochi tulburi.

— Şi ce vrea ?

M-am întors spre mărunţel.

— Dacă vreţi să-l conduceţi, pot să vă urmez, şi apoi să vă aduc înapoi cu maşina.

Mărunţelul îmi luă mâna şi mi-o scutură energic.

— E foarte şic din partea dumneavoastră, domnule Devery. Aşa împăcăm şi capra şi varza. Eu sunt Tom Mason. Iar el este Frank Marshall.

Marshall mă privi chiorâş, dădu din cap şi se întoarse spre Joe.

— Ei, ce se aude cu băutura mea ?

Joe puse mâna pe o sticlă de scotch, în timp ce Mason îl trase pe Marshall de mână.

— Frank, hai, zău așa, se face târziu.

În timp ce Marshall își dădea pe gât paharul, i-am spus lui Joe :

— Vreți să-i telefonați doamnei Hansen, să-i spuneți că o să întârzii niței la masă ?

— Sigur că da, domnule Devery. E foarte șic din partea dumneavoastră ce faceți.

Marshall ieși din bar, clătinându-se. L-am urmat, împreună cu Mason, care tot dădea din cap.

— Nu știe când să se oprească, domnule Devery, șopti el. E tare păcat.

Marshall și Tom se urcară într-un Plymouth verde, destul de amărât, parcat în fața barului. Au așteptat să mă urc în mașina mea, după care Mason demară. I-am urmat.

După ce a ieșit din Main Street, Plymouth-ul se îndreptă spre periferia orașului. După vreo zece minute, am ajuns în ceea ce am bănuit că este cartierul rezidențial, dacă era să mă iau după casele și vilele luxoase, înconjurate de grădini bine întreținute, din care explodau verdeața și florile. Peste câteva minute, ne-am găsit într-o regiune împădurită, în care fermele se zăreau ici-colo.

Mason semnaliză stânga și Plymouth-ul din față dispăru pe o alee strâmtă în care nu era loc decât pentru o singură mașină. În cele din urmă am ajuns la capătul aleii, care dădea într-o peluză. Un căsoi cu un etaj, complet izolat și pe jumătate ascuns de niște arbori și boscheți, se oferea privirilor.

În timp ce Mason băga mașina într-un garaj alăturat casei, am ocolit peluza și am oprit. Mi-am aprins o țigară și am început să-l aștept. Peste câteva minute, apăru alergând și se urcă alături de mine.

— Serios că este foarte șic din partea dumneavoastră, domnule Devery, făcu el. Îl cunosc pe Frank din școală.

Când nu bea, e un tip tare de treabă. E necăjit, domnule Devery, și nu pot să spun că n-are dreptate.

— Zău ? am zis, fără să par din cale afară de interesat. Are probleme ?

— Așteaptă să-i moară o mătușă.

L-am privit uluit.

— Nu zău ?

— Da, chiar așa. Are ceva speranțe. O s-o moștenească. După ce-o să-i moară mătușa asta, o să fie cel mai bogat om din Wicksteed.

Am ciulit urechea, gândindu-mă la vilele luxoase prin fața cărora trecusem cu câteva minute mai înainte.

— Domnule Mason, eu sunt cam nou pe aici. Nu prea pot să-mi dau seama ce înseamnă să fii cel mai bogat om din oraș.

Mă exprimasem cu prudență. Poate că reușeam să pescuiesc vreo informație, fără să par că sunt prea interesat.

— Fie vorba între noi, după ce o să moară mătușa lui Frank, o să moștenească ceva mai mult de un milion de dolari.

Am înțepenit pe loc.

— Păi, știți cum e vorba aia, că dacă aștepți pantofii mortului...

— Aici e buba. Bătrâna doamnă e măcinată de o boală nemiloasă... Cancer. Ar putea muri chiar mîine, sau, cine știe când. Acum doi ani, i-a spus lui Frank că o să-i lase totul. De atunci, el numără și orele care trec. Tot timpul se gândește numai la asta, așa că nu-i de mirare că s-a apucat să bea. Și mai înainte cu doi ani, când încă nu aflase de la mătușă-sa cât o să moștenească, nici nu punea gura pe alcool.

— A naibii chestie

Îmi puse mâna pe braţ.

— Spune-mi Tom. Am uitat, care ţi-e numele mic ?

— Keith.

— Keith, ai ? Un nume cam rar.

Îşi frecă bărbia şi continuă :

— Da, Keith, o chestie nasoală de tot. Mi-e milă de el şi de nevastă-sa, deşi până acum n-am întâlnit-o niciodată.

— Şi cu ce se ocupă ?

— Are o agenţie imobiliară în Frisco. Merge acolo în fiecare zi cu trenul.

— Şi câştigă ceva ?

— Păi, pe vremuri câştiga, dar de când a început să bea, se tot plânge că afacerile îi merg prost. Dădu din cap. Numai că este imposibil de discutat cu el. I-am spus de atâtea ori că bea prea mult. Poate că dacă o să pună mâna pe banii ăia, o să-şi revină.

Îl ascultam doar cu o ureche. Tot drumul, numai la asta m-am gândit. Un milion şi ceva. Cine ar fi putut să-şi închipuie că în orăşelul ăsta pierdut, cineva putea să moştenească grămada asta de parale ?

Brusc, am simţit cum mă roade invidia. Dacă aş fi fost în locul lui Frank Marshall, nu mi-aş fi tratat nerăbdarea cu scotch. Cu relaţiile pe care le aveam, aş fi avansat nişte credite, aş fi...

Inima îmi dădu un rateu.

M-am întrebat dacă nu cumva asta era ocazia pe care o aşteptam cu atâta nerăbdare.

II

După ce am mâncat, m-am instalat pe verandă și am început să reflectez la cele ce aflasem de la Tom Mason. Era posibil să fi exagerat un pic, dar dacă era adevărat, și Marshall era pe punctul de a moșteni un milion de dolari ?

De vreo cinci ani, tot visam să înhaț potul cel mare. Și iată că brusc, în orășelul *ăsta* pierdut de lume, ocazia părea că se ivește.

Un om obișnuit, de pe stradă, aflând că unui agent imobiliar neînsemnat i-a căzut netam-nesam în cap vreun milion de dolari, s-ar fi gândit că asta i-o fi fost bafta ăluia, și atât. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să speculeze această situație și să se gândească măcar că ar fi posibil să transfere moștenirea lui Marshall în propriul său cont. Numai că eu nu făceam parte din categoria oamenilor ăstora, obișnuiți.

În pușcărie fusesem în celulă cu un escroc de mânantâi, căruia îi plăcea să se laude cu isprăvile lui. Dacă l-ai fi auzit, ai fi zis că îl așteaptă o carieră spectaculoasă, numai că într-o zi a dat și el cu oiștea-n gard.

— Amice, mi-a spus el, ani și ani de zile am profitat de lăcomia oamenilor, și apoi, să mă ia naiba, am devenit și eu ca ei, și uite cu ce m-am ales... zece ani de pârnaie.

Și a început să-mi dezvolte subiectul ăsta al poftei de câștig.

— Dacă un tip are doi dolari, vrea patru. Dacă are cinci mii, păi atunci vrea morţiş zece mii. Asta este firea omului. Cunosc un individ care avea cinci milioane şi care s-a dat peste cap şi a făcut pe dracu'n patru ca să ajungă la şapte milioane. Natura umană nu este niciodată satisfăcută. Oamenii cu cât au mai mult, şi dacă poţi să le arăţi cum să le crească grămada de bani fără să mişte un deget, atunci fii sigur că nu se sfiesc, şi ţi-o spun verde în faţă.

Lucrasem destul cu bogătani de-ăştia, ca să ştiu că individul avea dreptate. Moştenirea lui Marshall n-o fi ascunsă sub saltea, ca s-o poată şterpeli primul hoţ. Probabil că banii erau plasaţi în acţiuni şi obligaţi, la niscaiva bănci şi agenţii de schimb, numai că eu eram hârşit în aşa ceva, doar fusesem agent de schimb.

Dacă aş fi fost sigur că Marshall ar fi moştenit un milion, atunci, cu experienţa mea, eram gata să pariez că puteam să-l conving la o afacere în urma căreia un milion să fie transferat în contul meu. Iar faptul că trăgea la măsea, simplifica lucrurile. Eram sigur că puteam să-i vântur pe la nas un mişmaş care l-ar fi năucit cum să-şi multiplice fără riscuri milionul său, în trei milioane.

„Natura umană niciodată nu este satisfăcută".

Această axiomă îmi era folositoare pentru a pune mâna pe banii lui. Evident că operaţiunea trebuia să fie pregătită cu multă grijă. Mi-am amintit de toate datele pe care le acumulasem când lucrasem la Barton Sharman, şi pe care le pusesem într-un loc sigur la New York. Erau tot felul de informaţii privind cifrele de afaceri ale unor firme, investiţii, depozite bancare, planuri de perspectivă, pe care le-aş fi putut consulta pentru a pune la punct o schemă solidă. Şi apoi, cu asta, n-aveam decât să mă pre-

zint la Marshall. Aici n-ar fi fost nici o problemă, numai că trebuia să fiu sigur că moştenirea asta exista cu adevărat şi, în plus, să ştiu despre individul ăsta tot ce se putea şti. Mason îmi spusese că Marshall era căsătorit. Trebuia să aflu câte ceva despre nevastă-sa. Avea cumva copii ? Alte rude ? Fiindcă la o adică, cei din jurul lui, cu niţel noroc, ar fi reuşit să salveze moştenirea din mâinile beţivului.

Ce mai tura-vura, trebuia să devin prieten cu Marshall asta. Era posibil ca, după ce-ar fi luat ceva la bord, să-mi dea chiar el informaţiile de care aveam nevoie, deşi, după cât îl văzusem, tipul nu prea era uşor de manevrat.

Mi-am zis că după ce se termina ziua mea de muncă, trebuia să-mi fac obiceiul de a bea un păhărel la Joe. În felul ăsta puteam să-mi înjgheb noi relaţii şi să-l întâlnesc şi pe Marshall.

De când ieşisem din puşcărie, acum mi s-a întâmplat pentru prima oară să mă simt şi eu în formă. Chiar dacă nu se lega nimic, măcar aveam şi eu un ţel, a doua mea tentativă de a pune mâna pe o oală plină cu parale.

A doua zi dimineaţă am ajuns la sediul şcolii pe la nouă fără zece. Bert era deja acolo şi se benocla prin scrisorile primite.

După ce ne-am salutat, mi-a spus :

— Se pare că l-ai ajutat aseară pe Tom Mason.

Care va să zică, veştile se răspândeau iute prin Wicksteed. Ăsta era un motiv în plus ca săpăturile mele să fie cât se poate de discrete. M-am aşezat pe colţul biroului.

— A, da... Mason are aerul unui tip şic. După câte mi-a spus, este patronul magazinului ăluia de obiecte metalice.

— Da, îl are de la tatăl lui, care şi el, la rândul lui, l-a moştenit de la taică-său. Aşa este, Tom e un tip şic. Mai deschise un plic. Mi-ar plăcea să spun acelaşi lucru şi despre Frank Marshall. Pe vremuri, era şi el de treabă, asta da, îmi amintesc... Mereu gata să-ţi întindă o mână la nevoie. Dar acum...

Şi dădu din cap.

— Casa aia e foarte izolată, am spus eu. În ruptul capului n-aş ţine să locuiesc acolo, aşa de departe de toţi. Nu cred că pentru nevasta lui e o fericire.

— Ai dreptate, Keith. Casa aia o au de la mătuşa lor. Înainte să fie internată în spital, acolo locuia. Frank ar fi putut s-o vândă. Mătuşii-sii puţin îi pasă dacă o vinde sau nu, numai că el ar trebui să mai aştepte niţel, şi să nu se grăbească cu vândutul. În curând o să înceapă nişte construcţii pe aici, pe-aproape, şi atunci s-ar putea să obţină un preţ bun pe ea.

— Tom mi-a spus că este agent imobiliar.

Am remarcat că Bert nu muşcase din momeala pe care i-o întinsesem atunci când făcusem aluzie la nevasta lui Marshall. Am preferat să nu insist.

— Da. Nu se descurcă rău, dar acum, când bea... Îşi încruntă sprâncenele. Nu poţi să bei în halul ăsta şi în acelaşi timp să mai şi vezi de o afacere.

Maisie intră şi mă anunţă că prima mea elevă mă aştepta.

— Pe curând, Bert, i-am spus.

Afară mă aştepta o puştoaică pistruiată, cu părul de culoarea morcovului şi cu nişte ochelari de vedere înguşti, din spatele cărora mă studiau doi ochi temători.

Dimineaţa şi după-amiaza s-au scurs repede. Am trecut de trei ori prin Main Street şi am avut ocazia să dau

ochi cu ajutorul de şerif Ross. Prima oară, i-am făcut un semn cu mâna, dar s-a făcut că nu mă vede. A doua oară, m-am făcut eu că nu l-am văzut, deşi simţeam cum ochii lui mici de poliţai mă urmăreau, în timp ce pe figura lui ca o lamă de cuţit se aşternuse o expresie sumbră.

Mi-am spus că trebuia să mă feresc de tipul ăsta. Dacă aveam să pun mâna pe paralele lui Marshall — admiţând că ar fi încasat moştenirea — cu Ross ăsta în ceafa mea, operaţiunea ar fi fost al naibii de delicată, numai că lucrul ăsta nu mă îngrijora din cale-afară. Era doar o provocare, şi mă simţeam în stare s-o primesc.

Pe la şase mi-am luat la revedere de la Bert şi Maisie şi m-am dus glonţ la Joe.

La bar erau doar vreo cinci clienţi, sporovăind de zor. M-am întrebat dacă o să apară Marshall.

Joe apăru în spatele tejghelei şi veni să-mi strângă mâna.

— Ce să fie, domnule Devery ?

— Păi, un gin tonic.

Îmi aduse băutura şi apoi îşi propti coatele pe tejghea, ca şi cum ar fi avut chef să stea la taclale cu mine.

— N-aţi ajuns prea târziu aseară la masă, nu ?

— Nu, nici vorbă, şi mulţumesc că aţi sunat-o pe doamna Hansen.

— Cu plăcere. Dădu din cap. Marshall ăsta... câteodată e de groază, nu alta. Bănuiesc că Tom v-a spus despre el, nu ?

— Mi-a spus ceva despre o mătuşă în vârstă...

— Exact. E vorba de doamna Hackett ; a fost infirmieră în spitalul nostru, e o doamnă tare de treabă. Într-o zi a avut loc un accident foarte grav de maşină. Şoferul a fost transportat la spital. Asta se întâmpla acu' vreo patruzeci de ani. Eram puşti pe vremea aia, dar mi-a

povestit taică-meu. Şoferul nu era altcineva decât Howard T. Fremlin, patronul oţelăriilor Fremlin. Mergea la Frisco pentru afaceri, când s-a ciocnit de un camion. În sfârşit, ce mai. după ce domnişoara Hackett l-a îngrijit o bună bucată de timp, s-a măritat cu el. Şi abia la treizeci de ani după moartea soţului ei, a revenit în Wicksteed. A cumpărat căsoiul ăla mare în care locuieşte Marshall. Şi acum se află internată în spitalul unde a lucrat odinioară ; e bolnavă rău de tot. Ciudată este viaţa asta, nu ?

I-am dat dreptate, am dat pe gât o duşcă, şi apoi am adăugat :

— După câte spunea Tom, se pare că are cancer.

— De fapt, are leucemie. E o minune că mai este în viaţă. Dar, oricum, clipele îi sunt numărate.

— Fremlin ? am murmurat, privind fix la paharul meu. Da' ăsta parcă era milionar, nu ?

— Ba bine că nu ! I-a lăsat nevesti-si un milion de dolari, pe care-i va moşteni Marshall. Restul i-a împrăştiat în tot felul de acţiuni de binefacere. Se spune că avea vreo zece milioane.

— Bani, nu glumă, am filozofat eu.

În prezent aveam certitudinea că Tom Mason nu exagerase câtuşi de puţin, aşa că treaba asta fiind lămurită, m-am hotărât să aduc vorba despre Sammy, fiul lui Joe. Tocmai aveam de gând să-i spun că Sammy ar mai avea nevoie de câteva ore de conducere, când în local intră un tip înalt şi masiv. I-am aruncat o privire şi am îngheţat pe loc. Purta o cămaşă kaki, pantaloni maro şi pălăria Stetson roşie a poliţailor.

Se aşeză lângă mine şi-i strânse mâna lui Joe.

— Salut, Sam, ce mai faci ? Ia zi, ce să fie ?

— O bere.

Se întoarse pe jumătate şi mă privi. De vreo cincizeci şi cinci de ani, avea nişte ochi cenuşii, pătrunzători, o mus-

taţă pe oală, deasupra căreia se afla un nas ce primise precis pe vremuri nişte pumni zdraveni. De cămaşă îi era agăţată o insignă. Din ea am aflat că individul era Sam McQueen, şeriful.

— Sam, ţi-l prezint pe domnul Devery, spuse Joe, dându-i acestuia berea. Noul inspector auto al lui Bert.

— Noroc.

McQueen îmi întinse mâna, pe care i-am strâns-o. După o scurtă pauză, îmi spuse :

— Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră, domnule Devery. Haideţi să stăm jos. Toată ziua am stat în picioare.

Cu paharul în mână, se îndreptă spre o măsuţă din fundul sălii. Am ezitat şi l-am privit pe Joe.

— Un tip foarte şic, murmură Joe. De prima mână.

Mi-am luat paharul şi m-am dus la masa lui McQueen. M-a tratat cu un trabuc.

— Mulţumesc, nu fumez trabuc, i-am răspuns, şi mi-am aprins o ţigară de-a mea.

— Fiţi binevenit în Wicksteed.

Goli jumătate din pahar, oftă, se plesni peste burtă şi-şi lăsă paharul pe masă. Abia după aia îşi aprinse trabucul.

— Asta-i un orăşel şic. Vreau să vă spun ceva. În Wicksteed, procentajul de criminalitate este cel mai scăzut de pe toată coasta Pacificului.

— Aveţi cu ce să vă mândriţi.

— Probabil. În afara puştilor care şterpelesc din magazine, a câtorva beţivi şi a unora care mai împrumută din când în când maşinile altora, e linişte şi pace. Nici un delict mai serios, domnule Devery. Chestia asta mă cam face inactiv, dar nu te poţi plânge de aşa ceva. La vârsta mea, e plăcut să nu fi nevoit să alergi după răufăcători.

Am aprobat din cap.

A urmat o liniște lungă, după care McQueen îmi spuse calm :

— Am aflat că ați avut o problemă cu mai tânărul meu ajutor.

Asta e, mi-am zis, și m-am pregătit pentru ce putea fi mai rău. M-am forțat să rămân impasibil și i-am răspuns :

— Credea că-i furasem mașina domnului Ryder.

McQueen mai bău o gură.

— Ross e un tip ambițios. Poate chiar prea ambițios. Sper să-l pot muta la Frisco, acolo unde se petrec cu adevărat evenimente. Fără să mă întrebe, s-a interesat de dumneavoastră și mi-a făcut un raport.

Prin ușa deschisă, vedeam mașinile cum rulau încet sub soarele fierbinte. Un fior de gheață mi-a traversat șira spinării.

— După ce am citit raportul ăsta, domnule Devery, mi-am zis că ar fi bine să mă informez chiar eu despre dumneavoastră. Se întrerupse și trase adânc din trabuc. De fapt, asta mi-e meseria. Am vorbit cu Ryder, Pinner și Mason. Și cu doamna Hansen. I-am întrebat ce părere au despre dumneavoastră, având în vedere faptul că sunteți un străin, și așa cum se știe, de treaba asta cu străinii eu răspund. Toți v-au vorbit numai de bine. După ei, ați putea să ne fiți foarte util. Am aflat că l-ați ajutat pe Mason să-l ducă pe Marshall acasă. Am aflat, de asemenea, că l-ați pus cu botul pe labe pe tânărul Hank Sobers ; destul m-a călcat pe bătături, dar văd că și-a găsit nașul.

N-am spus nimic. Am așteptat.

Își goli paharul.

— Trebuie să plec. Nevastă-mea a pregătit pentru masă un pui prăjit și n-aș vrea să întârzii. Să știți că sunteți binevenit aici. Nu-l băgați în seamă pe Ross. I-am spus să vă lase în pace. Mă privi drept în ochi. Domnule Devery, după părerea mea e mai bine să nu deranjezi pi-

sica atunci când doarme. În oraşul ăsta o să fiţi lăsat în pace, atât timp cât n-o să ne creaţi neplăceri. Just ?

— Just, domnule şerif, am murmurat, cu gâtul uscat.

S-a ridicat, mi-a strâns mâna, i-a adresat lui Joe un semn amical din cap, după care a ieşit.

Era aşa cum spusese Joe, un tip cu adevărat de treabă, de prima mână. Dar pe poliţai îi ştiam ca pe buzunarul meu, aşa că nu mă culcam eu pe-o ureche, fiindcă îmi adresase un discurs de bun venit. Eram sigur că o să fie cu ochii pe mine. Ar fi fost prostul proştilor să n-o facă, şi de un lucru puteam să fiu sigur : şeriful McQueen nu era deloc prost.

Joe sosi şi luă paharul gol.

— Ce-mi place mie la Sam ăsta, e că are o fire prietenoasă, îmi spuse, în timp ce ştergea cu o cârpă masa. Este şerif aici de vreo douăzeci de ani. Se simpatizează cu toată lumea. Nu este ca ajutorul său, Ross, care tot timpul caută nod în papură. Se pare că Ross o să fie mutat la Frisco, imediat ce-o să se găsească acolo vreun loc liber... şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Domnul Marsall nu trece pe aici în seara asta ? am întrebat pe un ton detaşat.

— Vine destul de rar, şi numai însoţit de Tom, ca să-l ducă acasă. Nu, Marshall bea cel mai mult acasă la el. Nu e el prost. Nu-i e frică decât de un lucru, să nu i se salte permisul de conducere. Fără maşină ar încurca-o, cu casa aia a lui, la capătul pământului.

Asta mi-era şansa.

— Nevastă-sa nu conduce ?

Joe ridică din umeri.

— Mister total. N-am văzut-o niciodată. Până acum nu s-a arătat în oraş.

— Asta-i culmea ! Adică ce, rămâne acolo, singură-singurică ?

— O fi neplăcut, spuse Joe, dar sunt şi femei din astea, cărora le place singurătatea. Uite, nevastă-mea, de exemplu. Toată ziua-bună ziua îşi face de lucru prin grădină sau se uită la televizor. Nu-i place să se întâlnească cu lumea, ca mine.

Intrară doi clienţi şi Joe se grăbi să-i servească. După ce mi-am terminat paharul, i-am făcut un semn cu mâna, am ieşit şi m-am urcat în maşină.

După masa de seară m-am instalat din nou pe verandă, să chibzuiesc la tot ce mai aflasem între timp. Totul lăsa să se creadă că Marshall urma să intre în posesia unui milion de dolari. Faptul că mătuşă-sa moştenise bănetul ăsta, dădea greutate supoziţiilor lui Mason şi Joe. Numai că trebuia să fiu absolut sigur că toţi marafeţii ăştia urmau să intre în buzunarele lui Marshall. Trebuia să obţin nişte informaţii foarte precise, mai înainte de a mă gândi serios la planul meu.

Mi-a venit din nou în minte şeriful. În prezent era la curent cu cazierul meu. Dacă stăteam şi mă gândeam bine, era de fapt inevitabil. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi aflat, dar după mine, era de preferat să fie mai devreme, decât mai târziu. Dacă banii lui Marshall ar fi dispărut din senin, şi dacă McQueen ar fi aflat mai târziu că eram, de fapt, un fost puşcăriaş, toate bănuielile s-ar fi îndreptat asupra mea, după cum ar fi fost şi normal. Dar aşa, ştiindu-mi antecedentele mai înainte de a mă lansa în operaţiune, nu m-ar fi suspectat aşa, hodoronc-tronc.

Interesul meu se concentra asupra unor informaţii firave pe care mi le dăduse Joe despre nevasta lui Marshall. Aşadar, era o femeie singură. Trebuia să ştiu mai multe despre ea, înainte de a-mi schiţa planul.

M-am băgat în pat satisfăcut : copilul pe care-l concepeam se prezenta bine. Înainte de a adormi, mi-am zis că trebuia să fiu răbdător. Merită al naibii de mult să aştepţi un milion de dolari !

În următoarele trei zile n-am mai aflat nimic despre Marshall. M-am ferit să-i întreb ceva pe Bert sau pe Joe. Numele de Marshall n-a fost pronunţat deloc în discuţiile pe care le-am avut cu ei şi, deşi am fost teribil de tentat s-o fac, m-am abţinut cât am putut.

În a patra zi, când doamna Hansen mi-a adus micul dejun, şansa mi-a surâs, deşi pe moment n-aveam cum să-mi dau seama de aşa ceva.

— Domnule Devery, pot să vă rog ceva ? mă întrebă ea, în timp ce lăsa tava cu mâncare pe măsuţă.

— Bineînţeles, doamnă Hansen, bineînţeles.

— Sora mea locuieşte la ţară, împreună cu soţul ei. Din când în când, îmi mai trimite nişte alimente de la ferma ei. Acum mi-a trimis două raţe cu trenul. Mi-e frică să nu întârzie cei de la gară să mi le expedieze. Şi, pe căldura asta, s-ar putea să moară de sete. Trebuie să sosească cu trenul de şase douăzeci, dinspre Frisco. Vreţi să fiţi atât de amabil să mergeţi şi să le luaţi dumneavoastră ?

— Sigur că da. Nici o problemă.

— Trebuie doar să-i spuneţi domnule Haines, şeful gării, că veniţi din partea mea. Vă mulţumesc mult de tot, domnule Devery.

După ce mi s-a terminat ziua de muncă, m-am dus la gară. Am lăsat maşina în parcaj şi l-am găsit pe Haines pe peron. Un omuleţ adus de spate, cu părul alb.

M-am prezentat şi i-am spus că venisem să iau un colet pentru doamna Hansen. M-a privit, a dat din cap şi mi-a strâns mâna cu căldură.

— Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră, domnule Devery. O învățați pe nepoata mea să conducă... Emma Haines. Cum se descurcă ?

Mi-am adus aminte de Emma. Puștoaica aia pistruiată, cu ochelari de vedere înguști.

— Progresează, domnule Haines, dar mai are nevoie de câteva lecții.

— Copiii din ziua de astăzi numai la asta se gândesc, spuse el, dând din cap. Să meargă cu mașina, ca niște nebuni. Își scoase din buzunar un ceas care precis făcuse războiul. Trenul n-o să întârzie. O să mă duc să vă caut coletul.

Se depărtă până la capătul peronului. Mi-am aprins o țigară și în clipa aia l-am zărit pe ajutorul de șerif Ross, care tocmai cobora dintr-o mașină a poliției. O luă agale spre parking, apoi se opri, sprijinindu-și corpul slab de aripa unei mașini.

M-am întors, așteptând sosirea trenului. Peste câteva momente, intră încet în gară, și cum se opri, lumea coborî grăbită din el, îndreptându-se spre parking. Haines apăru cu un pachet în brațe.

— Poftim, domnule Devery. Trebuie doar să semnați aici.

În timp ce semnam, l-am văzut pe Frank Marshall ieșind din tren. Părea că este în curs de a coborî o pantă periculoasă din Everest. Mi-am dat seama imediat că era beat-criță. Gâtul unei sticle de scotch depășea cu câțiva centimetri marginea superioară a buzunarului hainei. Avea figura îmbujorată bine de tot, iar pe costumul său bleu se vedeau pete de transpirație. A coborât ultimul. S-a îndreptat spre mine, clătinându-se, în timp ce Haines intra în biroul său.

Trecând pe lângă mine, mă privi cu niște ochi sticloși, dar nu părea că m-ar fi recunoscut. Mi-am adus aminte că afară se afla Ross. Am lăsat pachetul jos și l-am luat pe Marshall de braț.

— Domnule Marshall...

— Ăăă ?

Se întoarse și mă privi tulbure.

— Ne-am întâlnit la barul lui Joe. Sunt Devery.

— Și ce-i cu asta ? mormăi, trăgându-și brațul din mâna mea.

— M-am gândit că ar fi mai bine să vă previn că ajutorul de șerif Ross este pe-afară.

Se încruntă. Am văzut cum se forța să se concentreze.

— Ticălosul ăla... puțin îmi pasă de el !

— Treaba dumneavoastră, domnule Marshall. M-am gândit că ar fi mai bine să știți.

M-am întors și am ridicat de jos pachetul.

— Hei, așteaptă ! M-am oprit. Și ce dracu' face acolo ?

— Bănuiesc că vă pândește.

Chibzui, clătinându-se pe picioare, apoi înclină încet capul.

— Mda... s-ar putea... nemernicul. Își dădu pălăria pe ceafă și-și șterse fața cu batista. Poate că n-ar fi trebuit să beau un păhărel în tren. Mda, precis că n-ar fi trebuit.

Ocazia era prea frumoasă să n-o înhață din zbor.

— Domnule Marshall, v-aș putea duce eu acasă. Am destul timp.

Își plecă într-o parte capul și se uită la mine.

— Amice, ar fi șic din partea ta. Chiar ai face-o ?

— Sigur că da.

Își încruntă fruntea și se chinui să gândească.

— Și cum o să te întorci ? întrebă în cele din urmă.

M-a surprins că s-a gândit la așa ceva.

— Păi cum, pe jos, nici o problemă.

Își strânse degetele și-mi dădu o lovitură ușoară cu pumnul în piept.

— Uite, chestia asta eu o numesc bună vecinătate. De acord, amice, hai să mergem. Și să știi că... te invit la masă. Doar mi-ai făcut un serviciu, nu ? O să iei masa cu noi.

Cu pachetul în mână, am ieșit împreună cu Marshall din clădirea gării și ne-am îndreptat spre parking.

Cum am ajuns la Plymouth-ul lui Marshall, Ross apăru ca din pământ.

— Domnule Marshall, aveți de gând să conduceți ? întrebă el, în timp ce ochișorii lui, închiși pe jumătate, făceau naveta între mine și Marshall.

— Prietenul meu o să conducă, răspunse el cu demnitatea unui bețiv. Ce te interesează ?

Ross se întoarse spre mine.

— Îți lași mașina aici ?

— Este interzis cumva, ajutor de șerif ? l-am întrebat, în timp ce urcam în Plymouth.

Marshall izbucni într-un hohot de râs gros, se izbi de aripă și în cele din urmă reuși să se așeze alături de mine. Am pornit din loc, lăsându-l pe Ross să ne urmărească cu privirea unui tigru căruia îi scăpase o antilopă frumușică.

— A înghițit gălușca, mizerabilul naibii, grohăi Marshall și-mi trânti o palmă pe genunchi. Mă vânează de luni de zile, dar sunt prea șmecher ca să mă prindă.

— Oricum, domnule Marshall, ar trebui să fiți mai prudent.

— Crezi ? Mă scrută cu privirea. Mda, s-ar putea să ai dreptate. Dar, să-ți spun ceva. În curând, orășelul ăsta o să fie al meu. Și eu o să fiu bosul cel mare. Și o să-i trag un șut în fund rahatului ăsta de Ross.

— Zău, domnule Marshall ?

Tocmai intrasem pe Main Street.

— Şi mai termină cu „domnule“ ăsta. Pentru prieteni sunt Frank. Ia zi, bătrâne, care ţi-e numele mic ?

— Keith.

— Un nume nostim. De unde eşti ?

— Din New York.

Am luat-o la stânga şi m-am îndreptat spre casa doamnei Hansen.

— Şi îţi place New York-ul ?

— Să fiu sincer, nu atât de mult ca orăşelul ăsta.

— Nici mie. Şi nici Frisco nu-mi place ; acolo lucrez acum, dar chestia asta n-o să mai ţină mult. Keith, o să am atâţia bani, că o să pot cumpăra tot Wicksteed-ul.

M-am oprit în faţa casei doamnei Hansen.

— Frank, aici stau în gazdă. Trebuie să las pachetul ăsta. Nu lipsesc mai mult de un minut.

Când am intrat, doamna Hansen tocmai venea în întâmpinarea mea.

— Doamnă Hansen, aici sunt raţele dumneavoastră. Şi îmi pare rău, dar n-o să mănânc acasă în seara asta.

Privi peste umărul meu şi-l zări pe Marshall în maşină .

— Ah, îl conduceţi acasă pe săracu' Marshall, domnule Devery ?

— Da, şi m-a invitat la masă.

— Şi cum o să vă întoarceţi, fără maşină ?

I-am zâmbit.

— Pe jos. Sunt obişnuit.

M-am întors la maşină. Marshall adormise, prăvălit de portieră, şi sforăia de rupea pământul, cu gura deschisă. Memoria mi-a funcţionat perfect, aşa că n-am avut nici o problemă cu drumul la întoarcere.

Am oprit în faţa intrării şi l-am scuturat încetişor.

— Frank, am ajuns.

Nici n-a mişcat.

L-am zgâlțâit mai zdravăn, dar aveam senzația că scutur un cadavru. După trei tentative nereușite, am coborât din mașină, am urcat cele cinci trepte ale scării și am sunat.

Eram crispat de-tot. În sfârșit, aveam ocazia să fac cunoștință cu doamna Marshall, și ca să fiu cinstit, țineam al naibii de mult s-o întâlnesc. Aveam de gând să văd ce fel de femeie era și să-mi dau seama dacă ar fi prezentat vreun pericol atunci când urma să declanșez operațiunea mea, dacă mi s-ar fi ivit vreodată ocazia.

Acolo unde mă aflam, pe trepte, căldura era înăbușitoare ; soarele de după-amiază dogorea cumplit. După ce am așteptat câteva clipe, am mai sunat o dată. Nimeni nu veni să-mi deschidă. Am sunat și a treia oară ; tot nimeni.

Am coborât scările exasperat și am ridicat capul spre ferestrele de la etaj. Una dintre perdele se mișcă ușor. Așadar, tipa era acasă, dar nu catadicsea să deschidă. M-am întors la mașină și l-am zgâlțâit din nou pe Marshall. A alunecat mai jos pe scaun, continuând să sforăie.

Deci... adio doamnă Marshall și adio masă. Nu-mi mai rămăsese decât plimbărica de zece kilometri pe jos, până la Wicksteed.

Dar nu m-am dezumflat. În după-amiaza asta făcusem un progres uriaș. Acum Marshall îmi era obligat până la Dumnezeu. Ne spuneam pe nume și-mi mărturisise că o să fie putred de bogat.

Nu-mi mai rămânea decât s-o întâlnesc pe misterioasa doamnă Marshall, dar aveam tot timpul.

L-am lăsat pe Marshall să sforăie mai departe în mașină și m-am întors, apucând-o pe alee, către Wicksteed.

A doua zi era sâmbătă. Bert mă prevenise că sâmbăta era ziua cea mai agitată a săptămânii, întrucât se făcea o selecție printre elevi, în vederea examenului de conducere.

Tocmai am terminat cu îmbrăcatul, când doamna Hansen intră și-mi aduse platoul cu micul dejun.

— Sper că nu v-ați obosit prea mult aseară, domnule Devery, mergând atâta pe jos. Sunt aproape zece kilometri, mi se pare.

— Am avut noroc. Am făcut autostopul, i-am răspuns. Un camionagiu mă luase de la marginea pădurii și mă dusese până-n Wicksteed.

— Sper că a fost o cină reușită.

— Nu prea. Masa mi-a zburat de sub nas. Domnul Marshall a adormit în mașină, iar doamna Marshall nu era acasă.

— Tare ciudat... După câte se spune, nu iese niciodată... Domnule Devery, mâine este duminică. Aveți ceva împotrivă să prânzim împreună ? O să vină și fratele meu. Ce spuneți ?

I-am mulțumit și am asigurat-o că îmi va face mare plăcere. Când i-am spus lui Bert că a doua zi eram invitat la prânz la doamna Hansen și că urma să vină și fratele ei, m-a lămurit :

— Este Yule Olson. Singurul avocat din oraș. O să-ți placă, ai să vezi. E un tip șic. Se ocupă de afacerile tuturor de aici, din oraș.

M-am întrebat dacă Olson ăsta se ocupa și de afacerile lui Marshall ; sau, mai bine zis, de ale mătușii lui.

Ziua a decurs destul de bine. Am fost obligat să-mi sfătuiesc doi elevi să mai ia niște ore de condus, înainte de a se prezenta la examen, iar Bert a trântit doar trei candidați la codul legislației rutiere.

După ce ne-am terminat treburile, ne-am instalat în biroul său pentru a bea un pahar, ocazie cu care mi-a dat și suta de dolari ce mi se cuvenea.

— Keith, să știi că lunea este zi liberă, în loc de sâmbătă. Ce-ai de gând să faci zilele astea ?

Am făcut un gest evaziv.

— Știu și eu, mâine iau prânzul cu doamna Hansen. Pe urmă, cred că o să merg la plajă.

Mă privi cu un aer gânditor.

— Nu te deranjează că ești cam singur pe aici ?

Am dat din cap.

— Sunt obișnuit să trăiesc singur. După care, coborând vocea, să nu mă audă Maisie de alături, am continuat : după ce am stat atât timp la răcoare, singurătatea nu mă mai înspăimântă.

— Ai putea să te gândești la însurătoare. Sunt o grămadă de fete drăguțe pe la noi.

— Încă nu-mi permite punga să-mi întrețin o familie.

Își scoase ochelarii și începu să și-i șteargă, preocupat nevoie mare.

— Da... Două sute de dolari, nu e cine știe ce, dar dacă-ți place munca... Se opri, își puse ochelarii la ochi și mă privi în față. Keith, să știi că-mi ești simpatic. Asta-i una la mână. A doua este că eu, din păcate, nu întineresc. Așa că m-am hotărât să-ți fac aceeași propunere pe care am făcut-o odată fiului meu.

Mi-am schimbat poziția pe scaun, gândindu-mă la ce putea urma.

— Fiul meu avea planuri mari, reluă Bert. Propunerea mea nu l-a interesat deloc. Îi ofeream o asociere jumajuma. Pe vremea aia, asta făcea, și face și acum, vreo cinci sute de dolari pe săptămână. Ideea mea era ca eu să mă retrag și el să preia afacerea. M-aș fi ocupat și eu, așa, din când în când, dar afacerea era a lui în întregime... Îți fac aceeași propunere.

Am făcut ochii mari.

— Bert, ești foarte amabil că te-ai gândit la mine, dar încă ești în puteri, așa că n-ai de ce să te gândești la retragere.

Schiță un surâs.

— Am șaptezeci și doi de ani, și am și eu poftă să mai trebăluiesc prin grădină, cât m-or mai ține puterile. Aș putea veni de două ori pe săptămână, să țin lecții de legislație rutieră, dar tu o să te ocupi de toate. După ce Tom Lucas o să iasă din spital, el o să dea lecții de condus, iar tu o să ai grijă de restul. Gândește-te.

— Bert, vorbești serios ?

Dădu din cap.

— Să nu fi surprins. Eu cred că mă pricep destul de bine la oameni. Și să știi că ai putea pune pe roate o afacere bună de tot. Dacă vrei, ai putea-o prelua pe la sfârșitul anului.

Mi-a venit să râd. O școală de șoferi prăpădită, când mie îmi făcea cu ochiu' un milion de dolari.

— Bert, să știi că apreciez din tot sufletul că mi-ai făcut mie propunerea asta. Dacă intenționezi cu adevărat lucrul ăsta, să știi că o să mă gândesc, vorbesc serios. Cred că nu este nici un zor, nu ?

L-am văzut cum s-a cam dezumflat. Își imagina fără îndoială că o să sar din pantofi la propunerea lui.

— Nu, nu este nici un zor. Gândește-te. Dacă l-aș fi convins pe fi-meu, aveam idei, nu glumă. Mă gândeam să înființez un serviciu de închiriat mașini, și chiar o agenție de călătorii. Așa, totul s-ar fi legat. Cu un tip dinamic ca tine și cu capitalul pe care-l pot pune eu la bătaie, sunt toate șansele să iasă o treabă ca lumea.

— Bineînțeles. Și cum nu aveam de gând să-l amărăsc am adăugat : singura problemă este că eu sunt obișnuit cu marile orașe. Nu știu dacă aș putea trăi într-un orășel ca ăsta. Asta-i tot. Cred că da... dar vreau să fiu sigur.

Explicația asta l-a mai liniștit întrucâtva.

Numai că mie nici prin cap nu-mi trecea să mă mai gândesc. Vizam mult mai sus decât o existență obscură, într-un orășel ca Wicksteed. Aveam de gând să duc o viață pe picior mare, și nu oriunde, ci acolo unde se găseau adevărații bani.

Când m-am întors în camera mea, deja uitasem de propunerea lui Bert.

După cină mi-am omorât vremea urmărind la televizor un meci de box. Băieții nu prea aveau vlagă în ei, așa că m-am lăsat păgubaș. Gândul mi-era la a doua zi, când aveam să fac cunoștință cu Yule Olson.

Intrând în sufrageria doamnei Hansen, l-am văzut pe Yule Olson, care sosise deja. Se instalase pe terasă, citea un ziar și sorbea ceva dintr-un pahar.

Doamna Hansen m-a condus pe terasă și a făcut prezentările.

Tipul era de vreo cincizeci și ceva de ani, înalt, slab, plesuv, cu ochi albaștri și un zâmbet prietenos. Mi-a strâns mâna și m-a întrebat dacă beau whisky sau gin. Am optat pentru un gin tonic.

— Vă las împreună, a spus doamna Hansen. Masa o să fie gata în douăzeci de minute.

Olson era un interlocutor plăcut. Am pălăvrăgit despre Wicksteed și despre politică, până am fost chemați la masă.

Rațele erau delicioase, așa că n-am mai contenit cu laudele la adresa talentelor culinare ale gazdei. Când a fost servită plăcinta cu mere, doamna Hansen a pomenit și de subiectul ăla delicat, care speram să se atingă.

— Domnul Devery a fost deosebit de serviabil, a spus ea în timp ce-mi întindea vasul cu frișcă. L-a ajutat de

două ori până acum pe săracu' de Frank să se ducă acasă, și alaltăieri a trebuit să meargă pe jos jumătate de drum.

Olson își încruntă sprâncenele.

— Nu l-am mai văzut pe Frank de câteva săptămâni. Tot bea ? Era beat ?

— Cam așa ceva. La gară îl aștepta Ross, ajutorul de șerif, și atunci m-am gândit că e mai bine să-l duc eu acasă.

— Sper că v-a mulțumit, nu ?

— Când am ajuns acasă la el, adormise în mașină, dar pe drum mi-a spus că în curând o să fie așa de bogat, încât o să poată cumpăra tot Wicksteed-ul, și atunci o să se revanșeze.

Și am râs, ca să arăt că nu luam eu în serios vorbele alea.

— Da, da, așa o să fie, putred de bogat, declară doamna Hansen.

— Martha, ce naiba...

— Yule, zău așa, nu fi copil. O fi el clientul tău, dar nu mai este un secret pentru nimeni că o să moștenească milioanele lui Fremlin. Toată lumea știe asta. Doar s-a lăudat cu gura lui, în stânga și-n dreapta.

— Nu milioane, ci un singur milion, rectifică Olson. Nu mai exagera atât.

— Mi-a spus și mie ceva de genul ăsta, am intervenit eu așa, în treacăt, dar nu l-am crezut. M-am gândit c-o fi aruncat și el acolo, o vorbă-n vânt, ca tot omul, când e băut.

— Nu, nu, așa este. Mătușa lui chiar îi lasă o avere, dar încă nu e cazul, declară Olson.

— Din păcate, asta o să se întâmple cât de curând. Ieri am fost la spital s-o văd pe Helen. Săraca se simte foarte rău. Doamna Hansen se întoarse spre mine. Doamna Fremlin și cu mine, pe vremuri, în tinerețea noastră,

am lucrat împreună la spital. Ea s-a măritat cu un industriaș, ceva cu oțel, un milionar, iar eu cu directorul școlii de aici.

Mi s-a părut că avea un aer ușor nostalgic.

— Martha, tu ai făcut o alegere bună, să știi, o asigură Olson. Fremlin era un tip cam dur.

— Deci, doamna Fremlin se simte rău ? am întrebat, ca să mențin discuția pe făgașul ce mă interesa.

— Săraca, nu mai are mult de trăit... leucemie, murmură doamna Hansen, întristată. Doctorul Chandler mi-a spus că-i mai dă câteva săptămâni.

— Zău, Martha, vorbești și tu... interveni Olson, sec. Chandler nici nu trebuia să discute așa ceva cu tine.

— Yule, ești absurd ! Uiți că am fost infirmieră. E normal ca Chandler să-mi spună adevărul, mai ales că știe că sunt cea mai bună prietenă a lui Helen.

— Bine, atunci ține pentru tine ce ți-a spus. Și nu m-ar mira ca Helen să mai trăiască încă un an.

— Trei sau patru săptămâni, nici o zi mai mult, rosti ferm doamna Hansen. Știe Chandler ce spune, doar e medic, așa că tu să taci.

— Eu zic să ne bem cafeaua pe terasă, făcu Olson înțepat.

Și cu asta, discuția a luat sfârșit. În timp ce sora ei se apucase să spele vasele, Olsen îmi spuse :

— Domnule Devery, să mă iertați, dar mi se pare nu știu cum ca un tânăr așa de cultivat ca dumneavoastră să-și piardă timpul învățând pe alții să conducă.

— Să știți că eu nu consider asta ca o pierdere de timp, i-am răspuns zâmbind. Cineva tot trebuie s-o facă... și-atunci, de ce n-aș fi eu acela ?

— Nu prea sunteți ambițios.

— A zis cineva c-aş fi ambiţios ? am spus, râzând. Înainte de a fi mobilizat, dacă eram lăsat în pace, eram fericit, şi după Vietnam...

Se aşternu o tăcere lungă. După care Olson insistă :

— În oraşul nostru, o persoană instruită poate face carieră. De exemplu, eu aş avea nevoie de un contabil. Al meu iese la pensie. Aveţi noţiuni de contabilitate, domnule Devery ?

Am înţeles eu că încerca să-mi facă un serviciu, aşa cum mai încercase şi Bert Ryder, dar chestia asta nu mă interesa nici cât negru sub unghie. Tot ceea ce mă interesa, era milionul lui Marshall.

— Absolut deloc, l-am minţit cu nerușinare. Ştiu doar să adun doi cu doi. Domnule Olson, sunteţi foarte amabil că v-aţi gândit la mine. Dar, sincer de tot, sunt fericit aşa cum sunt.

Ridică din umeri, pentru a-şi arăta decepţia.

— Mă rog, cum doriţi, dar să n-o ţineţi prea mult aşa. Ascultaţi sfatul cuiva cu experienţă. Şi nu uitaţi vorba aia, bolovanul care se rostogoleşte...

Doamna Hansen se întoarse din bucătărie, dar Olsen se uită la ceas şi spuse că trebuie să se ducă la biserică. Duminica după-amiaza predica din biblie.

M-am întors în camera mea, m-am lungit pe canapea şi am început să mă gândesc la cele aflate. Acum, un lucru era sigur : Marshall urma să moştenească un milion de dolari. Şi la fel de sigur părea că biata de mătuşă-sa nu mai avea de trăit decât câteva săptămâni. După toate probabilităţile, intrasem în scenă la momentul oportun.

Ar fi fost bine dacă aş fi ştiut în ce era investit milionul ăla. Probabil că Olson era la curent cu chestia asta, numai că nu puteam să-l întreb aşa ceva. Poate că ştia şi Marshall, dar de asta nu aveam cum să fiu sigur. Totuşi

puteam să-l descos, cu băgare de seamă, la următoarea noastră întâlnire, dar problema era dacă să mă duc sau nu să-l aştept la gară. Până la urmă am renunţat la ideea asta. Am început să mă gândesc la nevastă-sa.

Până să fiu închis, fusesem un fustangiu numărul unu. La un moment dat mi s-a blocat creierul şi m-am căsătorit cu o tipă cu opt ani mai mare ca mine. După un an sau doi, am început s-o înşel. Descoperisem că pe lumea asta existau o grămadă de fetiţe mai tinere şi mai apetisante ca nevastă-mea. Peste vreun an de zile m-a prins cu mâţa-n sac. Întrucât nu prea aveam parale ca să-mi pot permite luxul unui divorţ, am dus-o cu preşu' şi i-am promis că o să mă fac băiat cuminte. După chestia asta, am fost mobilizat şi trimis în Vietnam. Acolo, din punctul ăsta de vedere, a fost o adevărată sărbătoare. Vietnamezele erau la fel de accesibile pe cât erau de seducătoare. După ce m-am întors acasă, am constatat că viaţa alături de nevastă-mea era teribil de plictisitoare, mai ales după nopţile alea nebune petrecute în Saigon. Evident că am început din nou s-o înşel, apoi a urmat chixul pe care l-am dat în tentativa mea de îmbogăţire, după care puşcăria. Nevesti-mii i se săturase de mine ca de mere pădureţe, şi-şi găsise pe cineva. A obţinut şi divorţul. Cel puţin, nu eram bun de plată cu nimic.

După ce-am ieşit de la puşcărie, viaţa mea sexuală s-a rezumat la câteva târfuliţe modeste, care mari pretenţii n-aveau, acolo, un biftec şi-o bere, într-un motel nenorocit, şi asta pentru că finanţele mele erau al naibii de reduse.

M-am gândit pentru prima oară dacă experienţa mea vastă în arta de a cobzări gagicile nu putea să-mi fie de folos.

După câte mi se spusese, nevasta lui Marshall trăia ca o călugăriţă. Şi cu toate astea, era exclus să nu apre-

cieze vreo atenție venită din partea unui reprezentant al sexului bărbătesc, doar dacă nu cumva se țicnise între timp. Așa că era posibil, dacă știam cum s-o iau, să obțin de la ea mai multe informații decât de la bărbatu-său. Evident că problema era s-o contactez mai întâi.

A doua zi era luni și n-aveam nimic de făcut. Marshall își avea treburile lui la Frisco. Și dacă m-aș fi dus pe la ei pe-acasă, așa, ca un bun vecin, să văd cum le merge ? Ce, ar fi avut ceva de obiectat ?

M-am mai gândit și până la urmă am ajuns la concluzia că trebuia să abandonez ideea asta. Era complet lipsită de discreție și cam bătea la ochi. N-aveam decât să fiu răbdător, că mult nu mai era. Trebuia să aștept moartea lui Helen și ca Marshall să moștenească.

Totul fiind clar, m-am dus la plajă. După ce am făcut o baie, tocmai mă hotărâsem să mă întorc acasă, când m-am auzit strigat. Am privit în jur și l-am zărit pe Joe Pinner, la umbra unui palmier. Mi-a făcut semn să mă apropii și mi-a arătat un scaun pliant liber, lângă el.

— Salut, prietene ! Stai jos, dacă n-ai nimic mai bun de făcut.

M-am așezat.

— Nevastă-mea tocmai a plecat, îmi explică el motivul pentru care rămăsese singur. Nu suportă prea mult soarele. Se pare că te-ai înțeles cu Bert. Îți place munca ?

— Foarte mult, și încă o dată, vă mulțumesc din suflet, domnule Pinner.

Își mângâie mustața satisfăcut.

— Doar ți-am spus... este un orășel șic, cel mai plăcut de pe toată coasta Pacificului. Cotrobăi într-un sac sport de lângă el și scoase un trabuc. Vrei ?

— Mulțumesc, le am pe ale mele.

I-am aprins trabucul, apoi mi-am aprins și eu o țigară.

— McQueen, șeriful nostru a venit să mă întrebe câte ceva despre tine, a spus Pinner, instalându-se confortabil în scaunul său. De fapt, asta îi este meseria. E un tip de treabă. Te-am vorbit numai de bine. Se pare că v-ați întâlnit.

— Da... Pare un tip șic.

— Și încă cum ! Suflă fumul într-o parte. Tom Mason mi-a povestit cum l-ai scos pe Frank Marshall dintr-o încurcătură. Mă privi în față. În momentul ăsta, Frank are mare nevoie să fie ajutat. Toți prietenii i-au sărit în ajutor.

Mi-am scuturat scrumul cu un bobârnac.

— Domnule Pinner, în fond, care-i treaba cu Marshall ăsta ?

— În curând o să fie cetățeanul cel mai important al orășelului ăsta, fie că-i place, fie că nu. Își examină trabucul, cu sprâncenele încruntate. Problema este că există un comitet de inițiativă, din care fac și eu parte, și care de câtva timp a pus la punct un proiect important. I l-am prezentat doamnei Fremlin, înainte să se îmbolnăvească, dar n-a prea interesat-o. Acum, fiind atât de bolnavă, e și normal că nu-i este gândul la așa ceva, dar ne-a spus că o să-i lase toți banii nepotului său, Frank ; așa că acum el este cel care o să hotărască ce și cum.

— Domnule Pinner, și care este proiectul de care vorbeați ? am întrebat eu prudent. Doar dacă nu este vreun secret ?

— Nu e nici un secret. Singurele lucruri care lipsesc acestui oraș sunt un parc de distracții și un hotel. Ne-am gândit că dacă am putea aduna vreo jumătate de milion, am putea construi un parc de distracții ; asta ar aduce o

grămadă de turişti. Oraşul ăsta are nevoie de turişti. Avem deja trei hoteluri, dar nu sunt de prima clasă. Ne mai trebuie unul de lux, pentru clienţi mai de soi. Eu o să contribui cu o sută de mii. Alţi zece din comitet o să pună fiecare câte cincizeci de mii. Aşa că deja cea mai mare parte din bani i-am strâns, dar am dori ca Marshall să contribuie pe puţin cu trei sute de mii. Dacă o să fie de acord, o să ne putem realiza visul cu ochii, ca Wicksteed să figureze şi el pe orice hartă turistică.

— Asta mi se pare formidabil ! m-am entuziasmat eu, ca să-i fac plăcere. Şi care este reacţia lui Marshall ?

— Aici e buba. Nu trebuie să-ţi mai spun că Frank este alcolic. De nimic nu-i pasă, doar de băutura lui, numai că nu ne lăsăm. Cred că, cu timpul, o să ajungem să-l convingem, dar chestia este că trebuie să-l împiedicăm să facă vreo prostie. Dacă proiectul ăsta s-ar porni, el ar deveni preşedintele comitetului de iniţiativă. Trebuie să-i oferim postul ăsta, dacă ar contribui cu trei sute de mii, şi după câte îl cunosc eu pe Frank, ar insista să fie preşedinte. Eu şi ceilalţi i-am repetat de nenumărate ori că ar face o investiţie excelentă, dar ne-a răspuns de fiecare dată că încă nu are banii. Şi că o să se gândească la propunerea noastră când o să-i aibă.

— Şi aşteptând, nu puteţi face nici o mişcare, nu ?

— Exact. Şi în afară de asta, preţul materialelor de construcţie este în permanentă creştere. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât proiectul nostru devine mai costisitor. Frank ar putea obţine uşor un împrumut, chiar imediat, având în vedere moştenirea pe care o va primi. Iar noi am fi în stare să demarăm afacerea, fără să mai fim nevoiţi să aşteptăm decesul doamnei Fremlin, doar pe baza acordului său, numai că este încăpăţânat ca un catâr.

Ştie şi el că investiţia cea mai bună pentru banii lui nu poate fi decât în oraşul ăsta, dar bea din cale-afară de mult şi, în felul ăsta, nu se mai poate discuta cu el. Nici nu înţeleg cum de reuşeşte să-i meargă agenţia aia imobiliară din Frisco. Probabil că secretara lui se ocupă de toate.

— Mda, este o problemă teribil de delicată. Dar cu soţia lui aţi vorbit ? De multe ori, într-o casă cântă găina, şi nu cocoşul. Ea nu-l poate influenţa ?

Pinner trase puternic aerul pe nas.

— Nimeni dintre noi n-a văzut-o pe doamna Marshall, mormăi el, răsucindu-şi mustaţa. Trăieşte izolată, ca o pustnică. Nici măcar nu vine în oraş. Se pare că-şi face cumpărăturile printr-o casă de comenzi.

— Şi cum adică, nimeni n-a văzut-o cum arată ?

— Chiar aşa. Frank a povestit că a cunoscut-o la Frisco, s-a însurat cu ea şi a adus-o aici. Am vorbit cu el şi i-am spus că pentru soţia lui nu-i bine deloc să trăiască singură. Între noi fie vorba, doamna Marshall este la fel de importantă pentru Wicksteed ca şi Frank. Dacă lui i s-ar întâmpla ceva, ea ar moşteni totul şi şi-ar putea lua zborul de aici. Asta ne roade pe noi. Şi de-asta facem presiuni asupra tuturor doamnelor din oraş pentru a încerca să facă cunoştinţă cu ea, şi tot ăsta e motivul pentru care suntem cu ochii pe Frank.

— Şi ce v-a răspuns Frank când i-aţi pomenit de soţia lui ?

— A râs. Pinner făcu un gest scârbit. A spus că nevesti-si îi place singurătatea şi că doamnele oraşului n-au decât să-şi vadă de treburile lor.

— S-a însurat de mult ?

— Acu' trei ani... înainte de a se apuca de băut.

— Şi cred că n-au copii, nu ?

— Nici copii şi nici o rudă. Este ultimul din familia Marshall. A avut o soră, dar a murit acum câţiva ani. Nu, dacă i se întâmplă vreo nenorocire, nevastă-sa o să aibă tot. Îşi strivi trabucul în nisip. După ce l-ai scăpat din ghearele ticălosului de Ross, am discutat să vedem ce-i de făcut. Am hotărât să-l aşteptăm în fiecare seară la tren, ca să ne asigurăm că este în stare să conducă. Am făcut o listă. Tom Masen, Harry Jacks, Fred Selby şi cu mine. O să mergem la gară pe rând. S-ar putea ca Frank să aprecieze faptul că ne ocupăm de el şi să-şi revizuiască poziţia.

— Iar cine o să trebuiască să se întoarcă pe jos zece kilometri, să-şi blesteme zilele, am observat eu, dar fără îndoială, totul este în slujba unei cauze nobile.

— Nimeni n-o să se întoarcă pe jos, a replicat Pinner. Am organizat totul. Cine o să-l ducă, o să telefoneze, şi unul dintre noi se va deplasa cu maşina să-l ia de acolo.

— Treaba este chiar atât de serioasă ? am întrebat, privind oceanul.

— Ba bine că nu ! S-ar alege praful de tot, dacă Olson ar încerca să obţină un împrumut, şi banca ar descoperi că Frank este alcoolic. Şi în afară de asta, s-ar putea să păţească ceva, doamne fereşte, vreun accident de maşină.

— Mda... Uitaţi ce se întâmplă. Seara nu am nimic de făcut. V-aş putea ajuta şi eu. Aş putea merge să-l aştept la gară în serile în care nu aveţi pe nimeni să facă lucrul ăsta.

Îşi lăsă mâna să cadă greoi peste genunchiul meu.

— Uite, asta numesc eu spirit de întrajutorare. Ce zici de marţi ? Tom o să fie luni. Şi dacă se întâmplă să

rămâi acolo și nu ai cu ce să te întorci, o să-l suni pe Tom, care o să vină să te ia. Ce zici ?

— E perfect.

În timp ce mă întorceam acasă, la doamna Hansen, mi-am zis că și comitetul de inițiativă din Wicksteed era la fel de dornic ca și mine să pună laba pe paralele lui Marshall, numai că, după mine, eu eram ăla cu mai mulți sorți de izbândă.

III

Planul lui Joe Pinner de a-l proteja pe Marshall ca nu cumva să conducă băut, s-a dus pe apa sâmbetei, de cum am intrat în vestibulul doamnei Hansen.

A ieşit alergând din sufragerie, teribil de agitată.

— Ah, domnule Devery ! Ce bine că aţi venit ! exclamă ea. Domnul McQueen încearcă să ia legătura cu fratele meu, dar la biserică nu este telefon. Vreţi să fiţi atât de amabil să ne ajutaţi ?

— Sigur că da, nici o problemă. Dar ce s-a întâmplat ?

— Domnul Marshall. A avut un accident de maşină.

Beţivul dracului ! mi-am spus în gând.

— E rănit ? am întrebat, cu inima la gură.

— Nu... Nu cred, dar problema e că a fost arestat. McQueen spune că poate fi acuzat pentru conducere în stare de ebrietate. De aceea trebuie să meargă fratele meu. E groaznic, nu-i aşa ?

— Unde-i biserica, doamnă Hansen ?

— În Pinewood Avenue. La capătul străzii, faceţi prima la stânga.

— Mă duc după fratele dumneavoastră.

Am urcat la etaj, sărind treptele câte două, m-am schimbat rapid, după care am alergat la maşină.

L-am găsit pe Olson în faţa bisericii, înconjurat de copii. Când m-a văzut, a venit în întâmpinarea mea.

— Domnule Olson, şeriful are nevoie de dumneavoastră, l-am anunţat. Marshall are probleme... Riscă să fie acuzat de conducere sub influenţa alcoolului. Acum se află la poliţie.

Timp de o fracţiune de secundă, Olson îşi pierdu sângele rece. Ochii i se măriră şi scânteiară, dar imediat şi-a revenit, redevenind Olson cel impasibil.

— Vă mulţumesc, domnule Devery. Destul de neplăcut.

M-am gândit că asta putea fi considerată cugetarea săptămânii.

— Aşa este, am afirmat eu.

— O să mă duc imediat.

L-am privit plecând cu maşina. Am intrat în cabina telefonică de lângă biserică, am căutat în cartea de telefon numărul lui Pinner şi l-am sunat.

— Aici e Devery, am spus, când mi-a răspuns. Marshall are probleme. A fost arestat pentru conducere în stare de ebrietate. Acum se află la poliţie. Olson a plecat într-acolo.

— Oh, Dumnezeule Mare, gemu Pinner. Zbor şi eu. Mulţumesc, Devery. Şi apoi închise.

M-am gândit că era bine dacă răspândeam vestea pe unde puteam. Am căutat numărul lui Tom Mason şi l-am sunat şi pe el.

Reacţia i-a fost aceeaşi ca a lui Pinner.

— Isuse ! Alerg acolo. Vii şi tu, Keith ?

Chestia asta m-a mirat şi am răspuns cu modestie :

— Păi, dacă credeţi că vă pot fi de folos...

— Toţi prietenii lui Frank trebuie să fie acolo, replică Mason. Doar este ceva serios.

I-am promis că o să vin şi eu.

Când am ajuns în faţa sediului poliţiei, deja se adunase lume. Trei ziarişti şi patru fotoreporteri se învârteau prin faţă ca nişte vulturi înfometaţi.

Joe Pinner, cu un trabuc în mijlocul gurii, stătea proptit de Cadillac-ul său negru. M-am îndreptat spre el.

— Ce se întâmplă ? l-am întrebat.

Își dădu pălăria pe ceafă.

— Olson se ocupă de daravera asta. Se trase de mustață. Ce porcăria naibii, tocmai când credeam că am organizat totul. Tom este înăuntru, discută cu McQueen.

Se întrerupse, își trecu trabucul dintr-un colț în altul al gurii și adăugă :

— Tom este văr cu McQueen. Să sperăm că poate aranja ceva.

În timp ce așteptam, lumea continua să se strângă.

— A naibii treabă, spuse după câteva clipe. O să iasă un tămbălău cumplit, și publicitatea asta riscă să arunce în aer tot planul nostru cu împrumutul.

Deci, puțin îi păsa de Marshall. Ce-l neliniștea, era împrumutul ăla.

Tom Mason despică mulțimea în două și ni se alătură. Ziariștii se năpustiră, blițurile sclipiră, dar Tom îi refuză cu un gest categoric. Se vedea de la o poștă că era încântat de rolul pe care-l juca.

— N-am nimic de declarat. Adresați-vă șerifului !

L-a luat de braț pe Pinner și l-a condus până la portiera mașinii. M-am ținut după ei.

— Keith, e foarte șic din partea ta că m-ai anunțat, a spus Tom. Hai să urcăm, vă spun eu care-i treaba.

Ne-am instalat în mașină. Pinner a pornit instalația de aer condiționat și cu toții am închis geamurile. În jurul nostru, lumea se uita la noi.

— Este grav ? întrebă Pinner.

Stătea la volan, iar eu în spatele lui.

— Nici că putea fi mai rău, spuse Tom. În după-amiaza asta, Frank s-a dus cu mașina la spital s-o vadă pe mătușă-sa. După cum se spune, a fost atât de zdrun-

cinat de starea în care se află doamna Fremlin, încât a avut nevoie să bea ceva, ca să-i crească moralul. A golit o jumătate de sticlă. Iar ticălosul de Ross îl aştepta. Bănuiesc că Frank şi-a ieşit din pepeni, aşa că i-a tras un pumn lui Ross în moacă. I-a scos doi dinţi.

— Doamne sfinte ! gemu Pinner.

— O belea cât roata carului ! Mason dădu din cap. Olson încearcă să facă un aranjament cu Sam, dar treaba e încurcată rău din cauza lui Ross. Ce mai, vrea să-l înfunde pe Frank, asta-i clar. Zice că trebuie băgat la închisoare.

Pinner păru îngrozit.

— Doar n-o să se întâmple una ca asta ? Dacă Frank o să fie arestat, se alege praful de tot împrumutul.

— Aşa-i, şi Sam o ştie foarte bine. După cât l-am auzit pe Olson, s-ar putea să aranjeze să-l scoată basma curată. Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla lui Frank este să i se ridice permisul.

— N-au decât ! exclamă Pinner. Dar eşti sigur că n-o să-l închidă ?

— Dacă Sam o să-l calmeze pe Ross, nu, dar n-o să fie deloc uşor.

Cineva bătu în geamul maşinii. Un poliţai îmi făcea semn. Am coborât geamul.

— Dumneata eşti Devery ?

— Da.

— Domnul Olson are nevoie de dumneata.

M-am întors spre Pinner şi Mason, care se uitau la poliţai.

— Ce se întâmplă ? mormăi Pinner, coborând şi el geamul.

— Nu ştiu, răspunse poliţaiul cu indiferenţă. Domnul Olson mi-a spus să-l caut pe dânsul, şi asta am făcut.

— Keith, ar fi bine să te duci, mă sfătui Mason.

— Bine, mă duc.

Am coborât din mașină și l-am urmat pe polițai. Bliturile începură din nou să fulgere.

Am ajuns în biroul șerifului, unde Olson, McQueen și Marshall stăteau așezați la o masă. După ce i-am privit scurt pe Olson și pe McQueen, m-am uitat cu atenție la Marshall. Ațipise și se vedea clar că era beat.

— Frank ! strigă Olson. A venit domnul Devery.

Marshall clătină din cap, deschise ochii, privi în gol, îi închise apoi îi redeschise, și în cele din urmă zâmbi.

— Salut, Keith. Vreau să mă duc acasă.

M-am întors spre McQueen, care aprobă, dând resemnat din cap. Apoi l-am privit pe Olson, care aprobă și el.

— Dacă sunteți atât de amabil, sublinie Olson. Eu m-am ocupat de formalități... În regulă Frank, ne vedem mâine.

— Mda, mă rog... mormăi Marshall, ridicându-se cu greutate.

Se clătină, se sprijini de umărul meu și reuși să articuleze :

— Să vă ia dracu' pe toți... Hai prietene, hai, mi se adresă. Să ne cărăm de aici.

Am ieșit afară, sub soarele dogoritor. Imediat, ziariștii s-au năpustit spre noi, dar Marshall era de neatins. Ai fi zis că este o balenă într-un banc de peștișori. A trecut prin mulțime mormăind injurături în toate părțile, a ajuns la mașina mea și a urcat. Pinner și Mason rămaseseră pironiți locului, ca două felii de tort. M-am instalat la volan și am demarat, în focul de artificii al bliturilor.

Am luat-o înspre locuința lui Marshall. Din când în când, mă uitam în oglinda retrovizoare, dar nimeni nu ne urmărea.

Marshall, prăbușit pe portieră, sforăia de zor.

Când am ajuns la marginea pădurii, de unde începea aleea spre casa lui, s-a trezit.

— Keith, ne urmărește cineva ?

M-am mai uitat o dată în oglindă, să verific.

— Nu, suntem singuri.

— Oprește.

Am tras pe dreapta, în iarbă, și am oprit motorul.

— Keith, am cam încurcat-o. O să-mi salte permisul de conducere... mai mult decât atât, nemernicii ăștia n-au ce să-mi facă. Își trecu o mână peste fața transpirată. Cel puțin, l-am pocnit pe rahatul ăla. Dar cel mai caraghios e că nu îndrăznesc să-mi facă nimic pentru asta.

Închise ochii și adormi din nou. Stăteam la volan, observându-l și așteptând. După câteva minute căscă, se trezi și apoi mă privi.

— Cât timp hoașca aia trăiește, și văd că are de gând s-o mai țină încă mult așa, trebuie să-mi câștig existența. Dacă nu pot să conduc, am dat de belea.

Se dădu pe spate, își umflă obrajii și reluă :

— E timpul ca Beth — asta-i nevastă-mea — să facă ceva pentru mine. Întoarse capul spre mine și-și închise pleoapele pe jumătate. Ai vrea s-o înveți să conducă ?

Zău așa, lucrurile se îndreptau spre o rezolvare prea facilă.

— Păi, Frank, ăsta-i meseria mea, să învăț oamenii să conducă.

Își lăsă palma umedă să-i cadă peste mâna mea.

— În regulă. Deci... o s-o înveți să conducă, pentru ca ea să poată să mă ia de la gară.

Își șterse figura cu batista, bălmăji o scuză, deschise portiera, ieși clătinându-se și vomită mai încolo, pe iarbă. L-am privit, fără să-mi pese câtuși de puțin. Pentru mine reprezenta doar un milion de dolari.

Peste câteva clipe reveni pe două cărări, ștergându-și gura cu mâneca.

— Cred că am băut un pic cam mult, mormăi el, așezându-se la loc și bătându-mă peste braț. Când o să pun mâna pe paralele alea, o să fiu cel mai barosan și n-o să-mi uit eu prietenii. Haide. Să mergem.

Am luat-o pe alee și am oprit în fața intrării casei. A ieșit din mașină chinuindu-se ceva, a rămas o clipă în picioare, căutându-și echilibrul, după care m-a privit prin geam.

— Keith, încă nu sunt în apele mele, dar îți telefonez eu mâine. Mulțumesc, bătrâne, adăugă, scuturându-și mâna către mine.

A urcat scara împleticindu-se, s-a bușit de ușă, a deschis-o cu mare greutate, a intrat și a trântit-o după el.

Am ridicat ochii. La o fereastră de la etaj, perdeaua s-a mișcat din nou. Era acolo și mă pândea... misterioasa doamnă Marshall.

Întorcându-mă la doamna Hansen, i-am găsit acolo pe Olson, Pinner și Tom Mason, strânși pe terasă.

În momentul în care aveam de gând să urc la etaj, doamna Hansen ieși din sufragerie.

— Domnule Devery... Veniți să beți ceva. Fratele meu...

Precis că mureau de nerăbdare să afle ce se întâmplase cu mine și Marshall, așa că m-am dus și eu pe terasă.

Când Pinner împinse cu piciorul un scaun spre mine, am simțit imediat că atmosfera îmi era ostilă. I-am înțeles. Și eu dacă aș fi fost în locul lor, aș fi simțit ciudă pe un necunoscut care, hodoronc-tronc, devenise prietenul viitorului milionar.

— S-ar zice că Frank te simpatizează, observă Pinner cu răceală.

Am luat paharul cu whisky pe care mi l-a întins Olson.

— Ştiţi şi dumneavoastră cum sunt beţivii, am răspuns eu. Mi-a spus că i s-a ridicat permisul de conducere şi că nu are mijloacele să-şi plătească un şofer. Aşa că vrea s-o învăţ să conducă pe nevastă-sa.

A urmat o tăcere lungă, în care cei trei au rumegat vestea, apoi am văzut cum feţele lor s-au luminat. Se gândeau, fără îndoială, că n-ar fi fost deloc rău să intru în graţiile celui ce avea să facă ca Wicksteed-ul să figureze în viitor pe orice hartă turistică aşa cum sperau ei.

Pinner îşi răsuci mustaţa.

— Şi Keith, ia spune, o să-i faci serviciul ăsta ?

— Păi, doar asta mi-e meseria.

Urmă o nouă tăcere, după care mă întrebă iar :

— A pomenit cumva de proiectul nostru ?

— Nici vorbă.

S-au privit toţi trei, apoi Mason interveni :

— Când aţi plecat amândoi, părea destul de ostil.

— Era beat, ce mai.

— Da, făcu Olson, clătinând din cap. Nu ştia ce spune.

Mi-am golit paharul şi m-am întrebat cine pe cine păcălea. N-am mai considerat util să rămân împreună cu cei trei şi să punem la cale viitorul lui Marshall.

Aşa că m-am ridicat, spunându-le că aveam de gând să mă uit la televizor, la meciul de rugby, şi că-i rugam să mă scuze. Le-am strâns mâna la toţi şi am plecat.

Din camera mea îi auzeam cum discută. Mormăitul vocilor lor nu mă deranja deloc.

A doua zi aveam să fac, în sfârşit, cunoştinţă cu doamna Beth Marshall.

Beth !

Numele ăsta îmi plăcea.

Doamna Hansen îmi puse tava cu micul dejun pe măsuță și îmi spuse :

— V-am adus și ziarul de astăzi. M-am gândit că ați vrea să-l citiți.

I-am mulțumit și abia m-am stăpânit să nu mă reped la el mai înainte ca ea să iasă din cameră.

„Wicksteed Herald" o întorsese la fix din condei. Articolul era semnat chiar de redactorul șef în persoană.

„Domnul Marshall, unul dintre cetățenii noștri cei mai apreciați, întotdeauna a fost cu sufletul alături de interesele orașului. Toată lumea știe că, de o bună perioadă de timp, domnul Marshall este foarte afectat de grava boală de care suferă mătușa dânsului, doamna Howard T. Fremlin, care a fost și va rămâne mereu personalitatea cea mai marcantă a orașului nostru. Domnul Marshall a recunoscut că după ce a vizitat-o la spitalul nostru ultramodern, a fost așa de răscolit, încât a simțit nevoia să ia un ușor întăritor. Nu suntem de acord cu ajutorul de șerif Ross (recent numit în orașul nostru), care a considerat necesar să-l aresteze pe domnul Marshall, în momentul în care acesta se pregătea să-și ia mașina pentru a se întoarce acasă. Domnul Marshall, judecând greșit intențiile ajutorului de șerif, l-a împins fără vreun gând rău, iar acesta s-a lovit de mașina domnului Marshall, rănindu-se ușor la buză. După ce și-a consultat avocatul, maestrul Yule Olson, domnul Marshall a recunoscut că măsura luată de autorități — suspendarea permisului de conducere pentru câteva luni — a fost perfect justificată. Zâmbind, domnul Marshall a declarat reporterului nostru : «Este o măsură cam severă, dar cum în regiunea noastră există atâția tineri care conduc sub influența alcoolului, vreau să dau un exemplu"».

A fost cel mai mincinos reportaj pe care l-am citit vreodată. M-am întrebat care o fi fost reacţia lui Ross când a citit articolul.

Tocmai terminasem de mâncat, când doamna Hansen bătu la uşă.

— Domnule Devery, sunteţi chemat la telefon. Este domnul Marshall.

Am ghicit, după ochii ei ieşiţi din orbite, că era înnebunită de curiozitate.

— Tu eşti, Keith ? tună vocea lui Marshall, la celălalt capăt al firului.

— Da, eu sunt. Ce mai faci, Frank ?

— Hm, aşa şi aşa. Ascultă, am discutat cu Beth şi este de acord să ia lecţii de conducere. Îţi menţii oferta ?

— Doar ţi-am spus că asta îmi este meseria.

— Aşa-i. Urmă o pauză. Ai putea să vii tu aici ? Lui Beth nu-i place să vină în oraş. Te deranjează cumva chestia asta ?

Ca s-o întâlnesc pe doamna Marshall, aş fi mers şi pe Lună.

— Nici o problemă, Frank.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori. Acum o să iau un taxi să mă ducă la gară. Pe la unsprezece, e bine ?

— E perfect.

— Keith, învaţ-o să conducă cât mai repede. Taxiurile astea o să mă coste ochii din cap.

— O să fac tot ce-o să pot.

A tăcut, după care m-a întrebat :

— Ai citit ziarul de dimineaţă ?

— Da.

— Bună treabă, nu ? Elliot, redactorul şef, ar sta şi-n cap, dacă i-aş cere-o. Izbucni într-un râs gros şi am avut impresia că o luase niţel la măsea. Atunci, vii la unsprezece, da ?

— De acord.

A închis și eu la fel. Doamna Hansen tot dădea târcoale prin sufragerie, așa că m-am milostivit de ea și i-am spus că o să merg acasă la Marshall, s-o învăț pe nevastă-sa să conducă.

— Foarte interesant, domnule Devery, făcu ea, cu gura cam strânsă. O să fiți primul dintre noi care o s-o cunoască.

— O să vă spun cum arată.

— Sunt sigură că toată lumea o să fie curioasă.

Am urcat din nou în camera mea, mi-am luat un prosop și slipul și am coborât. Când să ies, telefonul începu să sune din nou.

Doamna Hansen mă chemă când eram pe punctul de a ieși.

— Domnule Devery, e domnul Pinner la telefon.

Eram pe cale de a deveni o personalitate în orășelul ăsta.

— Ai noutăți de la Marshall ? mă întrebă Pinner.

I-am spus că Marshall îmi ceruse să-i dau neveste-si lecții de conducere. A mormăit și mi-a răspuns :

— Până acum, nimeni din oraș n-a văzut-o. Ne-ar plăcea să știm ce crezi despre ea. A urmat o pauză lungă, în care mi-am închipuit cum își răsucea mustața. Îți aduci aminte că pentru orașul nostru este la fel de importantă ca și Frank ?

L-am asigurat că țineam foarte bine minte asta, ceea ce era de fapt cât se poate de adevărat.

— Bine. Și când crezi că o să termini lecțiile astea ?

— Habar n-am. Totul depinde de ea, cât este de dotată.

— Corect. O nouă pauză, și probabil din nou aranjatul mustății. Ia spune, ce zici să ne vedem diseară pe la

șase, la Joe ? Cred că o să fie și Tom acolo, și probabil și Yule, dacă o să aibă timp. Fac cinste, adăugă râzând.

— În regulă, o să vin, domnule Pinner.

— Hei, hei, fără domnule. Pentru prieteni, sunt Joe.

— Bine, atunci îți mulțumesc Joe, e drăguț din partea ta. Am rânjit. Ne vedem atunci pe la șase.

— Sigur. Înțelegi, am vrea să ne spui părerea ta despre doamna Marshall. Râsul său, care se voia sincer, răsună teribil de fals. Și, Keith, vezi dacă poți, tatonează și tu terenul... Ne-ar fi foarte util să știm ce crede despre orașul nostru. Se întrerupse brusc. Probabil că se gândise că a spus prea mult. În sfârșit, știi Keith... Noi te considerăm unul de-al nostru.

— Mulțumesc, Joe. Înțeleg ce vrei să spui.

— Atunci e minunat.

Dacă ar fi putut să întindă mâna de-a lungul firului și să-mi dea o palmă prietenească, cu siguranță că ar fi făcut-o.

Îi vedeam clar jocul, dar eram aproape sigur că el nu-l ghicea pe-al meu.

Ceasul de la bordul mașinii arăta exact ora unsprezece, când am oprit în fața căsoiului izolat al lui Frank Marshall.

Mai înainte fusesem la plajă și făcusem o baie. Eram îmbrăcat în niște pantaloni albi și purtam o cămașă sport bleu, iar aerul că mă aflam într-o formă de zile mari nu era decât o aparență. Întâlnirea asta cu misterioasa doamnă Marshall mă sâcâia, fără să înțeleg și eu de ce. Simțeam un fel de panică punând stăpânire pe mine, iar sentimentul ăsta îmi era necunoscut.

Fără să ies din mașină, am privit ușa de la intrare, așteptându-mă s-o văd deschizându-se, dar a rămas în continuare închisă. Am ieșit din mașină, lăsând portiera deschisă, am urcat treptele și am sunat.

Soneria se auzi răsunând undeva, în interiorul locuinței. Am așteptat, transpirat din cauza căldurii. Când aveam de gând să sun din nou, ușa se deschise.

Pe drum am tot încercat să-mi închipui cum o arăta doamna Marshall. Mai întâi am sperat să fie un fel de Kim Bassinger, dar am renunțat rapid, gândindu-mă că ghinionist cum sunt, o să dau precis peste o gospodină cumsecade, grasă, sau cine știe, poate sclifosită. Cel puțin speram să fie tânără și drăguță și, în primul rând, sensibilă la farmecul bărbătesc ; în mod special, la al meu.

Tipa care-mi apăru în față m-a surprins. De vreo treizeci și ceva de ani, era aproape la fel de înaltă ca și mine și destul de slabă, poate chiar prea slabă pentru gustul meu. Să fiu sincer, prefer femeile mai rotunjoare. Avea niște trăsături agreabile, un nas fin, o gură mare și maxilarele bine conturate. Dar mai presus de orice, ochii îi animau figura, mari, negri și strălucitori, cu o privire fixă și rece, impersonală. Nu părea deloc genul de femeie cu care-ți poți permite orice. În nici un caz s-o ciupești de fund.

Era îmbrăcată într-o rochie bleumarin, pe care probabil și-o făcuse singură. Eram sigur că nici o casă de mode n-ar fi expus așa ceva. Părul negru, mătăsos, pieptănat cu cărare la mijloc, îi cădea peste umeri.

De când m-am instalat la Wicksteed, am avut timp destul să mă uit după femei. Pe lângă tot ce-am văzut, Beth Marshall părea o leoaică printre niște biete căprioare.

— Trebuie să fii domnul Devery, care o să mă învețe să conduc, spuse cu o voce gravă, apăsată.

Prezentările deveniseră inutile.

— Da, doamnă Marshall.

Ochii ei negri mă studiară rapid, apoi coborî treptele. Când a trecut pe lângă mine, i-am simţit mirosul, sexy şi fin, atât de fin încât puteam să nu-l percep, numai că n-a fost cazul.

Am rămas pe treapta cea mai de sus a scării şi m-am uitat după ea. Rochia, care evident, n-o avantaja absolut deloc, nu-i putea ascunde picioarele fine, lăsând să se ghicească un corp suplu şi excitant, care se deplasa de parcă nici nu atingea pământul. Mi-am spus că doamna Marshall trebuia să arate al naibii de bine dezbrăcată.

Am urmat-o, dar se instalase deja la volan. Am ocolit maşina, am deschis portiera din dreapta şi m-am aşezat lângă ea.

A examinat atentă bordul maşinii.

— Nu-mi spune nimic, făcu ea, cu o voce seacă.

Răsuci cheia de contact şi apăsă pedala de acceleraţie. Motorul se ambală. Înainte ca să pot face ceva, a acţionat schimbătorul de viteze şi maşina ţâşni din loc. Abia am reuşit să trag frâna de mână, mai înainte de a ne ciocni de un copac.

— Trebuia s-o bag în marşarier, murmură ca pentru ea. O s-o iau de la capăt.

Am întins mâna prin faţa ei, atingându-i sânul cu cotul, am tăiat contactul şi am scos cheile.

— Am fost angajat să vă învăţ să conduceţi, doamnă Marshall, i-am spus, întorcându-mă spre ea. Să ştiţi că n-o să vă las să faceţi tot felul de experimente cu maşina.

— Experimente ? Continua să examineze bordul maşinii. Orice imbecil poate să ţină volanul în mâini... Pe străzi sunt tot felul de tâmpiţi.

— Iar dumneavoastră nu sunteţi o imbecilă.

Şi-a întors încet capul spre mine, iar ochii ei negri şi scânteietori se înfipseră în mine. Am simţit o senzaţie

ciudată, ca și cum un fior înghețat îmi urca încet de-a lungul șirei spinării, cât timp ne-am privit în ochi.

Se aplecă înspre mine și-mi luă cheile din mână.

— N-am mai condus de un an, mărturisi ea. Ascultă, vrei să-mi faci o plăcere ? Stai liniștit la locul tău și lasă-mă pe mine să mă descurc.

Fiorul ăla înghețat care continua să-mi urce de-a lungul șirei spinării părea degetul unui mort. Mașina era asigurată, așa că în caz de vreo belea, eram acoperit, și cum tipa părea foarte sigură de ea, i-am spus :

— De acord, în fond, putem să murim împreună.

N-a apreciat poanta asta. Mi-a aruncat o privire rece și ostilă, apoi a pornit motorul, a băgat în marșarier, a mers până în dreptul aleii, a frânat, a schimbat viteza trecând într-a-ntâia, după care a pornit-o. După părerea mea, un pic cam repede, dar nu așa de repede ca să mi se facă părul măciucă.

La capătul aleii care dădea în șosea, a oprit, privind prin parbriz, în timp ce degetele ei lungi și fine băteau darabana pe volan.

Am așteptat.

În cele din urmă, declară cu vocea ei gravă și senzuală :

— N-am de gând să traversez Wicksteed-ul, să se zgâiască la mine toți neghiobii ăia. N-am mai fost la Frisco de câțiva ani. Acolo o să mergem.

— Ascultați, doamnă Marshall, am îndrăznit eu, deși știam că vorbesc în vânt. Cred că ar trebui să mai conduceți nițel, și pe urmă...

Era ca și cum aș fi vorbit cu un surd. A demarat scurt și s-a angajat în trafic.

La ora aia, pe șosea era o vânzoleală ca într-un fur-

nicar. Nemişcat şi transpirând, am urmărit-o cum s-a încadrat pe banda din stânga, rezervată vitezelor mari. Apoi a continuat să ruleze la limita vitezei legale.

N-am scos o vorbă. Nici ea. Din timp în timp, o priveam. Un surâs ironic îi atârna în colţul gurii.

Apropiindu-ne de periferia oraşului, a trecut pe banda din dreapta şi apoi a părăsit şoseaua, luînd-o pe un drum secundar.

Concluzia mea era clară : conducerea unei maşini nu avea nici un secret pentru ea. Chiar dacă nu mai condusese de un an, a reuşit să recupereze totul în câteva minute.

Părea că ştie încotro se îndreaptă, deşi eu nu puteam spune acelaşi lucru. După vreo zece minute încetini şi intră în parkingul unui motel. A parcat, a oprit motorul şi m-a privit :

— Domnule Devery, după încercarea asta prin care aţi trecut, cred că simţiţi nevoia să beţi ceva.

Am contrazis-o, dând din cap :

— Primul sfert de oră a fost de groază, dar continuarea mi-a plăcut. Însă aş mânca un hamburger. Dumneavoastră nu ?

A fost de acord. Am coborât din maşină şi ne-am îndreptat spre motel. Când ne-am apropiat de intrare, mi-a spus :

— Pe vremuri am lucrat aici.

Am intrat împreună într-o sală mare şi m-am ţinut după ea până la bar, unde un tip grăsuţ şi mititel pregătea nişte sandvişuri. Când a văzut-o, a tresărit, a lăsat cuţitul de-o parte şi a holbat ochii.

— Nu se poate ! Beth !

— Chiar ea. A trecut ceva timp, Mario, făcu ea, cu o voce impersonală. Suntem în trecere pe aici. Dânsul este domnul Devery. Îmi dă lecţii de conducere.

Ochii mititelului s-au întors spre mine şi tipul mi-a întins mâna. I-am strâns-o, aşa, din curtoazie.

— O înveţi să conducă ? mă întrebă el uimit.

— N-are nevoie de nici o lecţie.

A izbucnit în râs.

— De asta puteţi fi sigur !

— Mario, suntem cam grăbiţi ! Ce este de mâncare ?

Intonaţia dură a glasului ei făcu ca zâmbetul de pe figura cumsecade a lui Mario să dispară numaidecât.

— Antricot la tavă, şi să ştiţi că este bun, o asigură el, dar tonul îi devenise servil.

Beth m-a privit.

— Vrei aşa ceva ?

— Vreau.

— Atunci o să mâncăm asta, Mario.

— În regulă. Pronto. Şi bere ?

Din nou, Beth se întoarse spre mine.

— Şi bere, am răspuns.

I-a făcut lui Mario un semn din cap, apoi s-a îndreptat spre o masă destul de îndepărtată de bar. M-am aşezat pe scaunul din faţa ei şi am privit în jurul meu. Era încă devreme, dar erau ceva clienţi la mese. Nici unul dintre ei nu ne dădea vreo atenţie.

— Ei bine, domnule Devery, după părerea dumneavoastră, ştiu să conduc ? mă întreabă ea.

— Aveţi permis de conducere ?

— Am.

— În cazul ăsta, nu aveți de ce să mai luați lecții de conducere. De mâine puteți să-l duceți pe soțul dumneavoastră. la gară.

Își deschise poșeta și-și scoase un pachet de țigări. Scoase una, o aprinse și suflă fumul spre mine.

— Și dacă nu vreau să-l conduc la gară, domnule Devery ?

Am simțit din nou degetul ăla de mort, amenințător.

— În cazul ăsta, dacă nu vreți să se supere pe dumneavoastră, ar trebui să mai luați niște ore de conducere.

A aprobat, dând din cap.

— Exact asta am sperat să spui. Pentru asta am acceptat să iau lecțiile astea.

— Domnul Marshall habar n-are că știți să conduceți, așa-i ?

— Așa-i !.

Mario sosi cu două farfurii pline ochi. Ni le-a pus în față și s-a dat înapoi cu un pas, privind-o pe Beth neliniștit.

— Ce zici de asta, Beth ?

Tipa a examinat conținutul farfuriei, a atins marginea fripturii și a ridicat din umeri.

— Mario, nu prea ai făcut progrese.

Mititelul ridică din mâini, cu un gest neputincios.

— Să știi, carnea este de calitate superioară.

— Mda, bine, asta-i de când lumea. Și berea aia ?

— Pronto.

După ce și-a luat tălpășița, i-am zis lui Beth :

— Cred că sunteți un pic cam dură cu el. Friptura asta mi se pare excelentă.

— Mănâncă pînă nu se sleiește grăsimea.

Ceea ce am și făcut. Mario sosi cu berea, îmi zâmbi timid și se îndepărtă.

Beth a avut dreptate. De-abia am ajuns la jumătatea antricotului, că restul s-a și acoperit cu un strat alburiu de grăsime sleită. Am dat amândoi farfuriile la o parte și ne-am aprins câte-o țigară.

— Există oameni cărora niciodată nu le intră nimic în cap. I-am repetat de atâtea ori, i-am arătat, dar degeaba, cât o trăi n-o să fie în stare să rețină că farfuriile calde sunt la fel de importante ca și mâncarea pe care o servești. N-o să priceapă asta câte zile o avea. Cel puțin, nu ne-am otrăvit mâncând friptura asta. Bei cafea ?

— Bineînțeles.

A pocnit din degete și Mario, care se întorsese la sandvișurile lui, a răspuns cu un semn din cap.

După câteva minute, se grăbi spre noi cu două cești de cafea. A privit la masa noastră neterminată, a adunat farfuriile și a plecat.

— Plecarea aia, când ați pornit înainte, în loc de marșarier, a fost o cacialma, nu ? am întrebat-o, agitându-mi ceșcuța de cafea.

A schițat un surâs.

— Îmi plac bărbații cu reacții rapide. Ai fost pe față.

— Îmi câștig existența ca instructor auto. Trebuie să acționez rapid.

M-a fixat câteva clipe lungi, cu privirea departe.

— Domnule Devery, dintotdeauna ai fost instructor auto ?

— Sunt ceea ce domnul Olson numește un bolovan care se rostogolește. Îl știți pe domnul Olson ?

— Avocatul soţului meu. Nu, nu l-am întâlnit niciodată.

Ne-am băut cafeaua, care în mod cu totul surprinzător era bună.

— Deci, aţi lucrat aici ? Am privit de jur împrejur, cu un aer admirativ. E un local destul de şic.

— Mda, nu-i prea rău... Aici l-am cunoscut pe bărbatu-meu.

Amănuntul ăsta mă interesa, dar am avut grijă să nu observe asta.

— Aşadar, nu aveţi de gând să-l conduceţi la gară ?

— Nu.

— I s-a suspendat permisul pentru trei luni. M-a însărcinat să vă învăţ să conduceţi. Bine, aş putea să vă dau şase, sau să zicem, zece lecţii de conducere, dar dacă după asta nu sunteţi în stare să conduceţi, înseamnă că nu sunt bun de nimic.

Îşi strivi ţigara în scrumieră.

— Nu cred. Se poate la fel de bine ca eu să fiu o idioată.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi aşa ceva.

Conştient că puneam la cale o adevărată conspiraţie, am simţit cum mi s-a accelerat pulsul.

— N-am de gând să-l duc la gară pe beţivul ăla în fiecare dimineaţă şi să-l iau de acolo seară de seară. Poţi să fii sigur de asta.

Am privit-o şi i-am văzut ochii negri cum îi scânteiau.

— De ce nu-i spuneţi că vă este frică de volan ? Aş putea să spun eu asta în locul dumneavoastră, dacă vreţi.

Îmi studie propunerea, cu fruntea încruntată.

— Da, s-ar putea să fie o soluţie, dar mă întreb...

Şi se opri.

— Ce vă întrebaţi ?

Își dădu scaunul înapoi și se ridică. Parfumul corpului său mă asaltă într-o clipă.

— Am ceva de vorbit cu Mario. Soția lui îmi este bună prietenă. Te rog să mă scuzi câteva clipe, domnule Devery.

Am privit-o cum s-a îndreptat spre bar, în spatele căruia Mario ștergea paharele. Mi-am aprins o altă țigară.

Discuția cu Mario a durat mai puțin de cinci minute. Din când în când, mă uitam la ei. Beth stătea cu coatele sprijinită pe bar, cu spatele întors la mine. Mario părea împietrit, cu un pahar într-o mână și privind-o fix. În cele din urmă se întoarse, reveni la masă și se așeză.

— Doamnă Marshall, spuneați că...

M-a privit drept în ochi.

— Spune-mi Beth.

Inima mi-a bătut să-mi spargă pieptul.

— Ce ziceai, Beth ?

— Keith, bărbatu-meu, în afară de afacerea lui și de băutură, nu se mai interesează de nimic. De aproape doi ani, nu mai reprezint nimic pentru el. A făcut o pauză, mai înainte de a continua. În față este o căsuță liberă. Mario este înțelegător... A zâmbit mânzește, privindu-mă întrebător. Ziceam că...

În momentul ăla trebuia să sar de la locul meu, să mă năpustesc la mașină și să-mi iau tălpășița, lăsând-o mască, dar bineînțeles că n-am făcut nimic din toate astea. Un uragan de dorință îmi stinse becul roșu de avertizare, care pâlpâia în mintea mea.

— N-am nevoie să continui, i-am răspuns, cu vocea răgușită. Ce mai așteptăm ?

A dat ușor din cap, apoi s-a îndreptat spre ieșire. În timp ce-o urmam, am aruncat o privire spre Mario. Se

uita după noi, iar când privirile noastre s-au întâlnit, a dat ușor din cap, ca și cum ar fi vrut să mă avertizeze de un pericol.

Din nou, becul ăla roșu clipi, dar nu i-am dat nici o atenți

Am urmat-o sub soarele torid, de-a lungul șirului de căsuțe. Cu inima bubuind, abia mai respiram. A băgat o cheie în broasca de la căsuța cu numărul 1 și a deschis ușa.

IV

E cumplit să încerci să parchezi în Main Street, dar bafta mea a fost că am văzut un tip care urca într-o mașină, la câțiva metri de barul lui Joe. Am semnalizat dreapta, am frânat și am oprit. Șoferul mașinii din spatele meu m-a claxonat, m-a depășit, m-a privit cu ură și a dat mărunt din buze. Mașina din fața mea a pornit, iar eu am parcat în locul ei.

Cum am coborât, și-a făcut apariția adjunctul șerifului, Ross, apropiindu-se de mine pe trotuar. Avea buzele umflate, pe falcă i se vedea o pată albăstrie, iar privirea îi era la fel de rea ca atunci când îl văzusem prima oară. Ne-am prefăcut că nu ne-am văzut.

Am închis mașina și am intrat în bar.

Mă aștepta un comitet de primire — Joe Pinner, Yule Olson și Tom Mason. Stăteau cu toții la o masă din fund.

Când m-am apropiat de ei, ceasul din turnul primăriei începu să bată ora șase.

— Salut, Keith, mă întâmpină Pinner cu un zâmbet larg. Ce bei ?

În starea în care mă aflam, aș fi avut nevoie de o căldare de whisky, dar am vrut să fac în continuare o impresie bună, mai ales că am observat că toți beau bere. Așa că am zis că o să beau și eu o bere și m-am așezat alături de Pinner, după care, uitându-mă la ceilalți doi, am șoptit :

— Bună seara, domnilor.

— Salut, Keith ! îmi răspunse Mason, zâmbindu-mi.

Olson s-a arătat mai rezervat :

— Îmi pare bine că vă văd, domnule Devery.

Pinner îi făcu un semn lui Joe, şi în timp ce acesta desfăcu o sticlă de bere, nimeni nu scoase o vorbă. Joe umplu un pahar, îl puse în faţa mea şi spuse :

— Salut, domnule Devery.

La bar, vreo şase-şapte indivizi se uitau chiorâş spre noi, sau mai degrabă spre mine. Precis că întregul oraş aflase că o întâlnisem pe doamna Marshall.

Incapabil să-şi mai stăpânească nerăbdarea, Pinner mă întrebă :

— Ia zi, Keith, cum ţi se pare ?

Şi toţi trei se aplecară spre mine, devoraţi de curiozitate.

Nu le-am spus că era femeia care săruta cel mai bine din câte cunoscusem, şi că abia aşteptam întâlnirea pe care ne-o dădusem pentru a doua zi. N-aveam nici cea mai mică intenţie să le spun că în timp ce eram lungiţi unul lângă celălalt, în penumbra răcoroasă a camerei de motel, mi-a mărturisit, cu vocea ei gravă, că de când mă văzuse din spatele perdelelor, avusese chef să facă dragoste cu mine. Şi nici n-aveam de gând să le mărturisesc că, totuşi, ceva din ea îmi provoca teama şi-mi dădea impresia unui deget de mort care-mi urca pe şira spinării, chiar în momentele în care atinsesem extazul, într-o explozie de plăcere. Nu, n-aveam de gând să le spun nimic din toate astea.

M-am înfipt bine în scaunul meu, am încruntat sprâncenele, am ezitat şi în cele din urmă le-am spus :

— Mi se pare cam sărită de pe fix. Genul de om care este închis în el. Pot să spun că abia dacă a deschis gura.

I-am zâmbit lui Pinner, neputincios.

— Am încercat să stabilesc un contact... dar până acum, nici un rezultat.

Decepția din jur era evidentă.

— Deci, n-ai nici o idee despre ce crede de orașul nostru ? întrebă Pinner trăgându-se de mustață.

Bineînțeles că știam precis, dar nu era să le repet ce-mi spusese despre Wicksteed și locuitorii săi. Chiar m-a surprins violența remarcii ei.

— Încă nu s-a prezentat o ocazie de genul ăsta, am pretins eu. Am băut o înghițitură de bere și am lansat o ipoteză. Dar s-ar putea...

Toți trei se aplecară înainte.

— Chiar crezi ? întrebă Mason.

Am aruncat o privire în spate, mi-am mai tras scaunul și am răspuns, coborând vocea :

— Între noi fie vorba, mă îndoiesc că doamna Marshall o să învețe vreodată să conducă. Anumite femei sunt înspăimântate la volan, nu se pot concentra și n-au nici o șansă să învețe vreodată să conducă. După câte mi-am dat seama până acum, nu cred eu că doamna Marshall are vreo șansă să treacă examenul de conducere.

Cei trei se priviră în tăcere.

— Și atunci, care este situația ? mă întrebă Olson.

— Domnule Olson, sunt cam îngrijorat. Aș vrea să vă ajut. Înțeleg cât este de important să-i știți părerea despre Wicksteed. Am făcut o pauză, i-am privit pe toți și am reluat. Se pare că există două soluții.

— Care ? întrebă vioi Pinner.

— După părerea mea, cea mai cinstită ar fi să i se spună lui Marshall că soția sa este incapabilă să treacă de examenul de conducere, și astfel să nu mai arunce banii în vânt. Dacă îi spun eu asta, atunci pierd orice contact cu doamna Marshall și n-aș mai putea obține informa-

ţiile care vă interesează. Sau, continuu lecţiile, sperând că o să se mai destindă un pic.

— Cum adică ? mormăi Olson.

— Păi, să se simtă mai încrezătoare. Din momentul ăla, aş putea să încerc s-o trag de limbă şi să văd ce părere are despre Wicksteed. S-ar putea să ajung până acolo încât să-mi spună ce planuri are în cazul în care Marshall ar muri. L-am privit pe Pinner drept în ochi. Doar asta vreţi să ştiţi, nu ?

A aprobat din cap, continuând să-şi tragă mustaţa.

— Asta vrem, Keith. Continuă şi dă-i lecţii.

Olson interveni, cam jenat :

— O clipă. Dacă domnul Devery este sigur că ea n-o să poată niciodată să conducă... Nu ştiu dacă pot fi de acord cu ce s-a hotărât aici. Frank este clientul meu. Dacă domnul Devery este sigur că doamna Marshall e incapabilă să-şi ia permisul de conducere, atunci, după părerea mea, Frank ar trebui înştiinţat de asta.

Mai înainte ca Mason să intervină, am declarat :

— Nici o problemă. Eu voiam doar să vă fac un serviciu. Cum vreţi, domnule Olson. În seara asta, cum ajunge Frank acasă, cum îi telefonez şi-i spun care este situaţia.

— Nu, nu, stai un pic ! exclamă Mason. Să nu ne grăbim. În fond, vrem să ştim părerea doamnei Marshall despre oraşul nostru. Keith, vreau să te întreb ceva. Eşti absolut sigur că doamna Marshall n-o să-şi ia niciodată permisul de conducere ?

Era cât pe ce să izbucnesc în râs. De fapt, asta era întrebarea care speram să mi se pună.

— Niciodată nu poţi fi sigur de nimic. Nu... s-ar putea întâmpla să-l ia... dar mă cam îndoiesc.

— Atunci de ce să nu-i mai dai niște lecții și, în timpul ăsta, s-o tragi de limbă ? propuse Mason. Ei ? Ce spui ?

M-am întors spre Olson.

— Eu nu vreau decât să vă țiu de ioios. Spuneți-mi ce-i de făcut, și asta o să fac.

Pinner izbi cu palma în masă, încât paharele tresăltară din locul lor.

— Tom a găsit soluția !

După câteva clipe de ezitare, Olson înclină din cap.

— În fond, nu se dărâmă pământul dacă mai primește câteva lecții, acolo. Chiar așa, de ce nu ?

Mason își lăsă mâna pe brațul meu.

— Așa că, Keith, continuă. Ce-ar fi să ne întâlnim din nou aici, vineri seară ? O să ai la dispoziție trei zile. Dacă după trei zile astea ești sigur că n-o să poată conduce niciodată, o să-i spui lui Frank. Dar încearcă să obții informațiile de care avem nevoie. Și zâmbi, ca și cum lucrul asta era de la sine înțeles.

— Domnilor, puteți conta pe mine. Ne vedem aici, vineri seară.

— În regulă, spuse Pinner.

Mi-am golit paharul și m-am ridicat.

— Vă rog să mă scuzați. Astăzi este ziua mea liberă și am de gând să merg la plajă. Pe vineri, am adăugat, zâmbind.

Le-am strâns mâna la toții, și după ce i-am făcut lui Joe un semn amical, am ieșit.

De fapt, n-aveam nici cea mai mică intenție de a merge la plajă. În minte aveam un singur gând, să mă arunc în patul meu, în speranța că voi putea recupera.

A face dragoste cu Beth era același lucru ca și cum ai fi căzut într-o betonieră în funcțiune.

A doua zi dimineaţă, încă nerefăcut, am ajuns la sediul şcolii la nouă, iar Maisie mă anunţă că am ore fără întrerupere, până la trei.

I-am povestit lui Bert că îmi petrecusem jumătate din ziua mea liberă dându-i doamnei Marshall prima lecţie de conducere. Puteam să nu mă obosesc. Deja aflase. În oraşul ăsta, ştirile se răspândeau rapid.

— E tare şic din partea ta, Keith, mi-a spus. Asta e o afacere bună. Am putea să-i dublăm tariful lui Marshall, doar trebuie să te duci până acolo, şi să te şi întorci... Ia spune, cum ţi se pare ?

Nici lui nu i-am spus că era senzaţională, mai ales dezbrăcată. I-am spus doar că era la început, dar nu mi se părea prea dotată pentru conducerea unei maşini.

— Nu-i nimic. Este o relaţie bună. Începu să-şi desfacă din scrisorile primite. Keith, te-ai gândit la propunerea mea ?

L-am privit fără să înţeleg ce voia să-mi spună, dar pe urmă mi-am amintit că-mi propusese să mă asociez cu el.

— Încă nu Bert. Cu toate chestiile astea...

S-a întristat niţel, dar şi-a revenit repede.

— Nu-i nimic, nu-i nici o grabă. Speram că te-ai gândit, asta-i tot.

— Îmi pare rău, Bert. N-am avut timp, crede-mă.

— Tom o să vină de mâine.

M-am forţat să-mi amintesc care Tom. Marshall cu banii lui, şi pe deasupra, Beth, care apăruse între timp, îmi şterseseră totul din memorie.

Mi-am amintit că Tom Lucas era instructorul auto al lui Bert, înainte ca eu să sosesc în oraş.

— Aşadar, îi este mai bine ?

— Da. S-a refăcut de tot şi o să te mai scape de balamucul pe care îl ai pe cap.

Maisie întredeschise ușa și mă anunță că primul meu elev mă aștepta.

Toată dimineața n-am avut o clipă liberă. La prânz m-am oprit la o cabină telefonică, am căutat numărul lui Marshall și am sunat.

Îmi răspunse Beth, cu vocea ei gravă și ușor tremurătoare, care îmi făcea pielea ca de găină.

— Doamna Marshall la telefon.

— N-o să pot veni decât după cinci. Când vine ?

— În noaptea asta rămâne la Frisco. După o pauză, m-a întrebat : Vrei să stai la noapte cu mine ?

Ori mă întreba asta, ori mă întreba dacă voiam să pun mâna pe milionul lui Marshall, era cam același lucru. Numai că de data asta am dat atenție beculețului roșu care clipea de zor.

— Vedem noi, Beth, i-am răspuns, și am închis.

În drum spre Joe, unde aveam de gând să mănânc ceva, mi-am spus că, în ciuda dorinței mele de a petrece noaptea cu Beth, era prea periculos. N-aveam cum să-i explic doamnei Hansen absența mea de acasă. Deja trebuise să țin piept întrebărilor ei, spunându-i că doamna Marshall mi s-a părut cam ciudată, că nu era câtuși de puțin amabilă, și că abia dacă a deschis gura. Vădit dezamăgită, gazda mea clătinase din cap, spunându-mi :

— După câte îmi povestiți, femeia asta nu-mi place deloc.

Așa că, spre marele meu regret, am hotărât că nu-mi puteam permite să-mi petrec noaptea cu Beth. După cât de repede se împrăștiau veștile în orașul ăsta, trebuia să mă mulțumesc cu o întâlnire rapidă și s-o șterg iute de tot.

Pe la cinci fără zece am intrat în garajul lui Marshall. Am închis porțile, am urcat scările și m-am pregătit să sun, când ușa se deschise.

M-a întâmpinat într-un halat alb și transparent, sub care era goală pușcă. M-a luat de mână și m-a târât într-o încăpere de la etaj, probabil camera de oaspeți. În timp ce degetele ei grăbite îmi desfăceau nasturii cămășii, am apucat să închid ușa cu piciorul.

Performanța rezultată a egalat-o pe cea din ajun. Numai că de data asta juca pe teren propriu, așa că n-a mai avut nici urmă de inhibare. Când am atins împreună culmile extazului scoase un țipăt sălbatic, care se repercută în casa izolată și tăcută.

Căderea a fost mult mai lentă, dar sentimentul că fusesem aruncat într-o betonieră a persistat.

Am rămas inerți, ca doi amanți satisfăcuți. Camera era răcoroasă și lumina difuză. Foșnetul frunzelor bătute de adierea vântului era singurul zgomot care se auzea prin fereastra deschisă.

După câteva minute am revenit la realitate. Mi-am găsit pe bâjbâite pachetul de țigări, am scos două, le-am aprins și i-am oferit și ei una.

— Ai fost minunat, murmură ea, fără să-și fi revenit de tot.

— Iar tu ești de-a dreptul fantastică.

Întins pe spate și trăgând din țigară cu ochii închiși, m-am întrebat oare câți amanți n-or fi schimbat între ei replicile astea banale.

— Rămâi la noapte, Keith ?

Doream al naibii de mult asta. Efectiv, mă subjugase. Din punct de vedere sexual, era tipa cea mai nesătulă de care avusesem parte în viața mea, și martor îmi este Dumnezeu că avusesem parte de o grămadă. Pusese gheara pe mine atât de zdravăn, încât am ezitat mai înainte de a-i răspunde :

— Nu, Beth, aș vrea al naibii de mult, dar este periculos. Poate că nu știi, dar toate jigodiile din orașul ăsta sunt cu ochii beliți pe mine. Sunt primul care te-a văzut... iar pentru ei, tu ești una din cele două persoane importante ale orașului. Știai asta ?

Își întinse corpul zvelt sub cearșaful mototolit.

— Aș putea fi singura persoană importantă din oraș, nu una dintre cele două, murmură ea atât de încet, încât de-abia am auzit-o.

Am privit-o.

Stătea întinsă, goală-goluță, cu o țigară între degete, cu ochii închiși și cu fața la fel de expresivă ca o mască mortuară. M-am ridicat într-un cot și m-am uitat la ea.

— Mai repetă o dată.

— Lasă, nimic... Știa precis că eram aplecat deasupra ei, dar pleoapele i-au rămas închise. Femeile... eh, asta e.

A mișcat mâna. Pe pulpă îmi căzu puțin scrum călduț.

— Keith, când o să ne mai vedem din nou ?

Am adunat scrumul.

— Știi că după ce o să moară mătușă-sa, o să moștenească un milion de dolari ?

Își mișcă picioarele lungi, le depărtă ușor și apoi le strânse din nou.

— Dacă știu ? Păi tu de ce crezi că m-am măritat cu el ?

M-am gândit cum arăta Marshall, mătăhălos, burtos și bețiv, apoi am contemplat-o, suplă, plină de sex-appeal, o adevărată leoaică.

— Da, corect. Nu cred că ar fi putut exista vreun alt motiv.

Și-a întors capul spre mine pe jumătate, cu privirea pierdută în gol.

— Şi tu ?... Te interesează şi pe tine paralele lui, nu-i aşa, Keith ?

Întrebarea asta m-a cam sufocat, dar mi-am păstrat sângele rece.

— Banii mă interesează întotdeauna... nu contează ai cui sunt.

Izbucni într-un râs răutăcios.

— Mi se pare firesc, numai că el încă nu-i are. Aşa că nimeni, inclusiv noi doi, n-are de ce să se intereseze de chestia asta.

— Aici greşeşti.

Şi i-am povestit despre comitetul de iniţiativă, şi cum eram băgat eu în tărăşenia asta, trebuind să fiu de partea celor cu care urma să mă întâlnesc vineri seară.

M-a ascultat în linişte, privind tavanul.

— Fiind de partea lor, am continuat eu, am un motiv să fiu cu tine, dacă suntem cumva văzuţi împreună. Beth, ăştia au ochi peste tot.

— Hmm ! Şi-şi întinse picioarele. Poţi să le spui că Frank n-o să le dea nici un şfanţ. Detestă Wicksteed-ul. Şi dacă o să moară, nici eu n-o să le dau vreun ban.

— Bineînţeles că n-o să le spun asta. Ar fi de-a dreptul idiot, dacă vrei să continuăm să ne vedem.

Ridică din umeri.

— Spune-le ce-ţi trece prin cap, dar să fii convins că nici un cent din paralele doamnei Fremlin n-o să fie cheltuit pentru oraşul ăsta nenorocit... Nici de către Frank, nici de mine.

Şi s-a întors pe-o parte, ca să-şi stingă ţigara. Avea un spate magnific, lung, suplu şi un fund de milioane.

— Keith... să nu-l subestimezi pe Frank. Nimeni, îţi repet, nimeni n-o să obţină de la el vreo leţcaie. O fi el beţiv, da' este şmecher. Să nu-ţi faci planuri.

M-am crispat şi am privit-o fix.

— Planuri ?

Nu s-a întors. Ţinea ochii închişi pe jumătate şi buzele întredeschise, schiţând un zâmbet.

— Beth, nu te-am urmărit. Ce voiai să zici ? Ce fel de planuri ?

— Nu există nimeni în Wicksteed care să nu spere să pună mâna pe niscaiva parale la moartea bătrânei. Zâmbetul îi deveni cât se poate de cinic. Şi tu nu eşti o excepţie.

— Dar nici tu, i-am replicat eu.

Chicoti din nou, cu râsul ăla răutăcios.

— O să am totul, n-are importanţă cum... dacă o să moară. E mult mai bătrân ca mine şi toarnă în el ca-ntr-un butoi. Pot să aştept, să ştii.

— Eşti sigură că o să te pună pe tine moştenitoarea lui ?

A dat afirmativ din cap.

— Sunt absolut sigură. Am văzut testamentul.

— S-ar putea răzgândi.

— Dar nu acum... acum este incapabil de aşa ceva.

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Păi, bea. Iar ideile i s-au cam oprit în loc. A făcut un testament. L-am văzut. N-o să se ostenească să facă altul. De altfel, n-are nici un rost. Banii n-o să-i folosească la nimic când o să fie mort.

— Ce-ai de gând să faci dacă o să moară și tu o să-i moștenești toate paralele ?

A suspinat lung de tot. Mâinile i-au urcat încet până au ajuns în dreptul sânilor. Apoi a început să și-i mângâie ușor.

— Ce-o să fac ? O să mă întorc la Frisco, unde m-am născut. Cu un milion de dolari, o femeie poate să ducă o viață frumoasă la Frisco.

— Singură ?

M-a privit cu ochii ăia negri, din care brusc țâșniră scântei, apoi își lăsă mâna să-i cadă peste a mea.

— Nu ești niciodată singur, cu un milion de dolari alături, dar dacă ai veni cu mine ?

— Beth, o să te urmez întotdeauna, chiar și fără milionul ăsta.

Degetele i s-au încleștat pe mâna mea.

— E drăguț că spui asta. Îmi surâse, iar zâmbetul îi redeveni îndepărtat. Dar, Keith, nici un bărbat de pe pământul ăsta nu mă poate smulge de lângă Frank, atât timp cât el trăiește.

La parter, o pendulă bătu de șase ori.

Mi-am amintit unde mă aflam și că-mi trebuia o jumătate de oră să ajung la Wicksteed.

— Trebuie să plec. Dacă întârzii cumva la cină, o să le dau prilej de bârfă.

Am sărit din pat și am început să mă îmbrac.

— Mâine la aceeași oră ?

— Mmm....

Ne-am privit, apoi m-am aplecat asupra ei s-o sărut. Buzele îi erau uscate și n-au fremătat la atingerea alor mele.

— Atunci, pe mâine...

În timp ce deschideam ușa, a murmurat :

— Keith...

M-am întors și am privit-o cum stătea culcată pe spate, goală, cu picioarele strânse, părul negru răspândit pe pernă și cu un zâmbet enigmatic pe buzele întredeschise.

— Da ?

— Să nu-ți faci planuri fără mine.

Am avut din nou senzația aia ciudată.

— Planuri ?

— Știi foarte bine. Îi vrei banii, și eu la fel. Își ridică părul, apoi îi dădu drumul să cadă pe pernă. Noi doi, Keith... noi doi, împreună.

Pendula sună și un sfert.

— Mai vorbim mâine, i-am spus.

Am plecat, am coborât scările și mi-am luat mașina. Pe drum m-am gândit la vorbele ei.

Era ceva în ea care mă îmbolnăvea pur și simplu. Ceva fatal. Ăsta era cuvântul, singurul care se potrivea. Fatal.

„Îi vrei banii".

Cum-necum, a ghicit-o, poate cu intuiția aia specifică femeilor.

Și mai spusese : „...Să nu-l subestimezi pe Frank. Nimeni, îți repet, nimeni n-o să obțină de la el vreo lețcaie".

Fără îndoială, un avertisment. Și încă ceva : „Să nu-ți faci planuri fără mine".

Doar dacă nu înțelegeam eu pe dos, și eram sigur că nu, toate chestiile astea erau o invitație clară pentru mine să mă alătur ei într-un mișmaș. Iar prin mișmașul ăsta avea de gând să pună mâna pe paralele lui.

M-am gândit că trebuie să merg ca pe ouă. Încă mai aveam timp. Bătrâna doamnă mai rezista ceva vreme. M-am hotărât să vorbesc a doua zi cu Beth, pe bune, fără nici un echivoc.

Am lăsat mașina în garajul doamnei Hansen, am intrat în casă și am început să urc scările spre camera mea. Gazda mea ieși din sufragerie cu o batistă în mână și ochii roșii de plâns.

— Ah, domnule Devery, îmi pare rău, scuzați-mă... O să mai întârzii nițel cu masa.

— Nu-i nici o problemă, doamnă Hansen. Dar ce s-a întâmplat ?

— Prietena mea... doamna Fremlin... s-a dus, acum o oră.

Inima mi s-a oprit în loc, apoi a început să-mi bată nebunește. Am reușit totuși să-mi iau o figură potrivită circumstanței.

— Îmi pare nespus de rău.

— Mulțumesc, domnule Devery. Era inevitabil, numai că s-a întâmplat așa, pe neașteptate. Pentru mine este o pierdere foarte grea.

I-am spus tot ce trebuia spus în asemenea situații. Și că nu era cazul să-și facă griji pentru masa mea, că o să mănânc eu undeva, la vreun restaurant. Chiar am bătut-o ușor pe umăr, consolând-o.

În timp ce mă întorceam la garaj, m-am gândit că acum Marshall era milionar și că timpul pe care credeam că-l mai am la dispoziție se dusese pe copcă.

Înainte de a ajunge în centru, m-am oprit la o cabină telefonică.

— A murit, am spus imediat ce Beth mi-a răspuns.

Am auzit cum şi-a înăbuşit un strigăt.

— Repetă.

— A murit acum o oră. Probabil că tot oraşul ştie deja.

— Slavă Domnului !

Vocea ei triumfătoare mi-a provocat încă o dată senzaţia aia de gheaţă.

— Acum eşti nevasta unui milionar.

N-a răspuns, dar i-am auzit respiraţia accelerată.

— Beth, trebuie să-ţi vorbesc despre... planurile alea de care ai pomenit. Pot să vin în seara asta, imediat ce se întunecă.

A reacţionat pe moment.

— În nici un caz ! Cum o să afle, o să vină glonţ. Probabil că deja e pe drum. Nu, nu trebuie în ruptul capului să ne vadă împreună.

Am înţeles brusc că n-o să mai urmeze nici o lecţie de conducere. Acum Marshall îşi putea permite să-şi plătească un şofer. Iar de întâlnirile mele amoroase cu Beth, se alegea praful şi pulberea. Marshall avea să-şi lase baltă agenţia lui imobiliară din Frisco şi să continue să toarne în el, însă la domiciliu.

— Şi când o să ne vedem noi, Beth ? am întrebat-o, îngrijorat brusc.

— Nu ştiu, îmi răspunse cu o voce care mi s-a părut îndepărtată. O să găsesc eu vreun mijloc. În orice caz, să nu vii aici. O să te sun eu.

— Ascultă, Beth, e important. Trebuie să ne întâlnim undeva, cât mai repede. Noi...

M-am oprit, fiindcă închisese.

Am pus încet receptorul în furcă, am deschis ușa cabinei și m-am întors în mașină.

Așezat la volan, cu ochii fixați pe parbrizul prăfuit, mi-am dat seama că, chiar dacă n-ar fi fost soția unui milionar, chiar dacă n-ar fi lucrat într-un restaurant, tot aș fi dorit-o. Ținând ochii închiși, mi-am amintit secvențe din scenele cu care mă dăduse gata. Iar acum, în fața mea se profila o perspectivă sinistră. În cele din urmă mi-am zis că n-am altceva de făcut decât să aștept. Doar îmi spusese că o să găsească ea un mijloc oarecare. Întotdeauna am fost un tip răbdător, dar s-o aștept pe Beth, era cu totul altceva.

Am pornit și m-am îndreptat spre centru.

Am ajuns în camera mea un pic după nouă. Am mâncat într-un restaurant mai retras, ca să evit să dau peste comitetul de inițiativă, dar chiar și acolo, toată lumea vorbea de moartea doamnei Fremlin.

Mă așezasem la o masă din fund, morfoleam o friptură tare ca talpa și ciuleam urechile la cei din jur.

Asta era de fapt unicul subiect de conversație.

„Pariez că bătrânul Frank o să se îmbete acum ca un porc, din moment ce a pus laba pe paralele alea".

„După ce-o să înhațe grămada aia de lovele, n-o să mă mire dacă o s-o întindă din Wicksteed".

„Joe Pinner speră și el, săracu', dar nu prea-l văd eu pe Frank dând nici o para chioară. Ideea asta cu parcul de distracții e mortală, n-am ce zice. Toți am avea de câștigat..."

Și tot așa.

Un tip îmbrăcat cam săracut intră și se alătură celor șase indivizi ce stăteau la o masă vecină cu a mea.

— L-am văzut pe Frank. A coborât din tren. Era beat criță, anunță el râzând gros. Tom Mason era acolo și l-a luat în primire. Tom nu e prost degeaba. Trage și el speranță la marafeții lui Frank.

M-am gândit în sinea mea că nu era singurul. Am plătit consumația și am plecat.

În stradă, lumea adunată grupuri-grupuri vorbea numai despre asta. În Wicksteed, subiectul de conversație al serii care începuse să se lase era unul singur.

Ajuns în camera mea, am dat drumul la televizor și m-am trântit într-un fotoliu. După câteva minute m-am ridicat, am închis televizorul și am început să bat camera în lung și-n lat.

În minte n-o aveam decât pe Beth.

Dorința pe care o simțeam pentru ea-mă tăia ca lama unui cuțit. Îmi intrase în sânge aidoma unui virus. O să găsească ea un mijloc, dar problema era cât timp avea să dureze până atunci. M-am gândit la Marshall și la faptul că, de câteva ori în decursul conversației, Beth menționase „când o să moară... dacă moare... când va muri..."

Dacă Marshall n-ar mai fi fost în joc, ea ar fi avut toți banii.

„Să nu-ți faci planuri fără mine".

Mi-am aprins o țigară și am continuat să cutreier prin cameră. E adevărat, mi-am zis eu, moartea rezolvă o grămadă de probleme. Dacă Marshall ar muri...

M-am oprit și am privit plaja sub clarul lunii.

Doar nu era să merg la el, să-i dau o palmă amicală peste umăr, și să-i zic „Fă-mi plăcerea și crapă !" Era im-

posibil, dar acum numai asta aveam în cap. Dacă ar fi crăpat, mi-ar fi făcut mai mult decât un serviciu. Aş fi rămas şi cu Beth, şi cu paralele lui.

O bătaie uşoară în uşă mă trezi la realitate. Am deschis.

— Domnule Devery, sunteţi căutat la telefon, mă anunţă doamna Hansen. E domnul Marshall.

Am holbat ochii.

— Domnul Marshall ? Dădu din cap. Ochii îi scânteiau de curiozitate. Mulţumesc mult.

Am trecut prin faţa ei şi am coborât scările.

— Tu eşti, Keith ? tună Marshall. Ai auzit vestea ?

— Cine n-a auzit-o ? Condoleanţele mele, şi în acelaşi timp, felicitări.

Izbucni în râs. Râsul ăsta m-a convins că era beat.

— Aşa ceva nu se întâmplă la toată lumea, iar de data asta, nu mai este prea devreme. Ascultă, Keith, poţi veni până la mine ? Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Propunerea asta a fost atât de neaşteptată încât, pentru câteva secunde, am privit năuc peretele gol, după care am bălmăjit :

— Da... cum să nu... imediat.

— Păi nu ? Noaptea asta trebuie să sărbătorim evenimentul. Ce zici ?

— De acord... numaidecât.

— Şi când zic noapte, vorbesc serios. Ia-ţi cu tine periuţa de dinţi. Avem o grămadă de camere pentru musafiri.

Şi a închis. Simţind-o pe doamna Hansen devorată de curiozitate, i-am spus :

— Mi s-a părut cu chef. Mi-a zis să mă duc să stau la noapte acolo.

Şi fără să-i mai las timp de gândire, am urcat în camera mea, mi-am aruncat într-un sac sport trusa de toaletă, o pijama şi o cămaşă curată, după care am coborât treptele câte patru.

Doamna Hansen era tot în hol. I-am făcut un semn cu mâna, ferm convins că după ce avea să audă maşina îndepărtându-se, sărea pe telefon ca să-l sune pe fratesău şi să răspândească vestea.

Am avut din nou senzaţia aia de fatalitate, care nu m-a părăsit din clipa în care o cunoscusem pe Beth. În sinea mea recunoşteam că, în prezent, ea avea mai multă importanţă decât banii lui Marshall. Şi acum, pentru un motiv care-mi era necunoscut, Marshall mă invitase să petrec noaptea la ei acasă. Poate că era tot fatalitate.

Am lăsat maşina în faţa casei şi am sunat. Din sufragerie se vedea lumină. În timp ce aşteptam sub razele lunii, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am auzit din casă apropiindu-se un pas greoi. Uşa s-a deschis larg şi în prag apăru Marshall, cu figura lui mare şi roşcovană lucind de sudoare şi cu o expresie de veselie întipărită pe ea.

— Vino să ţii companie magnatului ! îmi spuse.

Clătinându-se uşor, m-a apucat de braţ şi m-a târât în living. Am privit rapid în jurul meu. Nici urmă de Beth.

— Hai, ia şi bea ceva ! A înşfăcat o sticlă de scotch, văduvită binişor de conţinut. Mai e, nu-ţi fie frică !

A trecut prin faţa mea împleticindu-se, a turnat din sticlă într-un pahar, umplându-l ca lumea, şi apoi mi l-a vârât în mână. După aia a luat direcţia unui fotoliu, în care s-a prăbuşit.

— Cred că m-am cam afumat un pic, Keith. Şi ce ? Normal, nu ? Un milion de dolari, ce naiba ! În sfârşit ! Chestia asta se udă, nu ?

M-am aşezat în faţa lui.

— Felicitări, Frank.

S-a uitat la mine chiorâş.

— Mda... Keith, vrei să ştii ceva ? Îmi placi. Da, faci parte dintre oamenii care-mi plac. Nu ca toţi ticăloşii ăia care dau târcoale paralelor mele. Îmi placi, zău aşa. Îşi umflă obrajii. Să nu dai prea multă atenţie la ce-ţi spun... Probabil că sunt băut, dar chestia asta, că îmi placi, e adevărată, să ştii.

— Mulţumesc, Frank. Aşa este... simpatie la prima vedere. Se întâmplă lucruri de astea.

M-a privit, clipind din ochi.

— Dar tu, Keith, ţii la mine ?

În vocea lui era un fel de implorare, o anumită tristeţe..

„Fă-mi plăcerea şi crapă !"

Doar nu era să-i spun asta. Am ridicat paharul spre el.

— Şi tu, Frank, faci parte dintre oamenii care-mi plac.

— Da, îndrugă el. Am simţit eu. Când m-ai adus aici şi pe urmă te-ai întors pe jos, mi-am zis că faci parte din oamenii care-mi plac.

M-am întrebat cât avea de gând s-o mai ţină aşa, cu tâmpeniile lui de beţiv. Şi pe urmă Beth, care nu mai apărea...

— Revenind la oile noastre, Keith, să ştii că m-am gândit bine. O să fiu al naibii de mult ocupat. Trebuie să abandonez agenţia mea imobiliară. Am o grămadă de planuri.

Își trecu mâna peste fața transpirată și mă privi.

— Ia spune-mi... cum te-ai înțeles cu nevastă-mea... cu Beth ?

A fost atât de neașteptat, că am rămas împietrit.

— Ei ? Își încruntă sprâncenele, încercând să-și fixeze privirea asupra mea. Cum te-ai înțeles cu ea ?

— Foarte bine, am răspuns cu vocea răgușită. Numai că nu prea se prinde de ea chestia asta, cu condusul.

Hohoti cu râsul ăla gros al lui.

— Keith, să știi că te-a dus cu preșul ! Conduce la fel de bine ca tine, numai că nu vrea și pace să mă ducă cu mașina. Ridică din umerii masivi. Și-i dau dreptate. Sunt un bețiv, ce mai. Iar ticăloșii ăștia din Wicksteed atât așteaptă, să găsească un motiv ca să mai bârfească nițel.

A închis ochii, și-a umflat din nou obrajii, a clătinat din cap, a redeschis ochii și a continuat :

— Să știi, Keith, că este o femeie cu totul ieșită din comun. De asta am luat-o de nevastă. Am întâlnit-o într-un restaurant nenorocit, pe drumul către Frisco. Am intrat să mănânc ceva și am dat de ea. Mi-a căzut imediat cu tronc. Are ceva... A dat din cap. Ceva cu totul special. Am avut parte de femei la viața mea, dar ea... ceva cu totul special, Keith, să știi.

Simțisem deja pe pielea mea lucrul ăsta. Ascultam nemișcat. — Zi de zi, timp de o săptămână, am fost mereu în bomba aia, și cu cât o vedeam, cu atât mai mult mă aprindeam. Se pare că și eu i-am plăcut, așa că atunci când mi-a spus că se săturase de cârciuma aia, am înhățat ocazia cu amândouă mâinile. Și ne-am căsătorit. După care am descoperit că-i place singurătatea... De, fiecare cu păsărica lui. Mie puțin îmi pasă. Are grijă de casă, gătește, vede de grădină, așa că nu mă interesează țicnelile ei. Întinse spre mine un deget tremurător. Keith

este o femeie de încredere. Asta-mi place la ea. Știu că atunci când mă întorc de la muncă, mă așteaptă o masă bună. Știu că o să găsesc o cămașă curată când am nevoie de așa ceva. Și că întotdeauna în casă este whisky... asta e... o femeie de încredere.

Am continuat să-l ascult. Și-a luat paharul, l-a examinat și apoi l-a golit.

— Ce spuneam ? mormăi, dând din cap. Ah, da. Îți spuneam că... În tren, când m-am întors, m-am gândit... Hai să mai bem un păhărel, Keith.

Mi-a întins paharul. M-am ridicat, i l-am luat și i-am turnat o porție care ar fi întors o cămilă cu picioarele în sus. L-a luat, a suspinat, a dat din cap și a mormăit :

— Mulțumesc. Ia spune... Cu cât te plătește Ryder ăla ?

— Două sute de dolari pe săptămână.

— Nu-i nici o scofală. Ascultă, Keith, eu o să fiu foarte ocupat. De condus, nu pot să conduc. Așa că am nevoie de cineva care să mă ducă de colo-colo. Se aplecă înainte. M-am gândit la tine. Te-ar aranja să fii șoferul meu ? Ai ? Ce spui ?

Propunerea asta a căzut ca din senin, așa că l-am privit fără să reușesc să articulez vreun cuvânt. Își bău paharul și rânji cu gura până la urechi.

— Ia zi, îți place propunerea mea ?

Am inspirat adânc.

— Frank, în fond și la urma urmei, ce-ar trebui să fac ?

A dat din cap, vădit satisfăcut.

— Bună întrebare. Păi, ar trebui să locuiești aici, să mă duci dimineața la gară, să mă iei de acolo seara și să mai dai o mână de ajutor prin casă. Poate că te gân-

deşti că îţi propun o slujbă nenorocită, adăugă el, ridicând o mână. De acord, aşa pare să fie, dar asta numai până când o să intru în posesia banilor ălora, şi până când o să-mi iau înapoi permisul. Nu-ţi cer decât să-mi dai o mână de ajutor până se aranjează toate, Keith, din momentul în care o să am banii, o s-o întind din oraşul ăsta nenorocit. Am de gând să cumpăr o casă în Carmel. Ai fost în Carmel ? Un loc nemaipomenit. Am ochit deja o casă de vânzare, un parc de cinci hectare, cu piscină, ce mai, lux adevărat. Beth n-o să poată să se ocupe singură, dar tu, da. Trebuie să te ocupi de angajarea personalului, de organizarea recepţiilor, de toate, ce mai. Banul la ban trage. Cineva care valorează un milion de dolari este obligat să se poarte în stil mare. Ascultă, Keith, o să-ţi dau şapte sute în loc de ăia două sute ai lui Ryder, dar cum pun mâna pe moştenire, o să primeşti mai mult. Ce spui ? Ai ?

„Ar trebui să locuieşti aici... şi să mai dai o mână de ajutor prin casă".

Inima mi-a luat-o la trap săltat. Dacă acceptam, aveam să fiu alături de Beth, şi asta era tot ce-mi doream, numai că nu aveam de gând să sar în sus de fericire. Nu trebuia să bănuiască nici cât negru sub unghie ce reprezenta Beth pentru mine.

— Frank, nu zic nu, e tentant ce-mi spui tu, dar Ryder vrea să mă ia ca asociat. M-am gândit la propunerea lui. Vrea ca după ce iese la pensie să iau eu în primire şcoala.

M-a privit pe sub sprâncene.

— O afacere nenorocită, într-un oraş nenorocit. Keith, gândeşte-te, ce dracu' ! Alături de mine, e ca şi cum ai sări de pe o trambulină. Sunt de acord, o să începi de

jos, dar o să urci în acelaşi timp cu mine. La contabilitate te pricepi cât de cât ?

Am ezitat destul de mult înainte de a-i răspunde.

— Frank, am lucrat la Barton Sharman, asta înainte de a fi mobilizat.

A rămas cu gura deschisă.

— Care Sharman... agenţia aia de schimb ?

— Exact.

— Şi ai lucrat la ei ?

— Mă ocupam de cinş'pe la sută din cei mai importanţi clienţi ai lor.

Pleoapele i s-au închis pe jumătate.

— Şi atunci...la ce dracu' stai aici şi înveţi lumea să conducă ?

— O întrebare la locul ei, i-am răspuns, cu inima bătându-mi şi cu mâinile umede. Vietnamul m-a întors pe dos. Doi ani mi-am petrecut prin junglă, tot căsăpind la mărunţei de-ăia, bălăcindu-mă prin sânge şi mocirlă. După ce m-am întors la birou, mi-am dat seama că banii nu mai aveau nici o atracţie pentru mine. Nu mai puteam face faţă. Aveam chef să vagabondez, să fiu liber... Aşa că am întins-o...

A rămas atât de mult cufundat în gânduri, încât pentru o clipă am crezut că a adormit.

In cele din urmă a mormăit :

— Eşti în meserie, iar chestia asta s-ar putea să-mi folosească. Keith... lasă-l încolo pe Ryder. Pentru început, şapte sute de dolari, şi o să lucrăm împreună. Zi, eşti de acord ?

Paharul pe care i-l dădusem îl făcuse praf.

— Frank, dacă mai discutăm şi mâine ?

— Ce ?

— Zic să mai vorbim şi mâine de chestia asta.

— Corect. Bună idee. Doamne sfinte, nu mai reușesc să-mi țin ochii deschiși... S-a ridicat greoi din fotoliu. Hai... La culcare.

A ieșit din încăpere clătinându-se bine de tot și a urcat scara spre etaj. S-a oprit în fața camerei în care făcusem dragoste cu Beth.

— Ești la tine acasă. O să mai vorbim mâine.

Cu un mers de elefant, a pornit-o pe trei cărări până în capătul culoarului, a deschis o ușă, a intrat și a închis ușa după el.

Am luat-o și eu după el, am intrat în camera ce-mi era cunoscută și am aprins lumina.

Beth era întinsă pe pat, cu mâinile sub ceafă ; halatul ăla transparent abia dacă-i acoperea goliciunea.

Privirile ni s-au încrucișat. Peste câteva secunde am închis ușa și am răsucit cheia în broască.

V

Când pendula de la parter a început să bată ora șapte m-am trezit. Razele soarelui, care treceau prin fereastra deschisă, proiectau pe pat o pată călduță. Am rămas câteva clipe nemișcat, cu mintea complet golită, apoi, revenindu-mi încetul cu încetul, am întors capul spre dreapta. Nu era acolo. Am dat cearșaful la o parte și am căutat o țigară.

Noaptea trecută, când mă repezisem s-o iau în brațe, mă întâmpinase foarte lucidă, spunându-mi sec :

— Nu... Încă nu. V-am ascultat vorbind. Ce-ai de gând să faci ? Îi accepți oferta ?

— Tu ce crezi ?

Vorbeam amândoi în șoaptă.

— Ar fi stupid din partea ta să refuzi.

— Iar eu nu sunt stupid.

Un surâs ironic îi lumină figura.

— Dar, Keith, să ții minte. Nu-l subestima. Nici el nu este făcut grămadă.

— Mi-ai mai spus-o, am murmurat eu, iar mâna mea începu să-i exploreze pântecul.

Și cu asta, discuția a luat sfârșit.

Am făcut dragoste în trei reprize. De fiecare dacă când îi venea să țipe, își lipea gura de gâtul meu. Amândoi eram conștienți că Marshall sforăia la mai puțin de zece metri de noi.

Întins pe pat, cu o țigară între degete, reflectam asupra situației care se prezenta destul de bine. Intrasem într-o combinație în care nu speram. Acum eu eram în horă, în timp ce amărâții ăia din Wicksteed, cărora li se scurgeau balele după paralele lui Marshall, rămăseseră pe afară. Mi-am spus că de acum înainte trebuia să joc strâns de tot. Beth mă avertizase de două ori să nu subestimez butoiul ăla de whisky. În regulă, dar trebuia totuși să fac și eu un mic sondaj. Țineam să mă asigur că avea dreptate, deși speram să se înșele.

Am mai stat vreo jumătate de oră și am întors situația pe toate părțile, după care m-am sculat și m-am dus la baia care se găsea la capătul culoarului. Am făcut un duș, m-am bărbierit, m-am întors în camera mea, m-am îmbrăcat și am coborât în living.

Mirosul de șuncă prăjită mi-a amintit că mi-era o foame de lup. Am intrat în bucătărie.

Beth stătea în fața plitei și supraveghea mâncarea de pe foc. Am schimbat o privire, apoi mi-a zâmbit, cu aerul ei distant.

— Ați dormit bine, domnule Devery ?

Eram în gardă.

— Foarte bine, mulțumesc. Miroase frumos.

— Cum vă plac ouăle ?

— Indiferent cum.

Aveam o poftă nebună s-o iau în brațe și să-i pipăi fundul, dar privirea ei îmi interzicea asta.

— Salut, Keith.

M-am întors, surprins.

Marshall se afla în pragul ușii de la bucătărie. Față de starea jalnică în care fusese azi-noapte, acum părea în plină formă. Și-a lăsat să-i cadă mâna grea pe brațul meu.

— O să vorbim la masă, spuse el și-i zâmbi nevesti-sii. E gata ?

— Imediat.

L-am urmat în sufragerie. Masa era așezată, cafeaua gata și pâinea proaspăt prăjită. Cum ne-am așezat, a apărut și Beth cu șunca și ouăle prăjite.

— Ți-am spus eu ! rânji Marshall. Ia uită-te ! Mă pot bizui pe nevăstă-mea.

N-am răspuns.

— Frank, am treabă prin grădină, a spus ea cu vocea ei gravă. Poftă bună !

Și a plecat.

— Toată ziua se ocupă de grădină, comentă Frank, turnând cafeaua. Ia zi, Keith, accepți oferta mea ?

— Aș fi tâmpit să refuz, nu ?

M-a privit scurt, apoi a început să-și ungă cu unt o felie de pâine.

— Asta categoric. Bun. Vreau să mă duci la gară. În dimineața asta am treabă la Frisco, dar o să mă întorc cu expresul de douăș'pe jumate. Să vii să mă iei. Luăm prânzul, după care trebuie să merg să discut cu Olson.

— Perfect, iar eu trebuie să discut cu Ryder.

A dat din mână, îndepărtând cu un gest neglijent obligația asta a mea. Începuse să se comporte ca un milionar.

— Eh, ai toată dimineața la dispoziție.

M-am gândit că era momentul să-l încerc.

— Frank, mi-a venit în dimineața asta o idee. Ce-ar fi să preiei afacerea lui Ryder ? După mine, pare rentabilă. Dacă te tentează chestia asta, aș putea obține datele precise și am putea discuta diseară.

Și-a înfipt furculița într-un ou, apoi într-un bucățoi de șuncă, și-a umplut gura cu ele, și în timp ce mesteca, mi-a răspuns :

— Nu mă interesează. Ascultă, Keith, eu o să fiu o persoană importantă. Învârteala aia prăpădită a lui Ryder nu mă interesează deloc.

L-am aprobat, dând din cap.

— Frank, mai există o propunere. Comitetul de inițiativă...

— Ai auzit de ăștia ? Zâmbi. Cu parcul lor nenorocit de distracții ? Pot să-și pună poșta-n cui. Pentru mine, s-a cam terminat cu Wicksteed-ul ăsta, așa că nici vorbă de așa ceva.

„Nu-l subestima", mi-au răsunat în minte vorbele lui Beth.

— Mă gândeam că ar putea să te intereseze.

— Sigur că da. Aștept să-mi dai idei, dar să nu mai aud vorbindu-se de Wicksteed.

— Cum vrei, doar sunt banii tăi. Înainte de a continua, am băut o gură de cafea. Ideea asta cu parcul de distracții ar putea fi o excelentă investiție. Am făcut chestii de genul ăsta când am lucrat la Barton Sharman.

— Bine, de acord cu tine, este o investiție nemaipomenită, numai că nu mă interesează absolut deloc. Keith, mi-am pus creierii pe moațe. A mușcat cu poftă dintr-o felie de pâine prăjită. Bursa, ăsta-i domeniul meu. Știu eu ce poți face cu un milion de dolari. Și-ți repet, gata cu Wicksteed-ul.

După cum îmi spusese Beth, era într-adevăr ca un catâr, foarte dificil de întors pe degete. Și gândul ăla mi-a venit iar în minte : „Fă-mi plăcerea și crapă !"

— În regulă Frank. Tu ești boss-ul.

— Corect. Își dădu scaunul înapoi. Hai să mergem. Am o zi cumplită.

Fără să mai dau cu ochii de Beth, l-am condus la gară, apoi m-am dus la școala de șoferi. Era abia nouă fără un sfert, dar Bert venise deja.

I-am explicat situaţia. I-am spus că Marshall mă angaja ca şofer şi-mi dădea şapte sute pe săptămână. Rămânând în preajma lui, aveam toate şansele să mă căpătuiesc şi eu. Jucam cu cărţile pe masă. Bert mi-era drag şi nu aveam de gând să-l trag pe sfoară.

— Bert, tu-mi ştii foarte bine situaţia. L-am pus şi pe Frank la curent cu ea — l-am minţit eu, fără să clipesc din ochi — aşa că am o şansă pe care nu vreau s-o scap.

Ochii săi erau plini de amărăciune.

— Da, Keith, înţeleg. Asta este... A făcut un gest dezolat. O să dea Tom lecţii de conducere. Şi eu, o să trebuiască să mai amân cu ieşirea mea la pensie. Fiecare trebuie să-şi caute un drum în viaţă. Dacă asta vrei, atunci te înţeleg.

— Ţi-am spus, Bert. Am vrut să fiu corect cu tine.

A dat din cap, şi asta a fost tot.

Maisie mi-a strâns mâna, iar Tom Lucas mi-a dat una peste umeri. Aproape că regretam că plec ; erau tipi de treabă.

Întorcându-mă spre maşină, am realizat brusc că nu mai aveam nici un drept asupra ei. M-am oprit locului, gândindu-mă ce-i de făcut, când sosi Tom Mason, la volanul Ford-ului lui rablagit.

— Hei, Keith ! Ce-ai rămas aşa pe gânduri ?

M-am apropiat şi m-am sprijinit de portiera lui.

— Nu, nimic. Ce mai faci ?

— Aşa şi aşa. Vrei să te las undeva ?

— Nu chiar acum. Dar trebuie să-ţi spun ceva.

Am ocolit maşina şi m-am aşezat alături de el. M-a privit mirat.

— Hai, spune !

I-am spus pe şleau. Că Marshall mă angajase şofer şi că imediat ce încasa moştenirea, avea intenţia să pără-

sească oraşul. Că îi strecurasem ideea de a-şi plasa o parte din bani în parcul de distracţii, dar reacţia i-a fost total defavorabilă.

— Cam aşa stau lucrurile, Tom. S-ar putea ca mai târziu să reuşesc să fac câte ceva... să-l fac să se răzgândească, sau mai ştiu şi eu ce, dar pentru moment, situaţia e cam albastră.

A părut foarte decepţionat.

— Keith, da' îţi convine să-i fii şofer ? Am înţeles că Bert ţi-a oferit să-i fii asociat.

— Aşa este, dar m-am mai gândit. Pentru o vreme, o să stau alături de Marshall. Am eu senzaţia că o să fie interesant. Asta voiam să-ţi spun. Transmite-i şi lui Joe şi domnului Olson.

Am deschis portiera, am ieşit din maşină şi m-am îndreptat spre staţia de taxiuri, simţind cum asupra mea apăsa greutatea privirilor sale. I-am spus şoferului să mă ducă la locuinţa lui Marshall.

Când am ajuns, Beth era în grădină, culegând trandafiri. Am plătit şi am aşteptat ca taxiul să se îndepărteze. În timpul ăsta Beth intrase în casă.

Am găsit-o în camera mea, dezbrăcându-se. Când s-a aruncat în pat, eram deja gol.

Peste câteva minute a scos un strigăt sălbatic, care a reverberat în liniştea casei.

Am parcat Plymouth-ul lui Marshall în faţa gării, cu câteva minute înainte de douăsprezece jumătate. Individul nu catadicsise să-şi repare maşina după accidentul pe care-l avusese. Însă aripa boţită şi farul buşit nu împiedicau cu nimic funcţionarea maşinii.

În clipa în care am coborât, și-a făcut apariția Ross. S-a uitat la Plymouth, apoi m-a privit cu ochii ăia mici și răi. Botul îi era în continuare umflat.

— Mașina asta este în neregulă, declară el, arătând spre aripa șifonată.

— Asta nu-i problema mea, aranjează cu domnul Marshall, milionarul. Eu nu sunt decât un angajat, i-am răspuns, și trecându-i prin față, m-am îndreptat spre intrarea în gară.

— Hei ! Tipule !

M-am oprit și m-am întors.

— Ross, lasă-mă dracului în pace, i-am zis apăsat. Dacă ții neapărat să faci caz din chestia asta, putem merge la poliție și să discutăm cu șeriful McQueen.

— O să fac un raport cu privire la mașina asta, a ripostat, apoi și-a băgat degetele sub centură și s-a îndepărtat agale.

Când am ajuns pe peron, expresul de Frisco tocmai intra în gară. Marshall a coborât primul. Avea figura congestionată, dar nu părea prea beat.

— Salut, Keith ! a strigat și m-a înlănțuit pe după umeri. Am avut parte de-o dimineață împuțită de tot. Și tu ?

— Totul s-a aranjat, i-am spus, gândindu-mă la Beth.

— Hai să mâncăm.

Am ieșit afară din clădirea gării și am luat-o împreună spre mașină.

— Frank... Adjunctul ăla de șerif, Ross, mă cam mușcă de fund. A zis că mașina asta nu poate circula în starea în care se află și că o să facă un raport.

Marshall examină mașina, se strâmbă și se așeză în față. Lumea care ieșea din gară încerca să-i atragă aten-

ția, făcându-i cu mâna și zâmbindu-i, dar nici nu-i băga în seamă.

Cum am pornit din loc, mi-a spus :

— Keith, găsește altă mașină. Ultimul răcnet. Te las pe tine să alegi. Acu' am bani. Cu nemiluita.

— Frank, nu preferi să te ocupi tu de așa ceva ? Să cumperi o mașină nouă, ăsta e un lucru important.

— N-am timp, a mormăit. Hai să mâncăm. Mergem la Lobster Grill.

Auzisem de restaurantul ăsta. Era cel mai luxos din oraș.

Am ajuns acolo în cinci minute, și doar în două minute am fost conduși la cea mai bună masă. Șeful de sală și toți ospătarii arătau al naibii de bine, că știau că au de-a face cu un milionar. Iar Marshall era de-a dreptul încântat.

Ni s-au servit niște mâncăruri complicate, începând cu homar și fructe de mare. Marshall n-a scos o vorbă, dar în timp ce se ghiftuia, își ținea sprâncenele încruntate. Era adâncit în gânduri, și precis că nici nu-și dădea seama ce băga în el.

După ce am terminat, și-a dat farfuria de-o parte și a mârâit :

— Am întâlnire cu boul ăla de Olson. Keith, du-te și cumpără o mașină.

— Ce marcă ? Ce fel de mașină ?

S-a ridicat, a plătit și apoi am luat-o spre ieșire.

— Ceva de lux. Alege tu. Ultimul răcnet.

L-am condus la biroul lui Olson, l-am lăsat acolo, iar eu m-am dus la reprezentanța firmei Cadillac.

Când i-am anunțat pe ăia de acolo că venisem să cumpăr o mașină pentru Frank Marshall, mai-mai să dea în bâlbâială.

Mi s-a făcut reclamă la ultimul model, care abia sosise. Era o minunăție lungă și decapotabilă, vopsită în crem și bleu și prevăzută cu toate șmecheriile pe care le poate inventa un constructor de mașini. Tipii erau așa de excitați să mi-o vândă, că până la urmă n-am semnat nimic. Le-am lăsat în grijă Plymouth-ul, le-am spus să ia legătura cu Marshall pentru parale, după care, instalat la volan, am coborât de-a lungul lui Main Street ca un norișor dus de-o adiere.

Îl așteptam pe Marshall să iasă de la Olson, ascultând o casetă cu Frank Sinatra. Când l-am văzut ieșind, l-am claxonat. Sunetul era dulce, melodios. I-am făcut și cu mâna.

A ajuns lângă mașină plin de ifose, sub privirile invidioase ale trecătorilor. S-a oprit, a înconjurat-o încet, în timp ce eu îi țineam portiera deschisă. A dat ocol mașinii de trei ori. Toată lumea se zgâia la noi, mașinile de pe stradă încetineau și apoi opreau, iar șoferii din ele nu-și mai dezlipeau ochii de pe Cadillac.

După al treilea tur, l-am întrebat :

— Îți place, Frank ? Dacă nu-ți place, putem s-o dăm înapoi.

A izbucnit în râsul lui gros.

— Keith.! Ești dat naibii ! Asta-i exact mașina pe care mi-am dorit-o. Unde dracu' ai găsit-o ?

Văzând că în jurul nostru se adunase o mulțime de curioși, l-am invitat să urce, i-am închis portiera, am alergat prin fața motorului și m-am instalat la volan.

— Ai vrut o mașină... așa că uite-o.

Am pornit motorul, am dat volumul mai tare la casetofon și am demarat, sub privirile care ne devorau.

— Dumnezeule ! exclamă el. Asta da, mașină !

Am ciupit accelerația și am țâșnit ca din pușcă, apoi am încetinit. Să fiu sincer, eram la fel de fericit ca și el.

— Cât a costat, Keith ?

I-am spus.

— Floare la ureche ! Doamne, Dumnezeule ! Un milion de dolari ! Mi-aș putea cumpăra zece, dacă aș vrea.

— Dar nu vrei.

Și-a umflat obrajii și și-a trecut cu mâna peste față.

— Nu, bineînțeles. Dar de băut ceva, aș bea.

Mă dusese mintea și la așa ceva. Am deschis torpedoul, am scos de acolo o sticlă de scotch și i-am dat-o. I-a deșurubat dopul și a început să sugă din ea, de parcă ar fi fost laptele maică-sii.

Până să ajungem acasă, a dat gata jumătate din sticlă.

Beth nu ne-a întâmpinat. L-am ajutat să iasă din mașină, după care s-a îndreptat spre intrare, bălăbănindu-se. Am băgat mașina în garaj, dar am continuat să rămân la volan, închipuindu-mi că-mi aparține.

„Fă-mi plăcerea și crapă !"

Am coborât, dar mi-am dat seama că mașina asta era mai lungă decât Plymouth-ul, așa încât ușa batantă nu se putea închide. Am urcat din nou la volan și am dat înapoi, până când bara din spate a atins zidul. N-am oprit motorul și am verificat dacă ușa se închidea. Acum da, se închidea la fix. Când m-am dus să opresc motorul, am simțit mirosul puternic de gaze de eșapament. Am oprit motorul și apoi am deschis ușa laterală care dădea din garaj direct în bucătărie.

Beth nu era în bucătărie. Am presupus că era în grădină. Am luat-o pe culoar și am intrat în living.

Marshall se lipise de altă sticlă de whisky. Stătea așezat la masa ovală din fața ferestrei, cu niște hârtii împrăștiate în fața lui, iar atunci când am intrat, tocmai își turna o porție zdravănă.

— Stai jos, Keith, făcu el, arătându-mi cu mâna un fotoliu lângă masă. Știi, un milion de dolari, la prima vedere, pare un morman de bani, dar când începi să scazi din el nenorocitele astea de impozite, milionul ăsta se cam topește.

— Asta cam așa este, Frank, i-am răspuns, așezându-mă. Oricum, mai rămâne suficient. Pe puțin vreo șase sute de mii, bani pești. Dacă investești în ceva paralele astea, o să ai o dobândă frumușică.

A dat dușca pe gât jumătate din pahar.

— Atâta lucru știu și eu. S-a așezat bine în fotoliu și și-a pironit asupra mea o privire sticloasă. Am un pont de milioane, oțelăriile Charrington. Acum, acțiunile astea valorează cinș'pe dolari. Am mirosit că ăia de la Pittsburgh o să-i înghită pe Charrington. Au încercat și acum șase ani, dar s-a pus câș comisia economică. De data asta știu dintr-o sursă sigură că fuziunea o să aibă loc. Acțiunile Charrington o să-și tripleze valoarea chiar de mâine.

L-am privit încremenit.

Nenorocita asta de afacere cu oțelăriile Charrington mă băgase la zdup. În timpul anilor petrecuți la pârnaie, mi-a crăpat capul de cât m-am gândit la chestia asta, și până la urmă m-am prins că niște tipi cu glagore la cap din consiliul de administrație răspândiseră zvonul ăsta, încât fleții ca mine și ca alții căzuseră în plasă. Se pare că aveau de gând să încerce din nou figura. Lăsaseră să

treacă șase ani, și acum încercau iar marea cu degetul, sperând să crească artificial valoarea acțiunilor lor.

— Nu, Frank, stai o clipă ! am sărit eu. Știu foarte bine povestea cu oțelăriile Charrington. Este singura societate în care nu trebuie să-ți bagi banii. E o cacialma curată. Fuziunea n-o să aibă loc niciodată.

M-a privit clipind din ochi.

— Știu despre ce vorbesc. Am un pont de milioane, ți-am mai spus. Tu ce poți să știi ?

— Acu' șase ani au încercat să fuzioneze cu Pittsburgh. Au răspândit zvonul, și fraierii au mușcat din momeală. Mii de oameni și-au pierdut banii. Am fost unul dintre ăia. Dacă e cineva atât de naiv încât să-și bage banii în acțiunile alea, o să se curețe de tot... Frank, nu-ți spun basme.

— Nu zău ? Numai că eu sunt mai bine informat ca tine. Și și-a dat paharul peste gât. Știu despre amărâții ăia care au luat leapșa, dar de data asta nu e nici o cacialma. Imediat ce testamentul o să fie autentificat, o să bag jumate de milion în acțiuni. Ăsta-i un pont care mi-a fost vândut din interior. Jack Sonsan, vicepreședintele societății, îmi este un vechi prieten. El mi-a șoptit chestia asta, și nu este el omul care să mă aiurească pe mine.

Îl știam pe Sonsan ca pe buzunarul meu. Barton Sharman îl considera escrocul secolului.

— Frank, ascultă, am insistat eu, zău că știu ce vorbesc...

— Du-te și ajut-o pe Beth în grădină, încheie Marshall, cu un licăr răutăcios în ochi. Lasă-mă, am de lucru.

M-a făcut să înțeleg că nu eram decât un servitor și n-avea de gând să primească sfaturi de la mine.

— Cum vrei tu, Frank, am spus, ridicându-mă din fotoliu, în timp ce el își umplea alt pahar. Dar o să-ți pierzi toți banii.

— Asta o spui tu. Și-a îndreptat degetul arătător spre mine. Ascultă, fiule, cunosc atâtea despre finanțe, că n-o să poți învăța câte zile vei avea. Atunci când o să am nevoie de sfaturile tale, o să te fluier... când o să am eu chef.

Ideea că nebunul avea de gând să arunce pe fereastră jumă' de milion de dolari în fuziunea asta care avea să se producă la paștele cailor, mă făcea să turbez, nu alta. Dacă băga banii ăștia în oțelăriile Charrington, nu i-ar mai fi rămas decât praful de pe tobă.

— Frank, eu...

— Hai fiule, las-o baltă, am treabă, nu vezi ? A întins mâna spre una din hârtiile împrăștiate în fața lui, și în timp ce mă îndreptam spre ușă, a adăugat : Keith, știi că țin la tine. Mașina asta este un vis. Ajut-o pe Beth la treburile casei și ai grijă de mașină. Eu o să mă ocup de parale.

— Cum vrei, Frank.

S-a lăsat pe spate, cu figura congestionată și privirea la fel de răutăcioasă.

— Auzi, dacă am renunța la Frank, ce zici ? A mai tras o dușcă. Dacă mi-ai spune domnule Marshall ? Nu mi-o lua în nume de rău, dar, zău așa... E vorba de etichetă, nu ?

Ne-am privit scurt.

— Foarte bine, domnule Marshall.

A râs, parcă ușor jenat.

— Așa că mergi pe mâna mea, fiule. Sunt fericit ca un milionar.

L-am înjurat în minte, gândindu-mă că mergeam pe mâna lui doar ca să pot face dragoste cu nevastă-sa.

— Bineînțeles, domnule Marshall.

A dat scurt din cap și a început să-și citească hârtoagele.

Am ieșit din living și m-am dus în grădină. De fapt, un parc imens, cu arbuști, copaci, tufe de flori și o vegetație luxuriantă, ca de junglă. Am depistat-o cu greu pe Beth, abia în spate, culegând zmeură. Am apărut în momentul în care arunca câteva boabe într-un coșuleț alb de paie.

— Am primit ordinul de a veni aici și a te ajuta... fiule, i-am spus.

A ridicat iute capul.

— Așa ți-a zis ?

— Chiar așa, și mai nou, trebuie să-i spun domnule Marshall, fiindcă acum este un milionar, iar eu un prăpădit de șofer. După el, e o chestiune de etichetă.

A reînceput să culeagă zmeură. M-am așezat pe vine, privind-o.

— Beth... A luat-o pe arătură. Are de gând să-și bage toți banii în niște acțiuni din care o să se aleagă praful.

A rămas nemișcată, cu degetele înroșite de sucul zmeurii, și uitându-se neliniștită la mine.

— Deși e bețiv, e șmecher. Ți-am mai spus-o, Keith.

— Se poate, dar i-a luat Dumnezeu mințile. Vrea să investească toate paralele în niște acțiuni ale unei oțelării, iar asta o să ducă mie-n sută la un dezastru. Și asta, cum o să pună mâna pe bani... adică la sfârșitul săptămânii viitoare.

M-a privit la fel de fix.

— E șmecher, a repetat.

— Pe dracu', o să fie o catastrofă curată ! Pe vremuri, m-a luat și pe mine apa, exact cu aceeași societate. La prima vedere, totul pare o pomană picată din cer, numai că nici vorbă să fie așa. O să-și piardă și ultimul cent din moștenire... ceea ce e valabil și pentru tine.

A reînceput să culeagă zmeură. Avea o figură la fel de expresivă ca o mască mortuară. După câteva minute am întrebat-o :

— Beth, te gândești, nu ?

— Da. S-a întors spre mine, ținând coșulețul între sâni. Ești sigur că planul lui o să se ducă de râpă ?

— Mai mult decât sigur.

— Și nu poți să faci nimic să se răzgândească ?

— Absolut nimic.

A dat din cap și s-a întors spre tufele de zmeură. Am tăcut câteva clipe, după care am întrebat-o :

— Beth, ce-ți trece prin minte ?

Fără să mă privească, a ciugulit câteva bobițe, murmurând :

— Mă gândeam că e păcat că încă mai există.

Degetul ăla înghețat, ca de mort, reîncepu să-mi urce de-a lungul spinării. De data asta, ea o spusese.

„Fă-mi plăcerea și crapă !"

O spusese cu gura ei.

După ce Marshall ar fi dispărut, ea ar fi avut parte de toate paralele lui, iar eu aș fi avut-o pe ea. Numai că timpul presa. Dacă Frank ar fi încasat moștenirea, ar fi aruncat-o în doi timpi și trei mișcări în vânt.

— Beth, n-o să aibă banii ăia, chiar dacă ar fi ca pentru asta să moară.

Impasibilă, continua să culeagă zmeura aia nenorocită.

— Beth !

— Nu acum... diseară.

Privirile ni s-au încrucișat. Ochii ei negri priveau undeva, departe.

— În regulă. Vii tu la mine ?

A dat din cap că da.

M-am ridicat în picioare și am traversat grădina, ca să intru în casă. Prin fereastra deschisă, vocea lui Marshall se auzea cu claritate :

— ...și verifică totul, spunea el. Aș putea cumpăra cam peste două săptămâni. Am o afacere tare de tot. Da... aranjează totul. O să fiu gata în două săptămâni.

În timp ce urcam spre camera mea, m-am gândit că domnul Marshall se cam înșela. Peste două săptămâni avea să se găsească la cimitir.

Mi-am petrecut restul după-amiezii întins pe pat și gândindu-mă intens.

Nici măcar vocea gravă și tunătoare a lui Marshall, care vorbea la telefon, nu mă putea distrage din gândurile mele.

Fumând țigară după țigară, mi-am zis că eram în fața celei de-a doua șanse de a face avere. Cu prima o dădusem în bară, dar de data asta era cu totul altceva. În loc de a juca la bursă banii altcuiva, eram gata să ucid. Nu simțeam nici o remușcare la gândul că plănuiam să mă debarasez de bețivul ăsta respingător, care pălăvrăgea de zor la telefonul său de la parter. Deja începusem să încro-

pesc un plan prin care să-l elimin și care să nu dea nimic de bănuit. Trebuia să pară un accident, iar eu aveam să pun mâna și pe Beth, și pe bani.

Cu cât mă gândeam mai mult la ideea mea, cu atât îmi plăcea mai mult și în cele din urmă am ajuns la concluzia că era ușor de pus în practică și absolut sigură. Din câte spunea Beth, „Mă gândeam că e păcat că încă mai există", mi-am zis că n-o să fie nici o problemă s-o conving, și fără prea multă bătaie de cap.

Jos, la parter, pendula bătu ora șapte. M-am dus la baie, m-am bărbierit și m-am privit în oglinda de deasupra chiuvetei. Arătam cum mă știam, numai că în spatele figurii ăsteia cunoscute se ascundea cineva de care n-aveam habar : un ucigaș.

La nări mi-a ajuns un miros îmbietor de ciuperci fripte. Am coborât și am intrat în bucătărie. Beth stătea în fața plitei, supraveghind friptura de pe grătar.

— Miroase bine, am spus din pragul ușii.

A dat din cap, cu figura impasibilă. Am remarcat că pe grătar se aflau doar două bucăți de carne.

Am întrebat-o, coborând vocea :

— Unde e ?

— Alături... E beat mort.

— Să mă duc să-l culc ?

— Lasă-l unde e... Poate mai târziu.

Și s-a apucat să întoarcă fripturile.

Am intrat în vârful picioarelor în living. Stătea la masă, cu hârtiile răvășite în fața lui, cu ochii deschiși și ficși, respirând scurt și iute.

— Domnule Marshall...

M-am apropiat și l-am atins. Nici o reacție. Am trecut cu mâna prin fața ochilor deschiși ; nici n-a clipit măcar.

Beat mort, ăsta era cuvântul. Pe masă se odihnea o sticlă goală de scotch.

Din spatele lui, ca măsură de precauţie pentru cazul în care şi-ar fi revenit brusc, am privit peste umăr la hârtiile de pe masă. Mi-a sărit în ochi actul de proprietate al unei case, cu numele de „Whiteoaks" din Carmel. Mai erau o grămadă de hârtii acoperite de cifre, nume şi zmângăliturі, care nu mi-au spus nimic.

Beth intră în cameră ca o pisică.

— Hai la masă.

L-am atins din nou pe Marshall, şi tot fără rezultat, aşa că m-am dus după ea în bucătărie. Ne-am aşezat unul în faţa celuilalt.

— Ar trebui să chemăm un doctor, am spus, tăind o bucată din friptură. S-ar putea ca chestia asta să atârne greu.

M-a privit fix, apoi a dat din cap.

— Îl mai lăsăm o jumătate de oră, şi pe urmă, dacă o să fie tot aşa, o să-l chem pe doctorul Saunders.

— Àsta-i vraciul oraşului ? E ceva de capul lui ?

— E medic de vreo patruzeci de ani. E cel mai bun de aici.

Ne-am privit din nou, şi de data asta eu am dat din cap. După friptura cu ciuperci, am mâncat zmeură cu frişcă şi apoi am băut cafeaua. Nu aveam nimic să ne spunem. Rotiţele din mintea mea se învârteau de zor, şi după expresia absentă de pe faţa ei, mi-am dat seama că şi ea chibzuia. Cât am mâncat, am tot sperat ca respiraţia zgomotoasă ce se auzea din camera vecină să se oprească brusc. Eram sigur că şi ea trăgea nădejde la acelaşi lucru, dar n-am schimbat nici o confidenţă despre asta.

După ce am terminat masa, m-am întors în living şi de data asta l-am luat pe Marshall de umăr şi l-am zgâlţâit

ca lumea. S-a prăbușit în față și de-abia am avut timp să-l țin să nu alunece pe covor.

Beth stătea în prag și se uita la noi.

A trecut în hol și am auzit-o formând un număr la telefon.

L-am apucat pe Marshall cu amândouă brațele și mi l-am aruncat pe umeri. A gemut, a dat să se trezească, dar a început să sforăie numaidecât. Era greu ca un bivol și nu știu cum de am reușit să-l car până la etaj și să-l răstorn în patul lui. Cu inima bătându-mi de efort, i-am scos haina și pantofii.

Beth a apărut în prag.

— L-am sunat pe Saunders. Vine imediat.

L-am privit amândoi pe Marshall, fără să scoatem o vorbă, ascultându-i respirația zgomotoasă. Apoi ne-am uitat unul la altul. Era foarte ușor să-l sufocăm cu perna, dar era și periculos. L-am acoperit cu o pătură și am coborât.

— O să-și revină, am spus eu, coborând în living.

— Nu omori așa de ușor un beției.

M-am întors iute spre ea, dar figura îi devenise impasibilă.

Peste vreun sfert de oră, în timp ce mă plimbam încolo și-ncoace prin living, iar Beth făcea treabă prin bucătărie, a sosit și doctorul Saunders, la volanul unui Ford vechi de când lumea. Un tip înalt și deșirat ca un cocostârc, cu o mustață stufoasă și albă. Era îmbrăcat într-o vechitură de costum gri, iar pe cap avea o pălărie de panama de același leat cu costumul, și cu borurile tuflite.

M-am ținut de-o parte.

Am auzit-o pe Beth cum vorbea cu el, dar în afara unui murmur confuz de voci, n-am putut distinge nimic. Peste câteva minute au coborât, în timp ce eu am stat

ascuns în bucătărie. I-am auzit maşina pornind şi apoi depărtându-se.

— A spus că n-are nimic, şi că după ce-o să se scoale, o să fie ca nou-născut, mi-a spus ea când am ieşit din bucătărie.

— Asta voiam să ştiu. Atunci e în regulă. Să-l lăsăm să tragă la aghioase.

Între timp se întunecase, dar căldura continua să fie sufocantă şi nu se simţea nici o adiere de vânt. Grădina era luminată de o lună uriaşă. Am luat-o pe Beth de braţ şi am ieşit afară să ne plimbăm. Ne-am aşezat pe iarbă, umăr lângă umăr, în spatele unei tufe de trandafiri.

Dacă intram în horă, trebuia să fiu sigur de ea şi de banii pe care urma să-i moştenească.

— Beth, dacă i s-ar întâmpla ceva, ai vrea să te măriţi cu mine ?

În privinţa asta, n-am mai ocolit subiectul şi am mers drept la ţintă.

— De ce să vorbim de pe acum de asta ? Beţivii trăiesc o mie de ani.

— Să presupunem că în cazul lui o să fie o excepţie. Ai vrea să te măriţi cu mine ?

A dat din cap şi apoi a spus :

— Ţi-ar plăcea să rămâi aici... şi să trăieşti ca o călugăriţă, fără altă ocupaţie decât menajul şi grădinăritul ?

— Da' ce-mi propui altceva ?

— Beth, cu banii lui aş putea deveni cineva, pe bune. Într-un an sau doi, aş putea tripla averea asta. Am putea avea o casă ca lumea, cu servitori, şi să ne facem relaţii, nu aşa. Ai putea duce o viaţă total diferită. Ţi-ar plăcea ?

— Poate... Să mă gândesc. Da... m-am cam săturat de casa asta, aşa e. Cu tine, să mă ajuţi... da.

N-aș fi putut băga mâna în foc că obstacolul ăsta fusese depășit.

— Ești sigură, Beth ?

Și-a pus neglijent o mână pe a mea.

— Parcă poți fi sigur vreodată de ceva ? Dar de ce mă întrebi ?

— Pentru că peste două săptămâni, o să-și investească toți banii în acțiunile oțelăriei ăleia, și adio parale. Mi-ai spus că e păcat că încă mai trăiește, nu ?

A dat din cap afirmativ.

— Ai spus-o, așa-i ?

— Da.

— Ai crezut în ce-ai spus ?

— Da.

— Mai crezi și acum ?

— Da.

— Ei bine, în cazul ăsta, ar putea muri.

— Păi... cum ?

— Știi foarte bine ce înseamnă asta, nu, Beth ?

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se pe coate, și a început să contemple luna.

— Ți-am pus o întrebare, Keith... Cum ?

— Pentru moment, nu contează. Vreau să-mi spui dacă ești conștientă de ce anume o să facem.

Și, după câteva clipe, am articulat încet și distinct :

— O să-l omorâm.

Mai explicit, nici că puteam să fiu. M-a privit lung.

— Dar cum ? a repetat.

— Beth, chestia asta nu te înspăimântă ? Că noi doi, împreună, o să-l omorâm ?

— Trebuie neapărat să folosești întruna cuvântul ăsta?

În vocea ei era o notă de iritare.

— Vreau să-ţi intre bine în cap ce punem la cale. Miza jocului este de vreo şase sute de mii de dolari : tu o să mă ai pe mine, eu pe tine, şi amândoi o să împărţim banii ăştia, dar până la urmă tot crimă o să fie.

S-a lungit pe spate şi şi-a ferit ochii cu mâna de razele lunii.

— Beth...

— Dacă trebuie musai să-l omorâm, ei bine, o să-l omorâm.

Am privit-o brusc. Îşi ţinea mâinile pe faţă. M-am aplecat asupra ei şi i le-am dat la o parte. Faţa parcă îi era sculptată în marmură.

— Aşa o să şi facem, i-am spus.

Şi-a pus din nou mâinile pe figură.

— Şi cum o să aranjezi, Keith, chestia asta ?

Vorbise atât de încet, încât abia am auzit-o.

— Să ştii că trebuie să mă ajuţi şi tu, i-am răspuns. N-o s-o pot face de unul singur. Noi doi, împreună, Beth. Totul o să fie foarte uşor, atât timp cât accepţi ideea că o să-l omorâm. Accepţi ideea asta ?

Şi-a mişcat picioarele prin iarbă.

— Da.

Am oftat lung, din toţi rărunchii.

— În regulă. Mai întâi, aş vrea să-i văd testamentul.

— O să-l vezi. Ştiu unde l-a pus.

— Beth, eu te vreau pe tine şi banii lui. Ţi-e clar lucrul ăsta ?

— Da.

— Şi tu, Beth, mă vrei ?

A dat din cap că da.

— Ai văzut mașina aia nouă pe care i-am cumpărat-o ?

Și-a dat mâinile la o parte și m-a privit uimită.

— Nu.

— Hai să aruncăm o privire. Este o minune, nu alta, și asta o să-l omoare.

Sub clarul de lună, ne-am îndreptat unul alături de celălalt către garaj.

VI

Eram în bucătărie şi mă uitam la Beth cum prăjea nişte ouă cu şuncă, când am auzit pe scară paşii lui apăsaţi. Ne-am privit scurt, apoi am trecut rapid în living, exact în momentul în care deschidea uşa şi intra.

Avea ochii injectaţi şi un aer morocănos, dar oricum, faţă de starea în care fusese în ajun, nu arăta prea rău.

— Bună dimineaţa, domnule Marshall.

Vorbisem destul de încet. Precis că-i plesnea capul de durere.

A mormăit ceva şi a deschis uşa de la bucătărie.

— Vreau numai cafea, a spus, după care a închis uşa la loc şi s-a întors în cameră. Am o întâlnire la Frisco. Vreau să plec cu primul tren.

Asta însemna că peste trei sferturi de oră trebuia să ajungem la gară ; aşa că urma să-mi iau adio de la micul dejun.

Beth, care auzise comanda, a apărut imediat doar cu cafeaua pe care ne-a turnat-o în ceşti. Încruntat, Marshall s-a întors cu spatele şi a început să şi-o soarbă lângă fereastră, privind tăcut afară.

— Du-te şi pregăteşte maşina, mi-a ordonat peste câteva minute, fără să se întoarcă.

Mi-am lăsat ceaşca pe jumătate plină şi am scos maşina din garaj. L-am aşteptat un pic până să apară. După

ce s-a prăvălit lângă mine, cu o servietă cât toate zilele în mâini, am pornit.

După puţin timp, s-a mai destins ceva.

— Să fiu al naibii, e o maşină clasa-ntâi. Am să-ţi spun ceva. O maşină ca asta face cât toate femeile din lume. De-abia aştept s-o conduc şi eu.

— Asta o să se întâmple cât de curând, domnule Marshall.

S-a întors spre mine.

— Keith, hai să lăsăm naibii eticheta. Ieri eram întors pe dos. Spune-mi Frank, ca până acum.

— Cu plăcere, Frank, i-am răspuns, gândindu-mă că în curând o să fie mort.

— Însă vreau să-ţi aduc aminte un lucru, reluă el. Nu vreau să-mi mai dai sfaturi în ceea ce priveşte finanţele. Ştiu atâtea despre capitolul ăsta, că n-o să poţi învăţa niciodată.

Abia m-am abţinut să nu-i dau peste nas cu o replică pe care ar fi meritat-o cu vârf şi îndesat.

— Cum vrei tu, Frank, numai că tu mi-ai spus că aş putea să-ţi fiu de folos.

— Ştiu ce ţi-am spus, însă eram cam pilit.

S-a aplecat în faţă şi a pornit casetofonul. Şi cu asta, conversaţia a luat sfârşit.

Când am ajuns în parkingul gării, era ceva lume care cobora din maşini ca să prindă trenul. Toţi s-au întors să admire Cadillac-ul cu nişte priviri pline de invidie, şi i-au făcut lui Marshall semne amicale cu mâna. Numai că el nu le-a dat nici o atenţie.

Joe Pinner ieşea din clădirea gării, ţinând în braţe un pacheţoi cât toate zilele. Când l-a văzut pe Marshall ieşind

din mașină, a pus pachetul jos și s-a îndreptat spre noi în fugă.

— Salut, Frank ! Tocmai aveam de gând să-ți spun ceva.

Fără să-i acorde vreo atenție, Marshall îmi zise :

— O să mă întorc cu trenul de șase. Să fii aici.

După care a trecut prin fața lui Pinner, ca și cum ăsta nici n-ar fi existat, și a intrat în gară.

Pinner l-a urmărit din ochi, cu o figură jignită și stupefiată în același timp.

— Joe, n-o pune la inimă, i-am spus. De-abia și-a revenit din beție.

Simțind că toată lumea se uita la el, Joe se trase de mustață și se apropie de mine.

— Orișicât, e o grosolănie fără seamăn.

Am coborât vocea și i-am spus :

— Joe, să-ți zic o chestie, da' să rămână între noi. Aseară s-a îmbătat în asemenea hal, încât doamna Marshall s-a speriat cumplit și l-a chemat pe doctorul Saunders.

Știam că peste câteva ore sau chiar mai rapid, vestea asta avea să facă turul orașului. A făcut ochii mari.

— Chiar așa ?

— Cum îți spun, dar te rog, păstreaz-o pentru tine.

— Da, bineînțeles...

L-am salutat și am demarat. În oglinda retrovizoare l-am văzut că pălăvrăgea deja cu două sau trei persoane, în timp ce alții se și adunau lângă el. Vestea se răspândea cu iuțeala fulgerului, și asta era exact ceea ce urmăream.

Când m-am întors, Beth făcea paturile. Când am intrat în hol, a apărut în capul scărilor.

— Keith, vrei să mănânci ?

— Nu chiar acum. O să-mi încălzesc mai întâi cafeaua.

— Cobor imediat.

A intrat în bucătărie în timp ce-mi beam cafeaua. Purta niște pantaloni lălâi și un pulover răpănos, dar îl avea pe vino-ncoace ăla care mă atrăsese de la bun început. Am privit-o, fiind sigur că dacă aș fi îmbrăcat-o ca lumea, dacă și-ar fi schimbat coafura și dacă s-ar fi sulemenit un pic, ar fi devenit o nevastă pe măsura unui milionar, iar milionarul ăla eram eu.

— Ce te holbai așa la mine ? m-a întrebat.

— Mă uit și eu, ca tot omu'. Îmi închipui cum o să arăți peste vreo trei luni. O să fie o schimbare de nici tu nu o să te mai recunoști.

A dat din umeri.

După câteva minute i-am spus :

— Arată-mi testamentul ăla.

S-a dus în living și s-a întors cu o foaie de hârtie.

Un testament mai simplu ca ăsta nici că ar fi putut exista. Îi lăsa totul — casa, banii și afacerile. Nu mai erau alți moștenitori. Beth urma să primească absolut tot. Semnaseră doi martori, Yule Olson și Maria Lukas, probabil secretara lui Olson.

Am ridicat ochii spre ea.

— Nu are rude ? Nimeni care ar putea contesta testamentul ăsta ?

— Nimeni.

Testamentul fusese redactat cu trei ani în urmă.

— Este cadoul meu de nuntă, spuse ea.

L-am citit din nou. Mi s-a părut de neatacat. Marshall începuse să bea vârtos un an după nuntă ; toată lumea știa asta. Dacă individul ar fi făcut ulterior un alt testament, Beth l-ar fi putut contesta, pledând pentru beția lui, și

cum nu exista vreo altă rudă, ar fi câştigat cu siguranţă. Totul mi se părea în regulă. I l-am dat înapoi.

— Beth, imediat ce testamentul mătuşii lui o să fie validat, o să-i facem felul.

S-a uitat la mine, parcă de la kilometri depărtare.

— Asta ar putea dura luni de zile.

— Nici vorbă. Din clipa în care testamentul este validat, a şi pus mâna pe bani, el fiind moştenitorul. O să trebuiască să plătească ceva drepturi de succesiune, dar fiind singurul moştenitor, o să obţină ce credit vrea. Deja a cumpărat pe credit maşina asta. Din momentul în care va fi recunoscut moştenitorul unic al unui milion de dolari, putem să-l lichidăm, fiindcă tu, văduva lui, o să ai dreptul la tot ce-i aparţine.

M-a privit fix.

— Eşti sigur ?

— Dacă-ţi spun !

A dat din cap şi a luat testamentul din mâna mea.

— Atunci, cum o să fie validat testamentul, o să-l lichidăm.

Mă hotărâsem să-i destăinuiesc ce plănuisem. Avea din nou faţa ca de marmură şi o privire absentă.

— Ai înţeles ? Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat spre uşă. Beth, ai înţeles ?

M-a privit pe deasupra umerilor, a dat încă o dată din cap că da, apoi a început să urce scările spre etaj. Peste câteva secunde am auzit uşa de la camera ei închizându-se.

Întrucât Marshall nu reprezenta absolut nimic pentru mine, decât o sursă de bani, puteam să mă gândesc la toate astea cu sânge rece, dar mi-am zis că ea nu se putea să nu regrete chiar deloc. La urma urmelor, era nevastă-sa,

şi odată şi odată, făcuseră dragoste, şi doar nu din obligaţie.

Numai că văzând-o, ai fi zis că puneam la cale nimic altceva decât înecarea unei pisici. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, precis că i-ar fi păsat mai mult de o pisică decât de bărbatu-său.

Încă o dată, degetul ăla de mort îngheţat a început să-mi urce de-a lungul spinării.

Am ieşit şi am început să mă plimb prin grădină. Îmi repetam întruna că era a doua şansă a mea de a mă îmbogăţi. Trebuia s-o înhăţ cu ambele mâini. În vecii vecilor nu ar mai fi existat o a treia.

M-am aşezat pe iarbă şi am început să mă gândesc la cum aş fi folosit paralele astea din clipa în care mi-ar fi căzut în mână. Eram sigur că nimeni nu m-ar fi putut împiedica să dau lovitura.

Mi-am aprins o ţigară şi am continuat să visez până când am auzit-o pe Beth, care m-a strigat să vin la masă.

În timpul mesei am vrut să vorbesc despre viitorul nostru, dar mi-a retezat-o scurt. Părea dusă cu gândul la mii de kilometri, iar ochii ei negri erau reci şi distanţi.

— Mai târziu, mi-a spus sec. Nu vreau să discutăm asta acum.

Aşa că am mâncat în tăcere. Apoi mi-a spus că o să se apuce să facă nişte dulceaţă, iar eu, dacă n-am nimic de făcut, aş putea tunde iarba de pe peluză. Cu alte cuvinte, s-o las singură.

Maşina de tuns iarbă se găsea în garaj. Cadillac-ul îl parcasem sub copaci, la umbră. Am intrat în garaj prin uşa care dădea în bucătărie, la capătul unui holişor scurt şi îngust. Am examinat broasca de la uşa asta. Şuruburile erau ruginite, încât cu o lovitură de picior ai fi scos-o din ţâţâni.

Așadar, după ce mașina se băga în garaj, se închidea batantul ușii, după care se încuia cu cheia. Apoi se deschidea ușa ce dădea în bucătărie, după care se asigura din interior cu un zăvor. Primul gând care mi-a venit a fost să cumpăr un zăvor nou, ca ușa dinspre bucătărie să țină bine, dar a trebuit să renunț la ideea asta, întrucât un zăvor nou ar fi părut suspect. Ușa în sine era groasă și solidă. Am intrat în garaj și am examinat broasca de la batantul ușii. Nici asta nu era cine știe ce zdravănă.

Am dus mașina de tuns iarbă pe peluză și, după câteva încercări, am pornit-o. Am început să muncesc, continuând să mă gândesc întruna. Până la urmă am ajuns la concluzia că problema ușilor se putea rezolva cu două bucăți de lemn.

Am terminat de tuns iarba pe la ora patru, după care am urcat în camera mea. Am făcut un duș și mi-am pus o cămașă curată. Din bucătărie se răspândise în toată casa mirosul dulceții de zmeură. Beth dăduse drumu la radio, de unde se auzea muzică simfonică. Când am coborât în bucătărie, Beth acoperea cu celofan gura la vreo duzină de borcane.

— Ai făcut dulceață pentru un an întreg.

— Îmi place să fac asta.

Și fără să se uite la mine, a început să moșmondească ceva prin chiuvetă. Răceala ei a început să mă îngrijoreze.

— Beth, e ceva în neregulă ?

A dat din cap.

— Nu... Pur și simplu sunt obișnuită să fiu singură.

— Dar nu mai ești singură... mă ai pe mine.

A continuat să frece chiuveta.

— Te sâcâi cumva ? am întrebat-o sec.

— După ce o să plec din casa asta, o să fie altfel.

— Cred şi eu că o să fie altfel.

M-am apropiat de ea s-o sărut pe gât. A tresărit şi s-a dat iute la o parte.

— Găseşte-ţi ceva de făcut, mi-a spus iritată. Am treabă.

M-am stăpânit să n-o iau în braţe. Am ieşit, m-am urcat în maşină şi m-am dus în Wicksteed. Până la sosirea trenului mai era o oră, aşa că mi-am luat un ziar şi am început să-mi omor vremea citindu-l, dar, de fapt, mă gândeam numai la ea.

La pat o fi fost ea fantastică, dar am început să mă întreb dacă merita într-adevăr să mă însor cu ea. Era clar că nu era în toate minţile, dar dacă nu m-aş fi însurat cu ea, nu vedeam nici o leţcaie. Era o problemă a naibii de împuţită.

Atât mă absorbiseră gândurile, că nici n-am auzit sosirea trenului, dar m-a trezit zgomotul făcut de călătorii care ieşeau din gară.

Marshall se îndrepta spre mine, cu servieta aia uriaşă în mână. Am pornit motorul şi am luat-o spre el.

Părea bine dispus şi foarte mulţumit de el.

— Ai avut o zi bună, Frank ? l-am întrebat când am ieşit din parking.

— Da. Şi tu ? Ce-ai făcut ?

— Am tuns iarba de pe peluză.

A izbucnit în hohotul ăla de râs gâlgâitor.

— Asta-i treaba preferată a lui Beth. Şi ea ce-a făcut ?

— Dulceaţă de zmeură.

— Mda, îi place teribil să facă dulceaţă. Dar cui dracu' poate să-i placă dulceaţa ? Şi-a dat pălăria pe ceafă. Să te opreşti la biroul lui Olson. Vreau să-i spun câteva cuvinte.

Am parcat în fața blocului unde își avea Olson biroul. Marshall, fără să-și lase servieta din mână, a dispărut înăuntru. Mi-am aprins o țigară și m-am pus pe așteptat.

A revenit după vreo jumătate de oră. S-a cufundat în scaunul de lângă mine și a început să râdă satisfăcut.

— L-am aranjat pe cretinul ăsta. Mi-am retras de la el toate afacerile, chiar și testamentul mătușii-mii. De acu' înainte, o să se ocupe de astea omul meu din Frisco. E un tip uns cu toate alifiile, Olson habar n-are ce înseamnă cuvântul acțiune.

Am ciulit urechile.

— Adică ce, e ca un notar de modă veche ?

— Exact. Harry Bernstein este unul dintre cei mai buni în branșa asta.

Am notat numele ăsta într-un colțișor al memoriei mele.

— Keith, mâine vreau să mă duci la Frisco. Am o grămadă de afaceri de aranjat. O să stăm probabil vreo trei sau patru zile și o să am nevoie să mă conduci peste tot.

— În regulă, Frank, tu ești patronul.

M-a bătut peste genunchi.

— Și am putea să ne distrăm și noi o noapte, ca băieții, nu ? Mai e ceva de băut pe aici ?

Am deschis torpedoul și i-am întins sticla de scotch. Când am ajuns acasă, încă mai sugea din ea.

I-a înșurubat capacul și mi-a dat-o.

— Keith, știi care-i problema mea ? mi-a mărturisit cu un rânjet. Beau prea mult, asta-i.

Am pus sticla golită pe jumătate în torpedou. Mi-am spus în gând că, dinspre partea mea, putea să bea până o să crape, și asta cât mai repede, ca să mă scutească pe mine de o chestie nasoală.

— Frank, dar oricum, faci faţă.

Comentariul ăsta l-a încântat. A izbucnit în râs.

— Aşa-i, ai dreptate. Pot să bag pe oricine sub masă.

A ieşit din maşină şi a intrat în casă. Am băgat maşina în garaj şi am urcat în camera mea.

Am rămas acolo, lungit pe pat, până când Beth m-a strigat să cobor la masă.

A doua zi dimineaţă am plecat cu Marshall la Frisco. S-a aşezat în spate, zicând că are de citit nişte acte. Aşa că am făcut drumul în tăcere. Când am ajuns pe la periferie, şi-a strâns hârţoagele şi mi-a arătat drumul spre motelul Raven, la doi paşi de centrul administrativ. Ajunşi acolo, a îndeplinit formalităţile necesare la recepţie, după care fiecare dintre noi s-a dus în camera lui. Am dat drumul la televizor şi am început să mă uit la un film.

Către prânz a intrat la mine şi s-a înfundat greoi într-un fotoliu. Adusese cu el o sticlă cu whisky. Am luat din frigider cuburi de gheaţă şi i-am turnat o porţie zdravănă. Pentru mine, ceva mai blând.

— Keith... mi-ai spus că pe vremuri ai lucrat la Barton Sharman, a început, după ce a dat pe gât o duşcă bună. Ai putea să-mi dai vreun nume din conducere, cu care aş putea vorbi despre credit ?

Cât pe ce să mă sufoc. Dacă Marshall vorbea cu cineva de la ăia şi le pomenea numele meu, ar fi aflat într-o clipă că fusesem la pârnaie şi că toţi din agenţia aia mă considerau ca pe un lepros.

— Frank, asta se întâmpla acu' vreo şase ani, i-am răspuns. Şi de altfel, în locul tău, mai curând aş apela la Merrill Lynch, decât la Barton Sharman.

— Zău ? Își goli paharul, pufăi, apoi mi-l întinse să i-l umplu din nou. Am nevoie de credit, Keith. M-am gândit că ai fi putut să-mi aranjezi asta, dacă ai lucrat la Barton Sharman.

— Pentru ce, creditul ăsta ?

— E vorba de oțelăriile Charrington. Vreau să cumpăr numaidecât acțiuni de-ale lor. Crezi că Merrill Lynch o să mă crediteze ?

— Nu știu, Frank, dar pot să-ți spun că Barton Sharman n-o să-ți dea niciodată credit. Deci, ții în continuare să investești în oțelăriile alea ?

A luat paharul pe care i l-am dat, m-a privit o clipă, a băut o înghițitură, după care s-a ridicat.

— Hai. Am o zi plină.

— Frank... Fuziunea asta a oțelăriilor Charrington...

A trecut prin fața mea, a ieșit afară și s-a urcat în mașină.

Am trecut la volan, cu hotărârea de a-l lichida mai înainte ca toți banii să i se ducă pe copcă.

Am prânzit la Girardelli Square. Când am intrat, toți ospătarii l-au întâmpinat pe Marshall cu temenele până la pământ și ne-au instalat la o masă rezervată. Marshall a comandat o chestie alcătuită din tot soiul de pești și crustacee. Nu pot spune că m-am înnebunit după mâncareá asta, dar el a hăpăit ca un lup flămând, bând evident și whisky din belșug.

— Trebuie să merg să discut cu Harry Bernstein, m-a anunțat cu gura plină. O să mă aștepți. Am o grămadă de treburi de făcut. Îmi vând agenția imobiliară.

După ce ne-am băut cafeaua, a plătit consumația și ne-am întors la mașină. Mi-a arătat pe unde s-o iau și am

avut baftă că am găsit un loc de parcare când am ajuns acolo.

— Stai aici. O să lipsesc aproape o oră.

L-am privit îndepărtându-se. Bâtâindu-şi servieta, a intrat într-o clădire impunătoare. Am dat drumul la casetofon şi am început să chibzuiesc.

Dacă se descurca bine, ar fi putut să obţină credit de la Merrill Lynch şi, prin urmare, ar fi cumpărat acţiuni de la Charrington. Cu cât ar fi dispărut mai repede, cu atât ar fi fost mai bine pentru Beth şi pentru mine.

Ascultam casetofonul cu o ureche, dar gândul mi-era la Beth.

„Dacă trebuie să-l omorâm, ei bine, o să-l omorâm".

Numai că timpul presa. Dacă apuca să cumpere acţiunile alea blestemate, atunci totul...

L-am văzut revenind în compania unui individ mărunţel, îmbrăcat într-un costum bleu, cu cravată înflorată, cu pălăria dată pe ceafă şi cu un trabuc între dinţi. Am coborât rapid şi am deschis uşile.

— El este Keith Devery, a spus Marshall. Keith, ţi-l prezint pe Harry Bernstein.

Am strâns o mână rece şi moale. Ne-am privit ochi în ochi.

— Am auzit vorbindu-se de dumneata, Devery, mi-a spus individul.

Avea o voce dulce, uşor gravă, o faţă mare şi plată, cu ochii ca doi năsturei, o guriţă mică şi îngustă şi un nas ca ciocul unui vultur. Beculeţul roşu îmi clipi în minte : ăsta era un individ de care trebuia să mă feresc.

— Hai, spuse Marshall. Până la capătul străzii, apoi a doua la dreapta şi a treia la stânga.

S-au instalat amândoi în spate şi am pornit. Am ajuns în curând în dreptul altui bloc, la fel de semeţ ca primul.

— Aşteaptă-ne aici, Keith, îmi spuse Marshall, şi cei doi intrară în clădire.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am gândit la Harry Bernstein ăsta. După vreo oră au apărut.

— Du-mă pe mine la motel, îmi spuse Marshall, şi pe urmă o să-l duci pe Harry la birou.

L-am lăsat pe Marshall la motel. I-a strâns mâna lui Bernstein şi a intrat în camera lui. Bernstein a coborât, s-a aşezat lângă mine şi şi-a aprins un trabuc. După ce am pornit, mi-a spus :

— Devery, Frank mi-a vorbit de dumneata. Deci, ai lucrat la Barton Sharman ?

— Da... acu' vreo cinci ani.

Am rămas la pândă.

— Nu oricine lucrează la o aşa agenţie.

— Mda.

— Ia spune-mi, Devery... A pufăit, scoţând o dâră de fum plăcut mirositoare. N-am întâlnit-o până acum pe doamna Marshall. Ce fel de femeie este ?

Dacă-şi închipuia că aveam să discut cu el despre Beth, se înşela amarnic.

— Întrebaţi-l mai bine pe domnul Marshall.

— Normal, dar ştii şi tu că Frank e şmecher, şi spune numai ce-i convine, chiar când a băut. Mă interesează doamna Marshall.

— Domnule Bernstein, eu nu sunt nici şmecher, nici nu beau, i-am răspuns impasibil. Interesul dumneavoastră pentru doamna Marshall nu mă priveşte câtuşi de puţin, şi prefer să nu mai discutăm despre asta.

— Asta dovedeşte că eşti şmecher, râse el.

Nu i-am răspuns. Ajunşi în faţa clădirii de unde-l luasem, am oprit. Nu părea prea grăbit să coboare din maşină.

— Îmi place Frank, mărturisi el, trecându-şi cu buzele trabucul dintr-un colţ în altul al gurii. Bea cam mult, dar în ceea ce priveşte finanţele, are fler. Vrei să-mi faci un serviciu ?

L-am privit surprins.

— Ce serviciu ?

— Îi eşti simpatic. Am impresia că nu prea are o căsnicie fericită. Tu locuieşti împreună cu ei şi vezi tot ce se întâmplă pe acolo. S-ar putea să mă înşel, dar e foarte posibil ca nevastă-sa să fie fericită dacă ar scăpa de el. Pentru orice eventualitate fii cu ochii pe ea, Devery. Dacă miroşi ceva, să mă anunţi, da ?

Am simţit cum m-a scuturat un fior.

— Ce să miros ? Ce vreţi să spuneţi cu asta ?

M-a privit gânditor.

— Dacă ar reuşi să se abţină şi să nu mai bea atât, şi-ar putea transforma milionul ăla în trei, sau chiar mai mult. Are fler, ascultă-mă pe mine. Ce-ar fi să încerci să-l împiedici să mai bea atât ? Şi s-o împiedici şi pe nevastă-sa să pună la cale o măgărie, asta în cazul în care miroşi aşa ceva ? Mi-a spus că vrea să-i fii alături în succesul lui. Dacă vrei să-l apuci pe Dumnezeu de picior, şi alături de el ai toate şansele, veghează asupra lui. Are nevoie de asta.

Mi-a făcut un semn scurt din cap, a coborât şi a intrat în clădire.

Să bănuiască oare ceva ? N-o văzuse niciodată pe Beth, atunci de ce să presupună că ea ar fi fericită dacă s-ar putea debarasa de Marshall ? Oare să-i fi destăinuit ceva ăsta ? Dacă da, înseamnă că bănuieşte ceva.

M-am întors la motel, cu un sentiment de neliniște crescândă.

— Cum ți se pare Bernstein ăsta ? m-a întrebat Marshall, cum am intrat în camera lui.

Stătea la o masă, având în fața sa împrăștiate câteva hârtii și nelipsita sticlă de whisky la îndemână.

— Cred că este un as, i-am răspuns.

— Ai dreptate, este un as... al naibii de șmecher. O să-mi aranjeze creditul la Merrill Lynch. A zâmbit. De mâine încep să cumpăr.

Mi-a sărit inima din loc, dar am reușit să rămân impasibil.

— Frank, ce părere are Bernstein de investiția asta ? A izbucnit în râs.

— Harry nu se pricepe la afaceri nici cât tine. Așa că n-am nevoie de sfaturile lui.

— În fond și la urma urmelor, sunt banii tăi, Frank. Să nu zici că nu te-am avertizat.

Mi-a făcut semn cu mâna să-l las în pace.

— Du-te și plimbă-te. Mâine dimineață, la opt. Mi-a făcut cu ochiul. Poate ne destrăbălăm și noi nițel. Să mergem pe la fetițe, ce zici ?

— De acord, i-am spus, și am ieșit.

M-am închis în camera mea, am cerut la centrala telefonică numărul unei sucursale a lui Merrill Lynch și i-am sunat.

— Sunderstead, îmi răspunse o voce. Cu ce vă putem fi de folos ?

— Mă numesc Tom Jackson, am spus eu. Vreau să plasez vreo treizeci de mii de dolari. Am aflat un pont, cică acțiunile Charrington o să crească serios. E vorba să fuzioneze cu Pittsburgh. Ce-mi puteți spune ?

A urmat o liniște, după care tipul mi-a răspuns :

— Domnule Jackson, nu știm nimic despre această fuziune, dar oricum, nu vă recomandăm să investiți în acțiunile acestea. Însă v-am putea recomanda...

Aflasem tot ce voiam să știu. Dacă Merrill Lynch considera că acțiunile Charrington nu meritau banii, și nici nu auziseră de vreo fuziune, atunci totul era clar. Opinia mea se confirma în totalitate. Am închis fără să mai aștept recomandarea.

Problema care se punea acum era cum să-l împiedic pe idiotul ăsta de Marshall să arunce pe fereastră banii care se cuveneau lui Beth și mie.

Ideea de a petrece o noapte cu el la bordel mă făcea să vomit. Am hotărât să mă sustrag, pretextând că mi-era rău. Dacă nu-i convenea, putea să se ducă dracului.

Mi-am tot chinuit mintea să găsesc o soluție ca să-l lichidez imediat, mai înainte de a cumpăra acțiunile, dar nu mi-a venit nici o idee mai ca lumea. În cele din urmă, pe la șase m-am dus în camera lui, ferm hotărât să-i spun că nu eram deloc în apele mele, dar cum am intrat, mi-am dat seama că era inutil.

Era întins pe pat, cu sticla de whisky goală alături de el ; era beat mort. Dar culmea era că părea mort de-adevăratelea, încât m-am întrebat, cu speranța în suflet, dacă nu cumva murise cu adevărat.

L-am zgâlțâit de umăr. A mormăit ceva, a gemut, după care a căzut din nou în nesimțire. I-am desfăcut gulerul cămășii, după care m-am uitat mai bine la el. Părea într-o stare nasoală de tot. Îl aveam la mână, dar încă nu venise momentul. Am luat telefonul și am cerut la recepție să mi se trimită un doctor.

— Domnul Marshall nu se simte prea bine.

Zvonul că Marshall valora un milion de dolari ajunsese până în Frisco, așa că peste câteva momente s-a prezentat un tinerel slăbănog și vioi.

L-a consultat cu atenție, după care mi-a spus :

— N-are nimic. Dezbrăcați-l și culcați-l. o să-i treacă. Vreți să vă trimit pe cineva să aibă grijă de el în timpul nopții ?

— Nu-i nevoie, o să mă descurc și singur. Doar eu mă ocup de el.

Mi-a dat câteva pastile.

— Dați-i-le mâine... Dar dacă o să continue să mai bea atât, o să moară cu zile.

— Am să-i spun, i-am răspuns impasibil.

După ce a plecat doctorașul, m-am gândit că n-ar fi tocmai rău — dacă l-aș anunța pe Harry Bernstein. Cum mi-a răspuns, i-am povestit ce s-a întâmplat și i-am repetat sfatul primit.

— Devery, vrei să vii ? m-a întrebat îngrijorat.

— Nu, n-are rost. În general, își revine destul de bine. Mâine dimineață o să fie în formă. O să am eu grijă de el.

— Sper. Mâine avem două întâlniri importante. Sună-mă te rog acasă, pe la opt. Și mi-a dat numărul său de telefon. I-am promis că așa o să fac și am închis. L-am privit pe Marshall. Era în continuare pierdut pentru societate. Ochii mi-au căzut asupra servietei lui uriașe. Am luat-o și am învârtit-o pe toate părțile, dar nici vorbă s-o deschid. Avea o încuietoare cât toate zilele, și n-aveam nici un chef să-l buzunăresc ca să găsesc cheia.

Mi-am petrecut tot restul serii uitându-mă la televizor, cu sonorul dat la minim și aruncând din când în când câte o privire spre el. Pe la nouă, respirația sa agitată i s-a transformat într-un sforăit normal ; mi-am zis că o luase pe calea cea bună, așa că l-am lăsat.

M-am dus la restaurant, am mâncat, și după ce l-am verificat pe Marshall pentru ultima oară, m-am dus la culcare.

Peste câteva ore m-a trezit zgomotul ușii de la intrare, care fusese deschisă. Am aprins lumina.

Marshall stătea în prag. Arăta groaznic, cu părul vâlvoi, figura congestionată și cu ochii roșii și bulbucați.

— Dă-mi să beau ceva, mi-a ordonat el, scurt. Nu mai sta așa și te holba la mine. N-auzi, vreau să beau ceva.

Mi-am amintit cuvintele lui Bernstein. „Ce-ar fi să încerci să-l împiedici să mai bea atât ? Dacă vrei să-l apuci pe Dumnezeu de picior, și alături de el ai toate șansele, veghează asupra lui".

Numai că eu știam că pot să-l apuc pe Dumnezeu chiar de mână, și mult mai repede, dacă Marshall n-ar fi existat.

— Bine, bine, imediat, i-am răspuns. Am o sticlă în mașină. Mă duc s-o aduc.

— Hai mai repede, a mormăit, și s-a întors spre camera sa, bălăbănindu-se.

M-am dus în parking, așa cum eram, în pijama, și am luat sticla din torpedoul mașinii. Noaptea era caldă și apăsătoare, și în afara luminii de la camera lui Marshall, totul era cufundat în beznă.

Când m-am întors, mă aștepta în prag. Mi-a smuls sticla din mâini și mi-a trântit ușa în nas.

Puișorule, mi-am zis în sinea mea, bea până oi crăpa.

A doua zi dimineață, la opt fără un sfert, am bătut la ușa lui și am intrat.

Mă așteptam să-l găsesc îmbrăcat și gata de plecare, dar încă era în pat, într-o stare de plâns. Sticla, pe jumătate goală, stătea pe noptiera de la capul patului.

— Cum îți este, Frank ? l-am întrebat.

— Groaznic de rău, a gemut. Nu știu ce naiba am. Am vrut să mă scol, dar nu mă pot ține pe picioare. Cheamă un doctor.

— Imediat. Stai liniștit.

M-am întors în camera mea și l-am sunat pe Bernstein acasă. După ce i-am explicat situația, fără să pomenesc că-i dădusem lui Marshall whisky la trei dimineața, Bernstein a înjurat, a spus că o să sosească imediat și mi-a cerut să găsesc un doctor.

A sosit în același timp cu doctorul. Păreau că se cunosc. Au intrat în camera lui, dar eu nu aveam chef să mă amestec, așa că am ieșit afară, la soare, să-i aștept.

După vreo jumătate de oră au ieșit, doctorul i-a strâns mâna lui Bernstein, m-a salutat din cap, și-a luat mașina și a plecat. Bernstein a venit lângă mine.

— Frank vrea să se întoarcă acasă, mi-a spus el. Doctorul Kersley crede că este cea mai bună soluție. Devery, fii atent : scapă de toată băutura din casă. Kersley mi-a spus că este obligatoriu ca Frank să nu pună picătură de alcool în gură câteva zile. Ți-l dau în grijă. Dacă se repetă figura asta, o să fie în mare pericol. Ai înțeles ?

— Este în stare să facă față drumului ăsta ? am întrebat, gândindu-mă că măcar nu mai avea să cumpere acțiunile alea blestemate.

— Kersley i-a făcut un sedativ. Să nu conduci prea repede. Cum ajungi acasă, să mă suni la birou. Să-i dai să bea lapte cald, poate să mănânce ceva ușor, dar nici în ruptul capului alcool. S-a uitat la ceas. Doamne sfinte, am întârziat ! Devery, ai grijă de el.

După care a alergat spre mașina lui și a pornit în trombă.

Mi-am făcut bagajele și apoi am plătit la recepție nota. Am intrat la Marshall în cameră și l-am găsit tot în pat,

ţinându-se cu mâinile de cap. Sticla de whisky dispăruse. Mi-am închipuit că a fost destul de şmecher s-o pitească mai înainte să vină doctorul. L-am ajutat să se îmbrace, cu destulă greutate. Părea un automat, fără îndoială ca urmare a sedativului administrat. N-a scos o vorbă, şi abia după ce i-am închis valiza a mormăit :

— După ce o să ajung acasă, o să-mi fie mai bine.

— Aşa este, Frank. Hai să mergem.

S-a aplecat, şi-a băgat mâna sub pat şi a scos de acolo sticla pe jumătate goală.

— Keith, s-o bagi în torpedou.

Până la maşină a trebuit să-l ţin de umeri. S-a prăbuşit în scaunul din faţă, dar a fost cu ochii pe mine când am băgat sticla în torpedou.

— La fix mi-am găsit momentul să mă îmbolnăvesc, a bombănit el, în timp ce pornisem motorul. Aveam atâta treabă.

— Frank, relaxează-te.

Am pornit, şi peste câţiva kilometri a adormit. Încă mai sforăia când am ajuns în faţa căsoiului lui izolat.

Pe alee staţiona o maşină a poliţiei. Chestia asta m-a şocat. Am sărit din maşină, am luat-o la goană peste peluză şi am dat buzna în casă.

Ajutorul de şerif Ross se găsea în hol, iar Beth stătea în pragul livingului.

M-am uitat întâi la Beth, apoi la Ross. Tipul îşi ţinea pălăria în mână. A ezitat, şi-a pus-o pe cap, a trecut prin faţa mea şi a luat-o spre maşină, cu pasul mare. Am întors capul şi l-am urmărit din ochi. S-a oprit o clipă lângă Cadillac, l-a privit pe Marshall, care continua să sforăie, s-a urcat în maşină, a dat în marşarier câţiva metri şi a întins-o pe alee.

— Ce dracu' făcea aici ? am întrebat-o pe Beth, cu vocea uşor nesigură.

A dat din umeri, strâmbându-se :

— Naiba să-l ia, voia să ştie dacă Frank a reparat Plymouth-ul. De ce te-ai întors ? Frank a zis că o să lipsească câteva zile.

Faptul că Ross trecuse pe acolo mi-a băgat un fitil.

— Păi cum, Ross nu ştia că Plymouth-ul a fost vândut?

— Probabil că nu. Altminteri, de ce să fi venit ? A venit şi Frank ?

— E bolnav. Sforăie în maşină.

— Bolnav ? S-a uitat la mine, cu privirea aia de la mii de kilometri. Ce are ?

— A trăscănit prea mult aseară. Mă duc să-l culc.

— Se simte rău ?

Ne-am privit drept în ochi.

— Nu foarte rău.

S-a mai strâmbat o dată, apoi a intrat în living şi a închis uşa.

M-am chinuit ca naiba să-l scot pe Marshall din maşină şi să-l târăsc până în camera lui. L-am dezbrăcat şi i-am pus pijamaua. Când l-am învelit cu pătura, a deschis ochii.

— Keith, adu-mi un pahar.

— Nici vorbă, Frank. Doctorul a spus...

— Adu-mi să beau !

Devenise de-a dreptul fioros.

— Frank, nu acum. Poate mai târziu.

— Tu n-auzi ? strigă, ridicându-se pe jumătate. Mă doare-n fund de ce a zis boul ăla de doctor. Vreau să beau!

— Bine, Frank.

Am coborât în living. Beth se uita pe fereastră. Pendula din hol bătu de şase ori.

— Ce face ? a întrebat Beth, fără să se întoarcă.

— Vrea să bea.

Am luat din bufet o sticlă începută de whisky, un pahar şi o sticlă de apă minerală. M-am dus la bucătărie, am mai turnat apă de la robinet în sticla cu whisky până am umplut-o, după care am urcat în camera lui şi i le-am pus pe noptiera de la capul patului. A înşfăcat imediat sticla de whisky. L-am lăsat în plata Domnului şi m-am întors în living. Beth nu mişcase nici un milimetru din locul unde o lăsasem. Am format numărul de la biroul lui Bernstein.

— L-am dus, domnule Bernstein, fără nici o problemă. Acum doarme.

— Bravo, Devery ; nu uita, ai grijă să nu bea nici o picătură. Sună-mă mâine, dacă e vreo schimbare. E vreun medic prin apropiere ?

— Fiţi liniştit, domnule Bernstein. Cred că mâine o să-şi revină.

— Ai grijă de el, insistă Bernstein şi închise.

Beth se depărtase de la fereastră şi mă studia cu un aer absent.

— Beth, o să se întâmple noaptea asta, i-am spus. Dacă n-ar fi tras atâta la măsea noaptea trecută, azi ar fi cumpărat acţiunile Charrington. Nu ne mai putem permite luxul să-l lăsăm să mai trăiască mult.

Am aşteptat să reacţioneze cumva, dar a rămas impasibilă.

— Cum o să faci ? m-a întrebat cu vocea scăzută.

— Trebuie să meşteresc ceva, şi vorbim după aia, i-am răspuns, şi am traversat bucătăria, ducându-mă în garaj.

Am cotrobăit printre troacele de-acolo şi am ales o bucată de lemn pe care am început s-o tai cu un ferăstrău găsit în cutia cu scule. Am confecţionat două pene. Am

băgat una dintre ele sub ușa de la intrarea garajului. Era prea mare. Am mai tăiat din ea până s-a potrivit. Am făcut același lucru cu a doua pană, ca să se potrivească sub ușa ce dădea spre bucătărie. Am ieșit din garaj prin bucătărie, am trecut prin hol și am ieșit în grădină. Am băgat o pană sub batantul ușii garajului și am înfundat-o, lovind-o cu piciorul. Apoi m-am întors în garaj pe același drum și am împins zdravăn de batant. Ținea bine. M-am dat înapoi, mi-am făcut vânt și am izbit-o cu corpul, cât am putut. Nici nu s-a clintit. M-am întors satisfăcut în bucătărie.

— Beth !

A apărut imediat.

— Eu o să intru în garaj și o să închid ușa. Vreau să bagi lemnul ăsta sub ușă și să-l înfunzi bine cu piciorul.

M-a privit o clipă de parcă îmi pierdusem mințile, după care a luat pana. Am intrat în garaj și am închis ușa. A făcut exact ce-i cerusem. După ce am auzit-o cum a lovit pana cu piciorul, am început să mă izbesc cu umărul în ușă. A rezistat de minune.

— În regulă. Scoate lemnul.

S-a chinuit ceva, dar până la urmă a reușit. Am deschis ușa și i-am luat pana de lemn.

— Hai prin grădină.

Era șapte și douăzeci, iar seara începuse să se lase. Aerul era nemișcat și o zăpușeală apăsătoare anunța furtuna. Ne-am depărtat de casă și ne-am așezat pe iarbă.

— Ce pui la cale ? m-a întrebat cu vocea tensionată.

— O figură care s-ar putea să nu țină. Dar dacă ține, atunci nu ne doare capul. Dacă o zbârcim, trebuie să inventăm altceva, dar chiar și așa, nu riscăm absolut nimic.

— Da' zi o dată ce-ai de gând ! izbucni ea cu o voce ascuțită. Ce mă fierbi atât ?!

— Azi-noapte m-a trezit pe la trei, că avea chef să bea. Mi-a spus să mă duc să iau sticla din maşină. Cred că în noaptea asta o să se repete istoria. În cazul ăsta, a muşcat din momeală. Dacă nu, cum îţi spuneam, trebuie să născocim altceva, dar sunt aproape sigur că la noapte o să-i vină să pilească, în timp ce noi, chipurile, dormim. Planul meu este ca înainte de a urca în camera mea, să pornesc motorul maşinii şi să dau drumul la căldură. Dacă o să coboare în garaj să-şi ia sticla cu băutură, o să-l pândesc şi o să blochez uşa, ca să-l împiedic să iasă. În garaj o să fie suficient fum de la eşapament ca să-l asfixieze. Mâine dimineaţă o să-i găsim patul gol, o să-l căutăm şi, până la urmă, o să-l găsim în garaj. E o treabă curată şi cât se poate de evidentă. A coborât în pijama ; cum a ajuns în maşină, a găsit sticla, dar fiindu-i frig, a pornit motorul şi a dat drumul la căldură, hotărât să rămână acolo cât bea. Şi mai înainte ca să-şi dea seama ce se întâmplă, moare din cauza gazelor. Ăsta-i planul, Beth ! Ce spui ?

A rămas nemişcată. N-am zorit-o. După câteva minute a murmurat :

— Da, dar oare o să coboare ?

— Asta e la ghici, dar nu riscăm absolut nimic. N-avem decât să căutăm altceva, dacă figura asta nu ţine dar mie mi se pare fără nici un risc.

— Atunci o facem.

Încă o dată, se comporta parcă plănuiam să înecăm o pisică. Nici cea mai mică urmă de emoţie. Nimic. Şi iar, degetul îngheţat de mort mi se plimbă pe spate.

— Beth, o să vină şeriful, şi chiar şi Ross, care-mi poartă sâmbetele, dar a fost o mană cerească faptul că se găsea aici când m-am întors eu cu Frank. A văzut cu ochii lui în ce hal se afla bărbatu-tău. Acum ascultă. Amândoi

trebuie să povestim acelaşi lucru. O să-i spunem şerifului că în timpul nopţii n-am auzit nimic. Eu m-am culcat pe la nouă jumate. Eram frânt de oboseală de cât îl păzisem noaptea trecută. Tu ai citit până pe la zece jumate. Te-ai dus să vezi ce făcea. Sforăia. Şi eu am avut intenţia asta, dar n-am reuşit să mă trezesc înainte de şapte. Când am văzut că nu se afla în patul său, te-am trezit, am început să-l căutăm şi până la urmă l-am găsit în garaj. Am încercat să-l aducem la viaţă şi i-am chemat pe doctorul Saunders şi pe şerif, dar mai întâi pe Saunders. Vreau ca ăsta să fie deja aici când o să vină şeriful, şi după asta o să-l sun pe Bernstein.

A dat din cap că a înţeles, după care a obiectat :

— Dar testamentul încă nu este validat.

— Şi ce dacă, o să aştepăm. Nici o problemă. Tu ai testamentul tău. Moşteneşti tot ce-i aparţine lui Frank. Bernstein e mare şmecher. Chiar poate fi periculos, aşa că trebuie să-l învârţi pe degete. Trebuie să te dai distrusă şi fără apărare. Ai nevoie de sfaturile lui. Asta o să-i placă. Îi arăţi testamentul şi-l întrebi dacă vrea să te reprezinte. O să fii milionară. O să fii pentru el un client cum nici n-a visat, şi când o să se prindă că de fapt îţi apără interesele, n-o să ne mai deranjeze. Ai înţeles tot ce ţi-am spus ?

— Da.

— Bine, atunci să reluăm totul de la capăt.

O oră întreagă am pisat toate amănuntele. Am întrebat-o tot felul de chestii cu care şeriful putea s-o bage la apă, dar s-a descurcat de minune. Aşadar, dinspre partea ei n-aveam nici o grijă. Era la fel de rece şi de calmă ca o statuie de gheaţă. În cele din urmă, m-am declarat satisfăcut şi mi-am dat seama că mi se făcuse foame.

— Hai să mâncăm, i-am spus. Cât o să pregăteşti tu masa, o să mă duc să văd ce face.

Am deschis fără zgomot uşa de la camera lui. Veioza de pe noptieră era aprinsă. Se trezise, iar sticla de whisky se afla goală, alături de el.

— Frank, cum te simţi ?

— Mmm, merge, mormăi morocănos.

— Vrei să mănânci ceva ?

— Nu. Mi-a arătat cu un gest vag sticla. Ia chestia asta de aici şi adu-mi una plină.

— Îmi pare rău, Frank, dar în seara asta n-o să mai bei. Am primit nişte dispoziţii foarte stricte. Domnul Bernstein mă face direct răspunzător pentru sănătatea ta. Doctorul a spus că te poţi îmbolnăvi grav de tot dacă o să mai pui o picătură de alcool în gură timp de câteva zile.

Ochii i s-au umplut de ură.

— Eşti angajatul meu, nu al lui Bernstein.

— Frank, zău, îmi pare rău.

M-a privit fix, apoi un licăr de viclenie îi lumină privirea.

— Să ştii că m-aş mulţumi şi cu un pahar, nu cu o sticlă întreagă. Aşa e bine ?

M-am prefăcut că am ezitat, apoi am dat din cap.

— Bine, dar să ştii că e ultimul.

— Gata, gata. Hai, du-te o dată.

Am coborât, am luat din bufet o sticlă nouă, i-am turnat un pahar plin ochi şi i-am dat lui Beth sticla.

— Mai e prin casă altă sticlă ?

— Asta-i ultima.

— Ascunde-o... dar bine de tot. Ascunde-o prin grădină, pe undeva.

Am urcat și i-am dat paharul. L-a băut tot, ca pe apă, și s-a mai destins niţel.

— Acum o să mă culc. Stinge lumina.

I-am luat paharul, am stins lumina și am deschis ușa.

— Frank, o să te faci bine.

A mormăit ceva, după care am închis ușa.

Am rămas câteva clipe în capul scărilor. Cu niţică baftă, mâine dimineaţă avea să fie mort. Am simţit cum m-a scuturat un fior de plăcere. Peste o lună sau două, Beth și cu mine urma să punem mâna pe un milion de dolari.

Am respirat adânc și am coborât scările spre bucătărie.

VII

Pe la nouă şi un pic am coborât în garaj. Am încercat din nou batantul uşii. Cu pana de lemn băgată pe afară, rezista ca o stâncă. Apoi am intrat în maşină, am pornit motorul şi am deschis caloriferul maşinii la un sfert din putere. În final, am închis cu cheia portiera dinspre şofer. Marshall nu trebuia să aibă posibilitatea să oprească motorul.

Deasupra uşii de la intrarea culoarului care dădea spre bucătărie se găsea un bec care se aprindea automat când se deschidea uşa asta, aşa că n-a fost nevoie să aprind lumina. Am intrat în bucătărie, am pus zăvorul la uşă şi m-am întors în living.

Beth rămăsese acolo unde o lăsasem, cu mâinile pe genunchi, nemişcată. M-a privit parcă din depărtări.

— Totul e pregătit, i-am spus, uitându-mă la ceas. Rămâi aici vreo oră, şi pe urmă urcă. Fă o baie şi tu. Dacă se trezeşte cumva, vreau să fie convins că te pregăteşti de culcare. Şi să stai în camera ta. Din clipa asta, am luat hăţurile în mâini.

M-a aprobat în tăcere.

— Asta-i, Beth. Mai ai timp să te răzgândeşti, dar cu puţină baftă, de mâine, ne-a pus Dumnezeu mâna în cap.

— În regulă.

A redevenit statuia de gheață. Privind-o, mi-am zis că precis era ţicnită, numai că fără ea nu puteam pune laba pe paralele alea, iar pentru mine doar asta conta.

— Beth, dacă a înghiţit hapul, i-am spus din prag, o să te anunţ. Şi încearcă să dormi. Aşteptarea poate fi lungă.

A încuviinţat din nou în tăcere.

Am lăsat-o şi am urcat. Am deschis uşa de la camera lui Marshall cât am putut de încet. I-am auzit respiraţia zgomotoasă, şi din când în când, câte un sforăit de parcă l-ar fi strangulat cineva. Ajuns în camera mea, mi-am făcut patul şi mi-am schimbat pantofii cu o pereche de adidaşi. Am aprins numai veioza şi m-am aşezat într-un fotoliu. În liniştea deplină, sforăiturile lui Marshall se auzeau destul de slab, dar le puteam distinge. M-am întrebat dacă nu cumva o să am ghinionul să doarmă neîntors toată noaptea. Caz în care planul meu se ducea de râpă.

În ora care a urmat, m-am tot gândit la Beth şi la bani. Era clar că dacă Marshall ar fi fost găsit mort a doua zi dimineaţă, trebuia să-mi fac catrafusele şi să-mi iau tălpăşiţa. N-aveam cum rămâne singur cu Beth, sub acelaşi acoperiş. Nu trebuia să dau apă la moară bârfitorilor din Wicksteed. N-aveam decât să mă reîntorc la doamna Hansen, iar când Beth ar fi pe punctul de a încasa paralele, urma să mă duc la Frisco şi s-o aştept. Ideea de a sta departe de ea cel puţin o lună mă cam sâcâia, dar prudenţa era obligatorie.

Pe la zece jumate am auzit-o pe Beth urcând. Am întredeschis uşa şi am văzut-o intrând în camera ei. S-a fâţâit câteva minute, făcând într-adins zgomot. Stăteam cu urechea lipită de uşă şi ascultam. A trântit uşa de la şifonier, apoi a ieşit îmbrăcată în cămaşă de noapte şi s-a dus la baie, lăsând uşa deschisă pe jumătate. Am auzit

cum a dat drumul la apă în cadă. Dacă Marshall s-ar fi sculat, ar fi auzit cu siguranţă că se pregătea să facă baie.

Am stins veioza, am aprins lanterna, am ieşit, am încuiat uşa cu cheia şi am luat cheia cu mine.

Apa din baie nu mai curgea. Liniştea cuprinsese din nou casa. Nici sforăitul lui Marshall nu se mai auzea. Am coborât în living, ajutându-mă de lanternă. Am tras un scaun în spatele perdelelor, m-am aşezat şi am tras perdelele la loc.

Cu mâinile umede şi fruntea transpirată, auzeam doar foşnetul frunzelor în bătaia vântului ce se înteţea din ce în ce. Am privit afară. Luna imensă era pe jumătate ascunsă de nori negri ce se fugăreau pe cer. Picături grele de ploaie începură să bată pe geam. Speram totuşi să nu se pornească furtuna, întrucât trebuia să înregistrez cele mai mici zgomote din casă.

Am dat perdelele la o parte şi m-am aplecat în faţă, cu urechile ciulite. Se auzea clar cum apa din cadă se scurgea. Apoi, uşa de la camera lui Beth s-a trântit. După care totul s-a cufundat în linişte.

Vântul a început să sufle cu putere, iar ploaia s-a pornit în rafale. Mi-am părăsit ascunzătoarea, nemaifiind în stare să aud nimic, şi am trecut în hol. Dacă Marshall s-ar fi trezit, de unde eram, îl puteam auzi cu claritate. M-am aşezat pe ultima treaptă a scării şi am încercat să mă calmez.

M-am uitat la ceas, aproape din minut în minut, timp de vreo trei ore. În afară de zgomotul ploii şi a vântului, nu se auzea nimic.

Din timp în timp mă mai sculam să fac câţiva paşi, dar nu mă ptueam depărta prea mult din cauza podelei vechi care scârţâia sub mine.

Pe la două am început să mă îngrijorez. Probabil că ultimul pahar pe care i-l dădusem îi pusese capac, și avea să doarmă până dimineață. M-am întrebat dacă și Beth dormea. Era atât de rece și indiferentă, încât nu m-ar fi surprins să doarmă ca un prunc. Am încercat să disting printre zgomotele ploii sforăiturile lui Marshall, dar n-am reușit. Aveam o poftă nebună să fumez, dar am rezistat tentației.

Pendula din living bătu de două ori. M-am ridicat plin de draci, am aprins lanterna și mi-am reluat locul de pe scaunul din spatele perdelelor, după care am tras perdelele în fața mea. Apăsarea așteptării și nesomnul din noaptea trecută începuseră să-și spună cuvântul. Dintr-o dată m-am simțit epuizat. Pleoapele mi se închideau pur și simplu. M-am blestemat în gând că-i mai dădusem să bea încă un pahar. Am început să mă gândesc la altă modalitate de a-l trimite pe lumea ailaltă. Ochii mi s-a închis. Eram sfârșit de oboseală, așa că puțin mi-a păsat. Am adormit.

M-am trezit, tresărind când pendula a bătut de trei ori.

În living era lumină. Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am depărtat ușurel perdelele.

Marshalll se afla în prag, îmbrăcat în pijama, cu părul vâlvoi și roșu la față. Se uita pe furiș în jurul său. S-a îndreptat spre bufet clătinându-se, s-a oprit locului să tragă cu urechea, și a deschis ușa bufetului. A privit înăuntru, după care a înjurat. A privit vreo jumătate de minut în bufet, apoi i-a închis ușa. A privit din nou în jurul său și s-a îndreptat cu pași nesiguri spre bucătărie.

Am ieșit de după perdele ca o pisică și m-am luat după el. A aprins mai întâi lumina. Îi vedeam spatele masiv în

timp ce se ducea spre frigider. L-a deschis, s-a uitat înăuntru și a mai tras o înjurătură. A închis frigiderul, a rămas nemișcat câteva secunde, după care a luat-o din loc.

Slavă Domnului, își amintise, așa pilit cum era, că în torpedoul mașinii se mai găsea o sticlă de whisky. Se părea că avea să muște din momeală.

Am avansat încetișor. Picăturile de sudoare mă deranjau ; mi-am șters fruntea și ochii cu dosul palmei. Inima îmi bătea cu o asemenea violență, că abia mai respiram. L-am auzit cum orbecăia prin culoarul către garaj. Am mai făcut câțiva pași și l-am văzut cum a deschis ușa. Becul de deasupra ușii se aprinse ; mai făcu doi pași, apoi se opri brusc. L-am auzit cu claritate cum a mormăit :

— Ce dracu'... Motorul merge !

Cu spatele spre mine, a examinat garajul din priviri. M-am prins că oricât de beat ar fi fost, tot ar fi simțit acumularea de gaze, care ajungea până la mine.

Dacă se întorcea cumva, înțărcam bălaia. Panica m-a făcut să mă precipit înainte, cu brațele întinse. L-am izbit violent cu palmele în spate, împingându-l spre interiorul garajului. Orbit de sudoarea ce-mi cădea pe ochi, cu respirația ca un șuierat printre dinții strânși, am trântit ușa după mine, m-am aplecat și am înfundat pana de lemn.

Abia am treminat s-o împing cu piciorul, că Marshall și începu să bubuie cu pumnii în ușă.

— Scoate-mă de-aici ! urlă el. Beth. M-auzi ? Scoate-mă de-aici !

Gâfâind, m-am lipit cu spatele de ușă. A mai bătut o dată cu pumnii, apoi s-a năpustit asupra ei. Ușa a pârâit amenințător, dar n-a cedat.

— Keith !

Vocea îi slăbise.

Mi se făcuse frig și dârdâiam. M-am încurajat zicând că asta nu putea dura mai mult de un minut sau două.

A început să bată din nou în ușă, dar mai anemic, după care am auzit un hârșâit și zgârietura făcută de unghii în timp ce se prăvălea jos.

M-am depărtat de ușă, mi-am scos batista și mi-am șters fața. Picioarele îmi tremurau cumplit. Am realizat brusc că Beth se afla la capătul culoarului și mă privea.

— Cară-te, am strigat la ea cu o voce spartă, furios că mă vedea în starea în care mă găseam. Cară-te !

Și-a strâns cămașa de noapte în jurul corpului, a dat din cap și a plecat. Am ascultat cu atenție. Nu se mai auzea decât zgomotul regulat al motorului. Am mai tras un șut în pana de lemn și m-am întors în bucătărie.

Beth mă aștepta cu un pahar cu whisky în mână. Mi l-a întins. L-am băut pe nerăsuflate, în timp ce paharul îmi clănțănea de dinți.

Ne-am privit.

— S-a terminat, am șoptit, după ce băutura și-a făcut efectul. Du-te și culcă-te.

— A murit ?

Vocea asta indiferentă și rece putea să întrebe la fel de bine dacă pisica pe care o înecasem a murit.

— În curând. Încă nu... Și-a pierdut cunoștința, dar peste câteva minute...

Simțeam nevoia să beau în neștire. Am luat sticla de pe masă, dar tremuram în asemenea hal, încât am ratat încercarea de a-mi umple paharul, vărsând bunătate de whisky pe jos.

Mi-a luat sticla din mână și m-a servit. Mâna îi era fermă, ca a unui chirurg.

— Fii atent, m-a sfătuit. Mă duc să mă culc. O să-l sunăm pe doctorul Saunders la opt dimineața.

Am privit-o înmărmurit. Indiferența ei absolută mă îngrozea și în același timp mă făcea să văd roșu în fața ochilor.

— Își trăiește dincolo ultimele clipe, am strigat la ea. cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o. Chestia asta nu te impresionează deloc ?

Privirea ei îndepărtată mi-a studiat figura șiroind de sudoare.

— A ta a fost ideea. Nu a mea. Și să ai grijă cu băutura, mi-a spus și, întorcându-se pe călcâie, a ieșit din bucătărie, în timp ce un tunet făcu să vibreze casa din temelii.

Pendula de la parter a sunat de șapte ori.

De câteva ore stăteam întins pe pat, cu creierul în flăcări.

Comisesem o crimă !

Să te gândești să omori pe cineva e o chestie. În răstimpul în care puseșem totul la cale, eram obsedat de Beth și de paralele puse în joc. Acum, după ce îmi desăvârșisem planul, mă cuprinsese teama de consecințele ce puteau surveni. Mi-am repetat întruna că, până la urmă, Marshall tot ar fi murit din cauza băuturii, dar eram conștient că încercam să mă mint, și nimic altceva. M-am gândit la Beth. Când făceam dragoste, reprezenta pentru mine tot ce era mai important pe lume, dar amintindu-mi-o în bucătărie, rece, total indiferentă la gândul că bărba-

tu-său trăgea să moară alături, dorința mea pentru ea s-a risipit ca un fum.

Îmi adusesem sticla cu whisky în cameră ; am dat s-o iau, dar am ezitat. N-aveam de gând să devin un beţiv, ca Marshall.

M-am ridicat din pat, mi-am scos cămaşa şi am intrat în baie. M-am stropit pe corp şi pe faţă cu apă rece şi m-am bărbierit. Mi-am pus o cămaşă curată şi în momentul în care am deschis uşa, Beth tocmai ieşea din camera ei.

Purta puloverul ăla răpănos şi pantalonii lălâi pe care-i mai văzusem. Era palidă, avea pungi la ochi, dar nu-şi pierduse nimic din aerul impasibil.

Ne-am privit.

— Cobor să deschid uşa garajului, i-am spus. Trebuie să treacă ceva timp până să se risipească gazele.

N-a zis nimic, a dat doar din cap.

Am ieşit afară din casă şi am scos pana de sub uşa garajului, am băgat-o în buzunar şi apoi, cu inima la gură, am deschis uşa şi m-am dat iute înapoi. Am scotocit interiorul cu ochii, dar în afară de maşină, n-am văzut nimic. Probabil că era întins undeva prin fund, prin spatele maşinii.

M-am întors în casă, am intrat în bucătărie şi am luat a doua pană, pe care o proptisem sub uşa ce dădea în culoar. Le-am aruncat pe amândouă în sobă. Urcându-mă la etaj, am zărit-o pe Beth în living, privind pe fereastră. Luase scaunul de lângă perdele şi-l pusese la locul său.

Am luat sticla de whisky, am vărsat-o în lavoar am coborât şi am aruncat-o în coşul de gunoi din bucătărie.

— Gata, i-am spus. Vino. Acum nu mai e nici un pericol.

— N-ai nevoie de mine, mi-a replicat fără să se întoarcă.

— Nu pot să-l manevrez de unul singur.

N-a mişcat. Am făcut câţiva paşi şi am apucat-o de braţ.

— Suntem băgaţi amândoi în rahatul ăsta, până-n gât !, am urlat la ea. Ai să vii cu mine !

Şi-a încovoiat umerii şi apoi, fără să mă privească, s-a îndreptat spre bucătărie. I-am luat-o înainte, am intrat în culoar şi am deschis uşa dinspre garaj.

Era culcat pe burtă, cu capul aproape de ţeava de eşapament. Ai fi zis că îl pusese cineva înadins acolo.

Mi-am scos din buzunar cu o mână tremurândă cheile maşinii şi am deschis portiera. Căldura m-a lovit în faţă. Am urcat la volan, am oprit motorul, am luat sticla de whisky, ţinând-o de dop. Mă gândisem la amănuntul ăsta. Doar Marshall şi cu mine atinsesem sticla asta. De amprentele mele nu-mi păsa, dar voiam să nu i le şterg pe ale lui.

Am deşurubat dopul şi am pus sticla jos, alături de mine. Băutura a început să se scurgă, pătând covorul din piele de oaie.

În tot timpul ăsta, Beth, înţepenită în prag, cu braţele încrucişate, se uita fix la Marshall.

Am ieşit din maşină. Mi-am luat inima în dinţi, m-am dus lângă el, am îngenunchеat şi l-am întors pe spate. Mi-am dat seama dintr-o privire că era mort de-a binelea. Avea ochii mari, deschişi şi sticloşi, iar în jurul gurii rămăsese puţină spumă.

— Trebuie să-l băgăm în maşină.

Nici nu mi-am recunoscut vocea.

— A murit ?

— Uită-te şi tu la el ! Bineînţeles că a murit !

A tresărit, scuturată de un fior, şi s-a apropiat. L-am ras împreună până la portiera din faţă. Cât timp ea îl linea, am dat ocol maşinii şi am deschis portiera din dreapa. M-am urcat în genunchi pe scaun şi am tras de el, în imp ce Beth îl împingea.

— În regulă. Acum du-te şi telefonează-i doctorului Saunders. Spune-i că l-am găsit în garaj şi că eşti sigură că a murit. Nu uita să-i spui că motorul mergea, şi întreabă-l ce trebuie să facem.

S-a dus fără să mai ceară vreo lămurire.

I-am dat drumul şi s-a prăvălit peste volan. Maşina puţea a whisky. Am închis portiera din dreapta, am lăsat-o pe cea din stânga deschisă şi am ieşit afară la aer. Am închis uşa să văd dacă pana lăsase vreo urmă. Nimic. Am intrat din nou în garaj să examinez uşa ce dădea spre bucătărie. Era o urmă mică de tot, atât de mică încât aproape că era invizibilă. Eram sigur că nimeni n-ar fi remarcat-o.

Am mai verificat pentru ultima oară toate amănuntele, ştiind că asta era ultima mea şansă înainte de sosirea şerifului.

Totul mi s-a părut perfect : Marshall prăvălit peste volan, sticla de whisky goală la picioarele lui şi butonul caloriferului răsucit. Un tablou convingător pentru a explica drama produsă.

M-am întors în living. Beth stătea la fereastră, cu spatele la mine.

— Ce-a spus ?

— Să-l lăsăm aşa cum l-am găsit. Vine imediat şi o să-l anunţe şi pe şerif.

M-am apropiat de ea şi am răsucit-o spre mine.

— Acum ascultă-mă bine. Nici şeriful, nici Bernstein nu te-au văzut vreodată. Aşa că, pentru Dumnezeu,

lasă naibii aerul ăsta nepăsător. Doar ţi-ai pierdut soţul, ce dracu'. De acord, te săturaseşi ca de mere pădureţe să-l tot vezi matol, dar ăsta nu e un motiv ca să nu-ţi pese că a dat ortul popii. Încearcă Dumnezeului să fii şi tu un pic afectată.

S-a smuls din mâna mea cu un gest brusc.

— Şi tu, vino-ţi în fire, şuieră spre mine, cu vocea joasă. Ai o figură de om îngrozit.

Asta cam aşa era. Am făcut un efort să mă calmez.

— Mă duc să-l sun pe Bernstein.

După ce mi-a răspuns la telefon, l-am anunţat de moartea lui Marshall şi i-am spus în ce împrejurări a murit.

În afara unui zgomot sau două nelămurite care au răsunat în receptor, m-a ascultat fără să pună nici o întrebare.

— Doctorul şi şeriful sunt pe drum. Puteţi să veniţi şi dumneavoastră, domnule Bernstein ?

— Eşti sigur că a murit ?

— Cât se poate de sigur.

— Vin acum, a mormăit el şi a închis.

Beth se dusese la bucătărie. A ieşit de-acolo cu două ceşti cu cafea.

— Să fii foarte atentă cu Bernstein, am sfătuit-o. O să vină şi el. Să te gândeşti întruna că poate deveni periculos.

— Lasă-mă în pace ! O să am grijă de el ! făcu brusc, cu o vocea dură.

Am început să ne bem cafeaua.

— Beth, să ştii că n-o să pot să mai rămân aici. Trebuie să mă întorc în Wicksteed. O să ţinem legătura prin telefon. O să te sun în fiecare seară, dintr-o cabină telefonică, la opt jumate. În caz de forţă majoră, sun-o pe

doamna Hansen și spune-i că nu mai merge Cadillac-ul și că ai nevoie de mine.

A dat ascultătoare din cap.

— Cum o să pui mâna pe bani, eu o să mă cărăbănesc la Frisco. O să mai rămâi aici o săptămână, două, după care vinzi casa și vii după mine. Ai înțeles ?

A dat încă o dată din cap.

— O să-mi fie greu să stau departe de tine atâta timp, dar este necesar să fim prudenți. Nimeni nu trebuie să bănuiască ceva despre noi doi.

La auzul vocii ăleia, ca din puț, mi-a venit s-o scutur ca lumea.

În momentul ăla s-a auzit o mașină. Am privit pe geam. Era doctorul Saunders.

— O să mă ocup eu de doctor, am zis. Nu uita că ai suferit un șoc teribil. Urcă și întinde-te în pat. Nu mișca de-acolo până nu vine șeriful.

A ieșit din încăpere la fel de nepăsătoare ca și până acum și a urcat la etaj, în timp ce eu am deschis ușa de la intrare.

Doctorul Saunders s-a uitat la mine curios. I-am explicat cine eram, i-am spus că doamna Marshall era șocată și că dorea să rămână singură, după care l-am condus în garaj și l-am lăsat acolo.

Am așteptat afară, cu mâinile umede și inima bătându-mi neregulat. A ieșit peste vreo zece minute.

— N-o să-l mișcăm de-acolo până nu vine șeriful, a spus.

Observând un nor de praf pe alee, am murmurat :

— Iată-l.

L-am așteptat. Ross, alături de el, a oprit mașina în fața casei.

Am stat deoparte câtă vreme McQueen a vorbit cu Saunders, apoi cei doi, urmaţi de Ross, au pătruns în garaj.

M-am dus în living. Eram aproape sigur că-l puteam întoarce pe McQueen cum voiam eu, dar Ross mă cam neliniştea. Era genul ăla de ticălos care-ţi caută mereu nod în papură.

Am fumat patru ţigări până l-am văzut pe fereastră pe Saunders urcându-se în maşină şi plecând. Am mai fumat încă trei, după care, în sfârşit, poliţaii apărură. Ross ţinea într-o mână o pungă de plastic în care se afla sticla de whisky.

M-am ridicat şi m-am dus să-i întâmpin.

— Unde este doamna Marshall ? a întrebat McQueen.

— Sus, în camera ei. E zdruncinată rău de tot. Mă duc s-o anunţ, dacă vreţi să vorbiţi cu ea.

— Mai întâi o să vorbesc cu tine.

S-a tras de mustaţă, după care s-a aşezat într-un fotoliu. Ross a pus sticla pe masă, s-a aşezat şi el într-un fotoliu şi şi-a scos un carneţel din buzunar.

— Ia un scaun, fiule, mi-a spus şeriful, şi spune-ne pe îndelete cam ce s-a petrecut pe aici.

Am început cu începutul, spunându-i cum Marshall mă angajase să-i conduc maşina. Apoi, că ne-am dus la Frisco şi că a băut întruna. După întâlnirea cu Bernstein, acesta mi-a cerut să am grijă de el să nu aibă băutură la îndemână. Dar exact în aceeaşi seară s-a îmbătat în asemenea hal, încât am fost nevoit să chem doctorul. Bernstein şi doctorul au căzut de acord că Marshall trebuia să se întoarcă acasă la el. Pe drumul de întoarcere mi-a cerut să-i dau să bea ; i-am răspuns că Bernstein îmi ceruse să am grijă de el şi mă făcuse responsabil de sănătatea lui, interzicându-mi să-i dau să bea. Le-am explicat

că după ce l-am culcat, am vărsat singura sticlă care mai rămăsese în casă, dar am uitat că mai exista încă una în torpedoul mașinii. Am mărturisit că după ce toată noaptea trecută mi-o petrecusem veghindu-l, fusesem dărâmat. Mă culcasem și mă trezisem abia dimineață.

— Doamna Marshall a urcat la etaj mai târziu. S-a dus să-l vadă pe Frank. Dormea. S-a dus să se culce, am spus, privindu-l pe McQueen drept în ochi. Probabil că s-a trezit în timpul nopții, și-a adus aminte de sticla din mașină, a coborât și, fiindu-i frig în garaj, a pornit motorul și a dat drumul la căldură... când l-am găsit, caloriferul funcționa, iar în mașină era o căldură sufocantă... după care s-a pornit să bea. Gazele de la eșapament l-au asfixiat precis.

McQueen a dat din cap.

I-am mai spus că eu și cu Beth ne-am sculat pe la șapte. M-am dus imediat să văd cum se simte Marshall. Patul era gol. După ce am scotocit toată casa l-am găsit în cele din urmă în garaj. Am deschis ușa, am oprit motorul, l-am examinat, m-am convins că era mort, timp în care doamna Marshall se dusese să-l sune pe doctorul Saunders. Am terminat, depărtându-mi mâinile, dezolat :

— Asta a fost tot, domnule șerif.

McQueen a rumegat ce i-am spus, răsucindu-și mustața, apoi s-a întors spre Ross.

— Abel, mi se pare o chestie logică. Să-i luăm o declarație și doamnei Marshall, nu ?

Ross l-a privit fix.

— Șefule, afacerea mi se pare clară de tot, a declarat, închizându-și carnețelul. Cum ați spus, e foarte logic ce s-a

întâmplat. Dacă aveţi de gând s-o deranjaţi pe doamna Marshall într-un asemenea moment, e treaba dumeavoastră.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Puteam băga mâna în foc că o să se pună în cruciş şi în curmeziş, şi când colo, avea de gând să înmormânteze toată povestea.

McQueen s-a uitat lung la el.

— Crezi că n-am face bine dacă am deranja-o ? a întrebat.

— Doamna Marshall o să moştenească totul, a spus Ross apăsat.

McQueen a prins-o din zbor. Prin asta, Ross îi spusese de fapt că de acum înainte, construcţia parcului de distracţii din Wicksteed depinde de bunul-plac al doamnei Marshall. Dacă ar fi fost sâcâită cu tot felul de întrebări, s-ar fi putut ca până la urmă să nu mai aibă nici un chef să investească fondurile necesare.

McQueen şi-a dres vocea, şi-a scos pălăria de pe cap şi şi-a şters fruntea. Avea aerul cuiva care evita să calce pe un şarpe cu clopoţei.

— Să fiu sincer, nici eu nu cred că ar fi bine s-o deranjăm în momentele astea. Judecătorul o să pună întrebările care se obişnuiesc în asemenea cazuri. Bine... O să trimit o ambulanţă, Devery, a adăugat el ridicându-se. S-o lăsăm pe doamna Marshall să se odihnească. Transmiteţi-i condoleanţe din partea mea. Ancheta va avea loc în două sau trei zile. O să vă anunţ eu când.

— Vă mulţumesc, domnule şerif. M-am sculat şi eu. O să-i spun doamnei Marshall cât aţi fost de înţelegător.

S-a luminat de fericire.

— Da, da, şi spune-i că dacă are vreo problemă, cât de mică, poate să mă caute. Şi să-i mai spui că întreg oraşul este alături de ea în nenorocirea care a lovit-o.

Ross a ieşit, luând şi punga în care se afla sticla. Cum a ieşit, McQueen mi-a întins mâna :

— Devery, să nu uiţi. Acum, doamna Marshall este o persoană importantă. Încearcă să ne ţii partea în faţa ei.

I-am promis că aşa o să fac şi i-am strâns mâna.

M-am uitat după maşina lor când au plecat, după care am urcat în camera lui Beth.

Stătea în pragul uşii şi mă aştepta. Îşi pusese o rochie gri închis şi o eşarfă albă. Îşi schimbase şi pieptănătura, iar părul, lăsat pe frunte, îi ascundea în parte figura. Trăsăturile feţei nu-i mai erau aşa de dure, iar ochii uşor încercănaţi îi dădeau aerul unei femei care îşi pierduse dintr-o dată bărbatul. Habar n-aveam cum naiba făcuse, dar reuşise la fix.

Am simţit cum îmi veneam în fire, încetul cu încetul. Mai întâi Ross, şi acum transformarea asta a lui Beth. Mai rămânea un obstacol de trecut, Bernstein. Beth îmi dăduse toate asigurările că o să-l poată întoarce. Acum eram sigur.

— Au plecat ?

— Da. Beth, acum eşti milionară. Şeriful n-a vrut să te deranjeze. Tremura de frică la gândul că te-ar putea deranja şi că n-ai mai contribui la caraghiosul ăla de parc de distracţii. Aproape că am ajuns la capăt. Acum totul depinde de Bernstein.

M-a privit cu un aer gânditor. Ochii ei se îndepărtară din nou la mii de kilometri.

— Nu-i chiar aşa. Acum totul depinde de mine.

Zgomotul unei maşini care se apropia ne-a înţepenit locului.

— A venit, am murmurat eu.

S-a transformat pe moment. Privirea i-a devenit imediat tristă, un pic rătăcită.

— Nu te amesteca, mi-a spus.

S-a auzit soneria de la intrare și a coborât să deschidă.

Beth și Bernstein încă se mai aflau în living când a sosit ambulanța.

Am coborât să le arăt drumul infirmierilor. S-au dus în garaj cu targă, iar eu am luat-o la plimbare prin grădină. Acum eram aproape sigur că împușcasem lozul ăl mare. Mai depindeau destule chestii de judecător, dar eram convins că Olson, Pinner și McQueen l-ar fi pus cu botul pe labe dacă ar fi avut ceva de mârâit.

Însă ce m-a derutat cel mai mult a fost atitudinea rezervată a lui Ross. Se prea putea ca Pinner să-l fi ținut în frâu. Dar precis că avea un motiv zdravăn ca să-l înfrâneze pe șerif, deși totul era cât se poate de clar și logic, cum spusese cu gura lui. Totuși, atitudinea asta neașteptată, atunci când mi-era cel mai mult teamă de el că o să încerce să mă facă pilaf, m-a descumpănit total.

M-am așezat pe iarbă, cu Beth în minte. Eram ușor neliniștit din cauza ei, ceva confuz, dar mi-am repetat că făcusem o cârdășie împreună. S-ar fi putut să ajung la o înțelegere cu ea, fără să fie nevoie s-o iau de nevastă, dar pentru una ca asta, trebuia să mă port ca și cum aș fi înotat printre crocodili.

După ce am auzit plecând ambulanța, m-am ridicat și m-am întors în casă. Intrând în hol, am observat că ușa de la living era deschisă. Prin ea se vedea Bernstein, care fuma de unul sigur. Când m-a văzut, mi-a făcut semn.

Am intrat în încăpere. Avea o față de piatră.

— Așază-te. Până la urmă, ai făcut o boacănă.

M-am așezat și l-am privit în față.

— Ce-ați spus ?

— Dacă n-ai fi uitat băutura aia nenorocită în mașină, acum Frank ar fi trăit.

— Credeți ? Domnule Bernstein, să vă spun ceva. E imposibil să împiedici un bețiv să bea. Dacă nu s-ar fi întâmplat azi, s-ar fi întâmplat în altă zi, și curând de tot.

M-a examinat lung, apoi a dat din umeri.

— O să reprezint interesele doamnei Marshall. Cu cât te plătea Frank ?

— Cu șapte sute de dolari pe săptămână.

Și-a scos portofelul, a extras din el șapte bancnote de câte o sută de dolari și le-a pus pe masă.

— Devery, vreau să rămâi aici. Vreau să te ocupi de casă și de grădină. O s-o duc pe doamna Marshall la Frisco. Nevastă-mea o să aibă grijă de ea, până o să-i pun la punct afacerile. Tu o să rămâi aici până la vânzarea casei. De acord ?

— Doamna Marshall are de gând să vândă casa ? am întrebat uimit.

— Da. Nu mai vrea să stea aici, și o înțeleg. Da, o vinde.

— În regulă, domnule Bernstein. O să mă ocup de casă.

— Perfect.

Beth a apărut în prag. În mână ținea un sac sport. Bernstein a sărit de la locul lui și i l-a luat.

— Doamnă Marshall, Devery a acceptat să rămână, a anunțat el cu o voce miéroasă. Putem pleca, dacă doriți.

Am privit-o țintă. Părea efectiv distrusă, ăsta era cuvântul. Cu o batistă udă în mână, își tampona ochii din când în când. Precis că și-o înmuiase în apă înainte de a

coborî. Era imaginea fidelă a unei văduve îndurerate. Ar fi dat lecţii chiar şi Irenei Papas.

Mi-a adresat un surâs palid.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, abia a şoptit. Domnul Bernstein este atât de bun şi înţelegător.

Bernstein şi cu mine am urmărit-o din ochi în timp ce ieşea din living. Apoi Bernstein a apucat servieta uriaşă a lui Marshall şi mi-a spus sec :

— O să ne vedem la anchetă.

Mi-a făcut un semn din cap, a luat şi sacul lui Beth şi a ieşit.

M-am dus după el. Beth se şi instalase în maşină şi-şi ţinea batista aia fleaşcă de apă la ochi. Bernstein a pornit motorul şi a demarat în trombă.

Am rămas singur-singurel.

Din clipa asta am avut impresia că eram în plus. Am încercat să-mi alung gândul ăsta, dar nu-mi dădea pace.

Beth pretinsese că poate să-l întoarcă pe Bernstein ; reuşise cu vârf şi-ndesat. Aveam s-o văd în cursul anchetei. Însă trebuia s-o întreb unde ne puteam vedea. Ar fi fost periculos pentru mine să plec din Wicksteed numaidecât. Aşa că eram obligat să rămân până la vânzarea casei şi după aia să mă instalez în Frisco.

Ziua a trecut cu greu în ditamai căsoiul ăla, şi degeaba am încercat eu să-mi omor timpul, că n-am reuşit. Nici un telefon. Nici o vizită. În cele din urmă, pe la şase, atât mi s-a acrit de singurătate, că m-am urcat în maşină şi m-am dus în Wicksteed.

Am parcat şi am intrat în barul lui Joe.

Erau toţi adunaţi acolo, în plină şedinţă : Pinner, Olson, Mason şi un tip slăbănog şi înalt, pe care nu-l cunoşteam.

Cum m-au văzut, m-au salutat ; Pinner chiar s-a ridicat de la locul lui să mă întâmpine.

I-a făcut semn lui Joe, care imediat a sosit cu o bere la masa lor, zâmbindu-mi prietenește.

— Ia spune, Keith, a naibii poveste, nu ? a exclamat Pinner. Ți-l prezint pe Luke Brewer. Și mi l-a arătat pe slăbănog. Este judecătorul nostru.

Brewer mi-a zâmbit vag și ne-am strâns mâinile.

— Keith, ce s-a întâmplat de fapt ? a întrebat Pinner, aplecându-se spre mine. Ai fost doar acolo.

Am băut o înghițitură de bere, m-am instalat confortabil în scaun și le-am dat raportul. În prezența judecătorului care mă asculta, asta era o șansă nesperată.

Le-am povestit tot ce-i spusesem și lui McQueen. Fiind convins că șeriful vorbise cu Brewer, m-am arătat mai prudent, dar oricum istoria mea a avut mai multă sare și piper decât cea pe care i-o debitasem lui McQueen. Am încheiat spunându-le că Bernstein o dusese pe doamna Marshall la Frisco și că-i reprezenta interesele.

Chestia asta i-a făcut să tresară pe toți trei — Pinner, Olson și Mason.

— A plecat la Frisco, zici ?

— Da. Și o să vândă casa... După mine, Bernstein ăsta e un șmecher. Era prieten bun cu Frank.

M-am întrerupt, m-am uitat la toți patru, după care am continuat :

— Am avut ocazia să vorbesc cu doamna Marshall despre parcul de distracții, înainte să moară Frank ; mi s-a părut interesată de asta. Acum, că o să moștenească averea lui Frank, cred că ar putea fi convinsă, dar nu este decât o presupunere.

Pinner a căzut pe gânduri, apoi s-a întors spre Brewer.

— Doar n-o s-o sâcâim pe doamna Marshall în timpul anchetei, așa, fără nici un rost, nu ?

Brewer a început să-și roadă unghia de la degetul mare.

— Fără îndoială. Declarația domnului Devery este suficientă. Cred că n-are rost nici măcar s-o citățm la anchetă. Concluzia este una singură, moarte accidentală.

Și așa a și fost. Ancheta s-a desfășurat rapid și fără nici o problemă. Eu eram principalul martor, de fapt singurul. Brewer a apreciat că era inutilă declarația doamnei Marshall, care stătea în fundul sălii, alături de Bernstein. A prezentat condoleanțe din partea întregului complet de judecată și a tuturor cetățenilor din Wicksteed. Totul a durat mai puțin de o jumătate de oră.

Pinner s-a grăbit să dea mâna cu Beth și i-a șoptit câteva cuvinte de consolare. Bernstein a luat-o de braț și a scos-o iute din mulțimea ce-i înconjura. Nici nu m-am putut apropia de ei. Nici măcar nu i-am întâlnit privirea. Palidă, înlăcrimată, parcă nu vedea pe nimeni... un teatru jucat la perfecție.

Am urmărit din ochi mașina lui Bernstein care plecase. Pinner s-a apropiat de mine.

— Ce crezi, Keith ? m-a întrebat neliniștit.

— Ați făcut tot ce se putea face. Dacă nu o să fie de acord...

— Dar crezi că o să fie de acord ?

Brusc, m-am săturat și de Pinner și de parcul lor de distracții.

— De unde vreți să știu eu ? i-am răspuns și am urcat în Cadillac pentru a mă întoarce la casa aia izolată în care trebuia să stau.

Înmormântarea a avut loc două zile mai târziu. A luat parte aproape tot Wicksteed-ul, dar Beth n-a fost de față. O reprezenta Bernstein. I-a explicat lui Pinner care se găsea în fruntea cortegiului mortuar, că doamna Marshall era foarte afectată și doctorul a sfătuit-o să nu participe.

Corpul lui Marshall, într-un coșciug de lux, a fost depus alături de cel al mătușii sale. Făceam parte dintre falșii întristați. În apropierea mea se găseau Pinner, Oslon, Mason și toată gașca, toți în costume și cravate negre și cu o mină plină de compasiune. Îl înconjurau pe Bernstein, care părea că se plictisește de moarte. Presa locală imortaliza prin fotografii ei momentele semnificative.

După înmormântare, Piner a făcut o tentativă de a vorbi cu Bernstein, dar nu i-a ținut. Bernstein s-a năpustit prin mulțime ca un buldozer către mine.

— Devery, o să te țin la curent. Ai grijă în continuare de casă.

După care a dat din coate până la mașina lui, a urcat și a întins-o.

Afacerea părea că se terminase.

Peste două zile, agentul imobiliar al orașului a apărut cu un tip umflat ca un caltaboș și însoțit de nevastă-sa, și mai umflată. Au vizitat casa fără cea mai mică sfială și au hotărât s-o cumpere, așa cum era mobilată în întregime. Le convenea prețul și aveau de gând să ducă o viață retrasă.

A doua zi dimineață, tocmai îmi prăjeam o friptură, cînd telefonul se porni să sune.

Era Bernstein.

— Devery, am depus șapte sute de dolari în contul tău, m-a anunțat sec, iar vocea sa m-a făcut să înțeleg că

nu intenționa deloc să-mi consacre timp. Casa a fost vândută. De acum înainte nu mai este nevoie de tine. Un singur lucru mai trebuie să faci, să vinzi mașina. Obține cel mai bun preț pentru ea și trimite-mi cecul.

— În regulă, domnule Bernstein. Și după o ezitare, m-am hazardat : aș vrea să vorbesc cu doamna Marshall. Știți unde o pot găsi ?

— Este aici. Așteaptă puțin.

Am așteptat destul, apoi Beth a murmurat :

— Alo, Keith ?

Vocea ei n-avea nici urmă de timbru ; mi-am imaginat expresia ei impasibilă.

— Când ne putem vedea ? am întrebat-o, strângând atât de tare receptorul, încât mi s-au albit degetele.

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru Frank, a spus cu un ușor tremur în glas. Îți sunt recunoscătoare. Sper că n-o să ai nici o problemă să găsești altă slujbă.

Și a închis.

Am privit receptorul pe care-l țineam în mână, simțind cum degetul înghețat de mort îmi urca de-a lungul șirii spinării. Apoi am închis și eu.

Am început să măsor sufrageria în lung și în lat, ros de neîncrederi și bănuieli. După câtva timp mi-am zis că își juca bine rolul. Cu Bernstein în coastele ei, nu putea să stabilească vreo întâlnire cu mine... eu, servitorul. Acum era doar o milionară, o persoană importantă. Trebuia să găsesc alt mod să stau de vorbă cu ea.

Bernstein spusese că Beth avea să stea la el. Îi știam numărul de telefon. Trebuia deci s-o sun în timpul zilei.

M-am hotărât să fac ce-mi ceruse Bernstein, să vând Cadillac-ul. Aveam vreo mie trei sute de dolari pe care-i economisisem, plus şapte sute pe care mi-i dăduse Bernstein. La ăştia urmau să se adauge peste o zi sau două alţi şapte sute ; deci, nu stăteam chiar aşa de rău.

M-am dus cu maşina la reprezentanţă, de unde o cumpărasem, şi după lungi târguieli i-am convins să mi-o cumpere. Iar pentru mine, am găsit un Volkswagen de ocazie la un preţ de pomană. Cel puţin, acum eram motorizat. Am îndeplinit formalităţile cu cecul lui Bernstein şi i l-am trimis.

Toată chestia asta nu mi-a luat cine ştie ce timp, aşa că atunci când m-am întors era abia cinci. Bernstein probabil că încă mai era la birou. Am sunat la el acasă, uşor asudat.

Mi-a răspuns o voce de femeie :

— Reşedinţa domnului Bernstein.

Am respirat adânc.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Marshall.

— Vreţi să aşteptaţi ?

O lungă, lungă aşteptare, apoi o altă voce feminină :

— Cine întreabă ?

În nici un caz nu era Beth.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Marshall. Din partea lui Keith Devery.

— Nu este aici.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu dânsa. M-am forţat să vorbesc calm. Puteţi să-mi daţi numărul ei de telefon ?

— Pentru asta trebuie să vorbiți cu domnul Bernstein.

Și mi-a închis în nas.

Am ezitat câteva momente. M-am gândit să aștept, fiindcă se putea ca Beth să-mi telefoneze dintr-o clipă în alta, dar aveam sentimentul că așa ceva nu se va întâmpla. De când plecase de-acasă împreună cu Bernstein, bănuiam eu vag că o să mă lase cu ochii în soare, dar acum bănuiala asta se transforma într-o certitudine înspăimântătoare.

Plin de furie, am apucat din nou receptorul și am format numărul lui Bernstein de la birou. După câteva clipe a venit la aparat.

— Ce-i Devery ?

Vocea îi era dură și agasată.

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Marshall. Unde o pot găsi ?

— Ai vândut mașina ?

— Da. V-am trimis cecul. Unde aș putea s-o găsesc pe doamna Marshall ?

— Ascultă, Devery. Ai fost plătit. Doamna Marshall nu se simte prea bine. Mi-a spus că nu vrea să fie deranjată ; nici de tine, și de nici o altă persoană din Wicksteed. Dacă vrei să-i spui ceva, îmi spui mie, iar dacă eu o să găsesc că e ceva important, o să-i transmit. Deci, despre ce este vorba ?

Pironit locului, am înțeles că fusesem dus cu prețul ca ultimul dintre gogomani ; am închis, fără să mai zic nimic.

Am mai rămas câteva minute așa, privind pe fereastră, în gol, după care mi s-a urcat sângele la cap.

— Bine, Beth ! am strigat de unul singur. Să nu-ți închipui că o s-o ștergi așa, pur și simplu. O să te găsesc și în gaură de șarpe ! Îmi datorezi o juma' de milion de dolari și o să mi-i dai !

Mi-am pocnit pumnii unul de altul.

— Să nu-ți faci iluzii, putoare ce ești ! O să te găsesc eu !

VIII

Mi-am petrecut noaptea în patul în care făcusem dragoste de câteva ori cu Beth. Vântul gemea în jurul casei şi mi se părea că, din când în când, auzeam degetele lui Frank. răcâind pe uşa garajului. A fost cu siguranţă cea mai îngrozitoare noapte pe care am trăit-o, mai cumplită chiar decât prima mea noapte la puşcărie, când uşa celulei se trântise după mine.

Acum nu mai aveam ce face, eram obligat să admit că Beth mă aiurise clasa-ntâi ; încercasem o senzaţie amară. M-a împins să-l omor pe Frank, după ce a fost de acord cu planul meu ; a încuviinţat tot ce i-am spus eu, iar după ce Frank a mierlit-o, mi-a dat papucii, ştiind prea bine că n-o pot denunţa fără să mă expun unei acuzaţii de crimă. De acord, i-a mers mintea, dar acum era rândul meu. Furios la culme, îmi repetam întruna că n-o s-o las să spele putina aşa. Chiar dacă ăsta ar fi ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac, tot aveam s-o aranjez eu.

Întins pe pat, mi-am amintit de discuţia noastră, care acum mi se părea atât de îndepărtată.

Mi-am adus aminte că o întrebasem : „Ce ai de gând să faci dacă o să moară şi tu o să-i moşteneşti toate paralele ?"

Stătea întinsă alături de mine, goală, în mintea mea o vedeam cu atâta claritate, de parcă s-ar fi aflat în realitate.

Suspinase, înainte să-mi răspundă : „Ce-o să fac ? O să mă întorc la Frisco, unde m-am născut. Cu un milion de dolari, o femeie poate să ducă o viaţă frumoasă la Frisco".

Dacă spusese adevărul, atunci trebuia să se afle la Frisco, numai că asta însemna să cauţi acul în carul cu fân. Căutarea ei ar fi fost zadarnică.

Am chibzuit intens. Acum fiind blindată de parale, era clar că n-ar fi tras la un motel sau un hotel oarecare. Doar ardea de nerăbdare să-i pape bănuţii lui Frank. Aşa că se instalase precis într-un hotel de lux, sau închiriase vreo casă mai de soi. Trebuia să fiu foarte atent dacă voiam să dau de urma ei. Informându-mă în stânga şi dreapta, riscam s-o alertez, şi aşa mi-ar fi zburat păsărica din cuib. Nu, nu aşa trebuia să procedez.

Când cerul a pălit şi prima rază de soare a intrat pe fereastră, în sfârşit, mi-a venit ideea. Mi-am adus aminte de motelul de la periferia lui Frisco, unde Beth spusese că lucrase pe vremuri. Şi apoi mi-am amintit şi de patron, cum naiba se numea ? Mario ? Da, Mario. Şi pe el îl lăsase Beth cu ochii în soare. Poate că dacă l-aş lua pe ocolite, l-aş trage niţeluş de limbă. De fapt, prea multe nu ştiam despre Beth, doar că intenţiona să locuiască la Frisco, unde se născuse, şi că-l cunoscuse pe Marshall în restaurantul motelului. Înainte de a porni la vânătoare, trebuia să mă informez cât mai mult despre ea, şi Mario părea a fi sursa ideală.

Am hotărât să nu mai pierd vremea. Am mâncat, am aranjat totul, am încuiat casa, am băgat cheile într-un plic, pe care l-am adresat agentului imobiliar, şi m-am urcat la volanul maşinii mele. Am luat-o pe aleea din pădure, până am ajuns la autostrada către Frisco, ştiind prea bine că niciodată n-o să mai revăd casa asta.

În clipa în care am ajuns în autostradă, am zărit mașina poliției, cu șeriful McQueen înăuntru, care aștepta să facă stânga. Inima mi-a dat un rateu.

La volan era chiar McQueen, iar alături de el stătea un tânăr în uniformă de polițai. Văzându-mă, șeriful și-a scos mâna pe geam și mi-a făcut semn să stau, după care, profitând de un șofer cu respect pentru poliție, a traversat șoseaua și a oprit alături de mine.

Am coborât și m-am apropiat de mașina poliției, cu mâinile umede și inima bătându-mi mai repede.

— Salut, domnule șerif. Ne-am întâlnit la timp. Tocmai plecam.

— Ți-l prezint pe Jack Allison, noul meu adjunct, spuse McQueen, arătând spre tinerelul de lângă el.

— Salut, îmi zâmbi Allison.

— Deci, până la urmă Ross a obținut mutarea, am zis și eu, așa, ca să nu tac.

— A ieșit din poliție. Și-a găsit un post într-o companie de securitate din Frisco, a spus McQueen, după care a dat din cap și s-a strâmbat. Nu-l regret.

— Nici nu mă îndoiesc. Am tăcut, apoi am adăugat : și eu mă duc la Frisco. Sper să găsesc de lucru acolo. Am scos din buzunar plicul în care băgasem cheile casei și i l-am dat. Dacă ați vrea să-i dați cheile astea domnului Curby, agentul imobiliar, v-aș rămâne foarte obligat.

— O să i le dau. A luat plicul și l-a băgat în buzunar. Prin urmare, ne părăsești. De ce nu rămâi la Wicksteed, Devery ? Ai putea s-o nimerești mai rău ca aici. Bert vorbea de tine aseară. Tot te mai vrea ca asociat, să știi.

Am dat din cap.

— N-am astâmpăr, domnule şerif, trebuie să mă credeţi. Vreau să-mi încerc norocul într-un oraş mare.

— Mai ştii ceva de doamna Marshall ?

— Absolut nimic. Domnul Bernstein se ocupă de afacerile ei. M-au cam lăsat de izbeliște. Am zâmbit cu un aer pe care-l speram amar. Casa a fost vândută. Asta e.

— Da. Nu prea cred eu ca doamna Marshall să contribuie la proiectul nostru. Ce părere ai ?

— Habar n-am. S-ar putea ca Joe să-i spună câteva cuvinte lui Bernstein.

— Da... Ei, atunci, baftă, Devery. Şi nu uita că Bert încă te mai vrea ca asociat. Să ştii că ţine mult la tine.

— N-o să uit.

I-am strâns mâna, apoi pe cea a lui Allison. şi m-am urcat în maşină. Am luat-o pe autostradă, lăsându-i în urmă. Le-am simţit privirile cum mă urmăreau.

Am ajuns la motelul ăla pe la trei şi ceva. Am parcat, am intrat în restaurant, mi-am aruncat ochii primprejur şi mi-am ales o masă în apropierea barului. Balamucul de prânz luase sfârşit. Eram singurul client. Peste vreun minut, Mario ieşi din bucătărie şi se apropie de mine. Pe drum m-a recunoscut, iar faţa lui mare şi rotundă s-a luminat de un zâmbet.

— Păi, eşti prietenul lui Beth, nu ? mi-a spus, întinzându-mi mâna.

I-am strâns-o.

— Vino să bei o bere cu mine, dacă nu eşti prea ocupat, i-am propus.

A izbucnit în râs, arătându-mi sala goală.

— Două sau trei ore, n-am mare lucru de făcut.

A plecat și s-a întors cu două sticle de bere, așezându-se în fața mea.

— Devery... parcă așa te cheamă, nu ?

— Ai memorie bună.

— Da. În meseria mea, așa ceva ajută. Clienților le place să fie recunoscuți. Da... o învățai pe Beth să conducă... ce vrăjeală !

A râs din nou. L-am privit în ochi.

— Știe să sărute al naibii de bine.

Și-a aplecat capul.

— Nici nu mă îndoiesc. Dar n-am încercat-o. Am o căsătorie fericită...

N-am nevoie de tipe ca Beth.

— Ai aflat ce i s-a întâmplat lui bărbatu-său, Frank Marshall ?

A dat pe gât o înghițitură de bere, și-a închis pe jumătate pleoapele și m-a privit atent.

— Ce i s-a întâmplat ?

— A murit.

Și-a lăsat jos paharul și și-a făcut semnul crucii.

— Dumnezeu să-l aibă în pază. Asta ne așteaptă pe toți... După câte am auzit, nu prea era nimic de capul lui.. parcă un bețiv, nu ?

— Și încă ce bețiv !

— Se pare că avea o casă cât toate zilele. Acum este a lui Beth ?

— Și casa, și o grămadă de parale.

A izbucnit în râs și s-a bătut peste picior.

— A naibii, Beth ! Întotdeauna a știut să fie de partea câștigătorilor. Va' să zică, are o casă și parale. S-a aplecat spre mine și a coborât vocea. Cât ?

— Habar n-am. Niște parale, acolo.

Că doar nu eram lovit cu leuca să-i spun exact cât.

— Ei bine, a dat norocul peste ea. Acum înseamnă că-și poate permite să-și întrețină amantul, pe polițaiul ăla.

Degetul înghețat de mort mi-a urcat din nou de-a lungul spinării. Am reușit, nici eu nu știu cum, să-mi păstrez calmul.

— Un polițai ? Ce polițai ?

— Nu-l știi tu, un ajutor de șerif din Wicksteed, unul dintre ăia care caută nod în papură la toată lumea... unul, Ross. Era căzută în limbă după el, și cred că așa a și rămas. Când Beth conducea restaurantul tipul venea aici ori de câte ori avea vreo zi liberă. Beth îmi arunca toate în brațe și se duceau împreună într-unul din pavilioanele motelului. S-a întrerupt și mi-a făcut cu ochiul. Cum ați făcut și voi când ați venit data trecută ! Da' cu ăsta era turbată rău. Merita să-i vezi împreună. Îl mânca din ochi și nu se putea abține să-l giugiulească, în văzul tuturor. Am văzut destule femei nebune după bărbați, da' ca asta n-am văzut. Zău, acum dacă e plină de parale, cu el o să le pape. A pus laba pe el, și ascultă-mă pe mine, îl ține bine de tot.

L-am privit fix. Tot ce mi-a spus a avut darul să-mi urce stomacul în gât. Parcă primisem un pumn în plex. M-am ridicat, am alergat până la toaletă, unde am ajuns la timp ca să vomit.

Mi-am revenit peste vreo cinci minute. M-am spălat pe față, am băut puțină apă și, înarmându-mă cu curaj,

m-am întors în sală. Inima încă îmi mai bătea nebunește. Transpiram în valuri, iar creierul mi-o luase razna.

Mario își terminase între timp berea, iar când m-am așezat la masă, s-a uitat atent la mine.

— E ceva în nergulă ?

— Eh, acum e mai bine. Am mâncat ieri o porcărie și mi-a venit rău. Dacă am bea niște whisky ?

S-a luminat la față.

— Nu prea beau des, dar de ce nu ?

După ce s-a întors cu o sticlă de Old Roses și două pahare, mi-am revenit complet. A turnat în pahare și am băut.

— Ce-ai mâncat ieri ? m-a întrebat plin de amabilitate.

— Ciuperci... da' e pentru ultima oară.

— A, da. Trebuie mâncate proaspete, dacă nu, sunt otravă curată. Acum îți este mai bine, domnule Devery ?

— Da, nici o problemă. Vorbeai de Ross. În cunosc pe tipul ăsta. Am lucrat la Wicksteed, acum câtăva vreme. Se pare că a demisionat din poliție ; cică ar fi pe aici, într-o companie de securitate.

— Zău ? Nu știu nimic, făcu el, ridicând din umeri.

— Ai văzut-o pe Beth de când am fost aici împreună ?

— Nu. S-a strâmbat, a băut o înghițitură și a adăugat : n-o regret deloc. Mereu avea ceva de cârtit. Crezi că ar fi la Frisco ?

— Da.

— Atunci s-ar putea să treacă pe aici. Dacă nu, pagubă-n ciuperci.

— După câte mi-a spus, din totdeauna voia să locuiască aici.

— Așa-i. S-a născut în Frisco. Taică-său i-a lăsat o căsuță, în Orchard Avenue. A botezat-o „Les Pommiers" (merii). Într-o zi mi-a spus că nu-i nici un măr pe acolo. Cică ar fi primit o ofertă s-o vândă, dar nici nu-i trece prin cap. Spunea că, pentru ea, casa aia reprezintă toată copilăria ei.

Acum știam tot ce voiam să știu. Mi-am băut paharul, am pus pe masă o bancnotă de cinci dolari și m-am ridicat.

— În regulă, am zis, trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine.

M-a privit perplex.

— S-a întâmplat ceva ?

— Păstrează restul.

Am ieșit din restaurant și m-am urcat în mașină.

Am tras la un motel de mâna a doua și m-am închis într-o cămăruță minusculă. Aveam nevoie să fiu singur și să mă gândesc în liniște. I-am spus bătrânului funcționar de la recepție că toată noaptea condusesem și că eram frânt de oboseală. Puțin i-a păsat. L-am întrebat dacă nu cumva are vreun plan al orașului. A cotrobăit într-un sertar și a dat peste ce aveam nevoie.

Închis în cămăruța aia nenorocită, dar prevăzută totuși cu instalație de aer condiționat, mi-am aprins o țigară și am început să recapitulez.

Era ca și cum aș fi fost legat la ochi, iar dezvăluirile lui Mario îmi smulseseră brusc legătura, permițându-mi să văd ce dobitoc am putut fi.

Cu ţigara între degete, am dat filmul înapoi. Am revăzut prima mea întâlnire cu Ross. Parcă-l aveam în faţa ochilor : înalt, subţirel şi tânăr — până-n treizeci de ani — cu ochi mici şi duri de poliţai, şi cu gura îngustă. Amantul lui Beth. Un bărbat care, după cum spusese Mario, o scosese din minţi. Prin bafta baftelor, îi ieşisem în cale şi, informându-se despre mine, aflase că făcusem pârnaie. Cu siguranţă că i-a dat raportul lui Beth. Nu eram altceva decât un străin în oraşul lor, şi aveam în cârcă un cazier de toată frumuseţea. Pentru ei doi, eram o pomană căzută din cer, cu care puteau să scoată castanele din foc, fără să se frigă. Ross se afla la gară când Marshall sosise beat mort. Acum eram sigur că îşi pregătise planul cu multă viclenie. Căzusem ca musca-n lapte ducându-l pe Marshall acasă; iar mai târziu când, acceptasem să-i fiu şofer, am înghiţit găluşca. Probabil că Beth îl convinsese că are neapărată nevoie de cineva care să-l trambaleze de colo-colo. Urmarea a fost floare la ureche. Trebuia doar să mă lipească de patul ei. Iar în rest, mi-am săpat singur mormântul. Mi-am amintit de ziua în care l-am adus pe Marshall de la Frisco şi am găsit-o pe Beth în compania lui Ross. Probabil că ăsta tocmai sosise şi aveau de gând să înceapă o şedinţă la pat, ştiind prea bine că absenţa lui Marshall avea să dureze trei sau patru zile. Precis că o băgaseră pe mânecă, dar şi-au jucat rolul cu atâta sânge rece, încât m-au dus de nas. Acum înţelegeam perfect de ce Ross fusese de acord că moartea lui Marshall era clară şi logică. Ultimul lucru din lume care voiau să se întâmple ar fi fost o anchetă ca lumea. McQueen şi Brewer căzuseră şi ei de păcălici.

Mă tot fâţâiam prin cameră, incapabil să stau locului.

Amândoi fuseseră șmecheri până la Dumnezeu, lăsându-mă cu o crimă în cârcă și fără o para chioară. Probabil că se tăvăleau pe jos de râs și se felicitau că găsiseră un asemenea papagal.

Beth se alesese cu paralele și cu amantul ei, dar ce era mai grav, era faptul că amândoi mă aveau la mână, chiar dacă nu realizau lucrul ăsta.

Am luat planul orașului și am găsit Orchard Avenue. Cu niţică baftă, puteau să locuiască amândoi acolo. M-am gândit că la urma urmelor era imposibil să fi pus mâna pe bani. Cu siguranță că Bernstein făcea tot posibilul să-i găsească un credit, dar mai exista o șansă ca încă să nu fi rezolvat, iar Beth să continue să locuiască acolo.

Și dacă o găseam, ce trebuia să fac ?

Am reflectat bine. Asta era o problemă nasoală de tot. Ar fi fost inutil s-o iau din scurt și să pretind partea mea. Mi-ar fi râs în nas. Dar dacă aș fi amenințat-o că-i spun totul lui Bernstein ? Nici asta n-ar fi rezolvat nimic, decât iar o lungă vizită la pușcărie pentru mine, chiar dacă și ea ar fi fost condamnată. Dar cu averea ei și cu Bernstein aliat, aveam foarte mici șanse s-o văd după gratii. Ar fi fost o confruntare între mine și ea, iar eu trebuie să recunosc că-l omorâsem pe Marshall, după un plan stabilit de mine, cu care ea fusese de acord. Dar ea n-avea decât să declare că habar n-avea de planul ăsta și nu exista nici un mijloc prin care să dovedesc contrariul.

Era clar ca lumina zilei că dacă încercam o cacialma, mă afundam și mai mult în rahatul în care intrasem. Trebuia să găsesc alt mod de a scoate banii de la ea, și în privința asta eram ferm hotărât.

Mi-au răsunat în urechi cuvintele lui Mario : „...un ajutor de șerif din Wicksteed. Era căzută în limbă după el,

și cred că așa a și rămas. Merita să-i vezi împreună. Îl mânca din ochi și nu se putea abține să-l giugiulească, în văzul tuturor. A pus laba pe el, și ascultă-mă pe mine, îl ține bine de tot".

Dacă chestia asta era adevărată, și trebuie să mă conving neapărat, atunci Ross era șansa mea de a scoate paralele de la ea.

Totul se rezuma la întrebarea dacă pentru Beth, viața lui Ross ar fi valorat o jumătate de milion de dolari. Dacă nu era așa, atunci trebuia să găsesc altceva, dar dacă da, atunci puteam spune că, practic, paralele alea erau în buzunarul meu.

Am rămas înăuntru până seara, apoi m-am dus într-o bombă, unde am mâncat ceva și am băut o cafea. Era puțină lume și nimeni nu m-a băgat în seamă.

Orchard Avenue era o stradă retrasă, la baza uneia din colinele din sud-vestul orașului. Am găsit-o cu destulă greutate și a trebuit să mă opresc de câteva ori ca să întreb. Cum am dat de ea, mi-am parcat mașina și am luat-o pe jos, de-a lungul unui șir de căsuțe din lemn, gen vilișoare în stil elvețian. Fiecare căsuță avea un nume, dar n-am găsit-o pe cea numită „Les Pommiers". Am bătut cei aproape două sute de metri, cât ținea strada, și ajuns la capăt, am luat-o înapoi, pe partea cealaltă.

Pe la jumătatea drumului am zărit o tipă masivă, sprijinită cu coatele de marginea unui gărduleț scund din fața casei, fumând liniștită. Când am trecut prin dreptul ei, m-a întrebat :

— Căutați pe cineva, domnule ? V-am văzut privind în stânga și-n dreapta.

Strada nu prea era luminată, dar am reușit să disting o figură prietenoasă și zâmbăreață. Tipa purta o rochie hârtănită și părea că se plictisește. Întrucât eram cu spatele la felinar, nu-mi făceam probleme că mă putea vedea clar.

— Bună seara, i-am spus. Da, caut o casă anume.

— Mi-am închipuit eu. Chestia asta, să dai nume caselor, e o tâmpenie. Nu știu de ce nu au fost numerotate. Poate pot să vă ajut.

M-am gândit rapid. Putea să fie riscant, dacă era o prietenă a lui Beth, dar judecând după aspectul ei caraghios, mă îndoiam.

— „Les Pommiers", am spus. Cică ar fi de închiriat. Caut o casă pentru familia mea.

A tras adânc în piept, a tușit și s-a lovit cu pumnul în pieptul flasc :

— N-ar trebui să mai fumez... dar nu mă pot opri... n-am voință, asta-i.

A aruncat chiștocul în iarbă și l-a călcat cu laba piciorului.

— „Les Pommiers" ? A pufnit amuzantă. N-ați fi găsit-o niciodată fără să vi se explice. La capătul străzii există o alee îngustă între două case, și chiar în capătul ei se află casa asta, dar vă pierdeți timpul, domnule. Nu este de închiriat. „Dânsa" s-a întors acum vreo două sau trei zile.

Felul în care a insistat asupra cuvântului „dânsa" m-a făcut să ciulesc urechea. Se părea că Beth nu prea era agreată.

Am făcut un gest resemnat.

— Agenţii ăştia imobliari ! Mi-au spus că este de închiriat.

— Niciodată n-a fost închiriată, declară tipa, clătinând din cap. A rămas neocupată timp de trei ani. Şi acum, dintr-o dată, hop, apare şi dânsa cu nesimţitul ăla... asta acu vreo două-trei zile.

Mi-a sărit inima din loc. Am întrebat, cât am putut de calm :

— Poate pregăteşte casa pentru închiriat ?

— Sunt în stare să pariez că nici vorbă de aşa ceva. Şi-a mai aprins o nouă ţigară. Domnule, asta este o stradă de oameni respectabili, şi n-avem nevoie de oameni ca ei. Gândiţi-vă, să trăiască împreună, fără să fie căsătoriţi. E o ruşine.

— În capătul străzii, aţi spus ? Păi, dacă tot sunt aici, m-aş putea duce până acolo să arunc şi eu o întrebare. Poate că totuşi are intenţia s-o închirieze.

— Aveţi copii, domnule ?

— O fată şi un băiat, am pretins eu.

— Atunci duceţi-vă şi vorbiţi cu ea. Am avea nevoie de câţiva copii pe aici, prin cartier. Suntem cu toţii bătrâni... la nimic bun. Aş prefera să văd copii pe strada asta, decât pe ea şi pe amantul ei.

— Vedem noi. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

— Vă doresc noroc. Cum spuneţi că vă cheamă ?

— Lucas... Harry Lucas.

— Eu sunt Emma Brody. Dacă vă mutaţi aici, spuneţi-i soţiei să treacă să mă vadă.

S-a întors şi s-a îndreptat spre casă cu un pas apăsat.

Am aşteptat să intre şi să închidă uşa, apoi m-am întors spre capătul străzii. Am observat într-adevăr o alee

îngustă între două grădini, prin care de-abia intra o mașină. Am ezitat îndelung. Dacă m-aș fi aventurat pe alee și ar fi apărut unul dintre ei, Beth sau Ross, sau amândoi, cu mașina, aș fi fost prins în cursă. În cele din urmă, m-am hotărât și am luat-o rapid la picior. Nu exista nici un felinar prin preajmă, dar cerul era senin și luna lumina ca-n palmă. Drumul a făcut un cot brusc și am zărit casa, înconjurată de o grădiniță în fața căreia se afla gardul. De gard atârna o placardă pe care scria „Les Pommiers".

Printre perdelele roșii se zărea lumină. Televizorul dat la maxim răsuna în liniștea nopții. Alături de casă se afla un adăpost pentru mașină, în care am zărit o mașină sport decapotabilă.

De lângă gard, am examinat casa. Construită în formă de L, avea probabil trei camere și un living. Dintr-o dată, o siluetă trecu prin fața perdelelor. Aș fi recunoscut-o dintr-o mie... Beth !

Am ridicat cârligul și am împins poarta, după care am avansat pe peluză. Ferestrele erau deschise, și un cântăreț de muzică rock răcnea ca un disperat la televizor.

M-am apropiat de una din ferestre și am așteptat, ascuns în întuneric.

Urletele de la televizor au mai durat vreo zece minute, apoi nu s-a mai auzit nimic.

— Nu mai pot suporta tâmpeniile astea nici o secundă ! Simt că înnebunesc, nu alta.

Furia din vocea lui Ross m-a făcut să tresar.

— Iubitule, caută și tu altceva. Beth nu-mi spusese niciodată așa. Parcă peste o jumătate de oră trebuia să fie un meci de box.

— Puţin îmi pasă ! zbieră Ross. M-am săturat de vizuina asta nenorocită. Toţi boşorogii ăştia împuţiţi care se uită după noi şi trăncănesc întruna. Vreau să ne cărăm de aici.

— Iubitule, trebuie să mai aşteptăm. Ţi-am explicat. Banii o să-i iau abia peste două săptămâni.

— Două săptămâni ! Tu îţi închipui că o să mă înmormântez aici două săptămâni ? N-o să iei banii de la casă ? Să închiriem un apartament... dar ceva ca lumea.

— Chiar nu-ţi place aici, comoara mea ? Doar aici m-am născut. Pentru mine, ăsta-i singurul şi adevăratul meu cămin.

Tonul ei, care parcă implora, se pare că a avut darul să-l scoată de tot din sărite pe Ross.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să începi iar ? În sfârşit, avem şi noi parale ! Doar n-o să trăim la nesfârşit în coşmelia asta. N-ai decât să vorbeşti cu boul ăla de Bernstein. Spune-i că ne mutăm.

— Dragostea mea, nu trebuie să afle despre tine. Tipului îi merge mintea, şi nu vreau să intre la idei.

— Bine, de acord, e şmecher, dar zi-i că vrei un avans zdravăn, ca să poţi pleca din Frisco. Am putea s-o întindem la Miami şi să uităm totul. Din clipa în care o să avem banii, ne şi cărăm.

— Dintotdeauna am vrut să stau în Frisco.

— Mută-ţi gândul ! O să fii topită după Miami, şi în afară de asta, n-o să mai aibă cine să ne bârfească.

— Foarte bine, iubitule... cum vrei tu.

— Da. Cum vreau eu. Hai, vino încoace.

M-am dat înapoi şi m-am întors în linişte către gard.

Din discuţia asta aflasem multe, într-adevăr. Beth era moartă după Ross, şi asta era de fapt tot ce voiam să ştiu. Mai aflasem că urma să pună mâna pe bani peste două săptămâni. Puteam să mai aştept. În timpul ăsta trebuia să-mi fac rost de o armă.

După o noapte agitată la motel şi un mic dejun nenorocit, am telefonat băncii din Wicksteed ca să aflu dacă Bernstein îmi trimisese ăia şapte sute de dolari pe care mi-i datora. Mi-i trimisese. I-am cerut funcţionarului să transfere contul meu la sucursala lui Chase National Bank, care se afla chiar alături de motel. Mi-a promis că o să se ocupe imediat de problema asta. După aceea am traversat drumul şi mi-am deschis un cont la Chase National, anunţând că banii erau pe drum.

În prezent posedam o mie şapte sute de dolari ; pentru început era suficient. M-am dus apoi în centrul oraşului. După ce m-am învârtit niţel, am intrat într-un magazin în a cărui vitrină erau expuse şi arme. Vânzătorul mi-a propus un Smith & Wesson, un Browning 32 şi un Mauser de calibrul 7,63. Am ales Mauserul, fiindcă era într-adevăr impresionant ; în plus, era o adevărată bijuterie, de o tehnică perfectă, cu pat pentru sprijinit de umăr şi, în sfârşit, părea foarte ameninţător. Am cumpărat şi o cutie cu 25 de gloanţe. După ce m-a examinat scurt din priviri, vânzătorul mi-a spus că o să am nevoie de un permis portarmă. Mi s-a părut, după cum se uita la mine, că m-a şi fotografiat şi că o să-mi ţină minte mutra. I-am spus că de la magazin aveam de gând să mă duc direct la poliţie, să-mi fac permisul ăla. I-am dat un

nume fals și o adresă aiurea, am semnat o hârtie și treaba s-a terminat.

Cât timp fusesem în Vietnam, învățasem să folosesc o mulțime de arme de foc. Mauserul n-avea secrete pentru mine.

L-am băgat în torpedoul mașinii și m-am întors în Orchard Avenue. Mi-am amintit că ieri văzusem în drumul meu o agenție imobiliară. M-am oprit acolo și am intrat într-o încăpere strâmtă, în care un individ chelos, așezat în spatele unui birou, pierdea vremea de pomană, uitându-se în gol. Mi-a arătat niște dinți gălbejiți, s-a ridicat, mi-a indicat un scaun și m-a întrebat ce poate să facă pentru mine.

I-am răspuns că aș vrea să cumpăr, sau măcar să închiriez o casă în Orchard Avenue. A scuturat din cap, cu un aer trist, și mi-a declarat că în Orchard Avenue nu exista nici o casă liberă. În schimb, avea niște oferte foarte interesante...

I-am retezat vorba, spunându-i că țineam morțiș să locuiesc în Orchard Avenue, fiindcă îmi căzuse cu tronc cartierul ăsta șic.

— Păi, atunci, totul depinde de cât sunteți presat de timp. Sunt mulți bătrâni pe aici, și din când în când, mai moare câte unul. Nu se știe niciodată. O doamnă în vârstă a murit anul trecut și, imediat, altă doamnă în vârstă i-a cumpărat casa. Este pur și simplu o chestiune de timp.

— Pot să aștept. Întâi trebuie să-mi vând casa din Los Angeles. Acum lucrez aici, în Frisco. Credeți că dacă o să aștept, aș putea găsi o cameră mobilată în Orchard Avenue ?

Și-a scos un ac din dosul reverului hainei și a început să-și exploreze dinții ăia gălbejiți, căzut pe gânduri.

— E foarte posibil, a spus în cele din urmă. S-ar putea ca Emma Brody să fie de acord să închireze. O cunosc de ani de zile. Şi-a pierdut bărbatul, nu cu mult timp în urmă. Cine ştie, poate că o interesează. Încercarea moarte n-are.

— N-aveţi cumva o hartă a zonei ăsteia ?

A frunzărit un coşcogea dosar şi mi-a scos una. L-am rugat să-mi arate unde se afla situată casa doamnei Brody. A făcut o cruciuliţă cu creionul pe hartă.

— Da' cu' casa aia ce e ? am întrebat, arătând spre „Les Pommiers".

Nu-i de vânzare. Am încercat de nu ştiu câte ori s-o conving pe proprietăreasă s-o vândă sau s-o închirieze, dar degeaba.

Am examinat harta cu atenţie. Am constatat că ferestrele din spate ale casei doamnei Brody dădeau exact spre casa lui Beth.

Puteam zice că şansa îmi surâdea. I-am mulţumit individului şi i-am spus că o să mă duc să stau de vorbă cu doamna Brody. L-am întrebat dacă să menţionez că veneam din partea lui. A clătinat trist din cap, asigurându-mă că încerca doar să mă servească. Chestia asta cu închirierile aducea atâtea necazuri, cât nu-ţi dădeai seama.

I-am strâns mâna şi l-am lăsat să-şi vadă mai departe de principala lui ocupaţie, adică să piardă vremea. M-am întors în Orchard Avenue, am parcat în faţa casei doamnei Brody şi am sunat la uşa ei.

Mi-a deschis, cu ţigara în gură. I-am spus cine eram şi m-a recunoscut imediat. Figura ei mare şi amabilă s-a luminat.

— Casa aia, „Les Pommiers", nu e de vânzare, i-am explicat, dar agentul imobiliar mi-a spus că, din când în când, mai apare câte o casă de vânzare, iar eu nu sunt din cale afară de grăbit. Cartierul ăsta îmi place teribil de mult. Tipul de la agenție mi-a spus că poate ați fi de acord să închiriați o cameră. Lucrez în domeniul calculatoarelor, așa că am nevoie de liniște. Ați fi de acord să-mi închiriați o cameră ?

N-a fost nici o problemă. A vrut chiar să-mi dea cea mai frumoasă cameră, cu vedere la stradă, dar i-am repetat că aveam nevoie de liniște, și atunci mi-a arătat camera ce dădea spre grădină, mai mică, dar mobilată foarte confortabil și cu gust. Am privit pe fereastră ; casa lui Beth se găsea la mai puțin de cinci sute de metri.

M-am înțeles cu doamna Brody asupra prețului și i-am spus că o să mă instalez în cursul după-amiezii. M-a întrebat dacă doream să și mănânc, asigurându-mă că ar fi fericită dacă ar putea să-mi fie utilă. Întrucât aveam de gând să supraveghez casa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, nu-mi puteam permite să ies pentru a mânca, așa că i-am spus că mă mulțumeam cu două mese pe zi.

M-am întors la motel, am achitat nota, după care am cumpărat dintr-un magazin un binoclu și o mașină de scris. Doamna Brody nu trebuia să bănuiască nimic când mi-ar fi făcut curat prin cameră.

Am mâncat de prânz, apoi m-am dus la noua mea gazdă. Doamna Brody mi-a dat cheia. Avea chef de vorbă, dar i-am retezat-o scurt, pretextând că aveam o grămadă de lucru.

— Dacă vreți să vă uitați la televizor, n-aveți decât să coborâți. Îmi place să stau cu cineva de vorbă.

I-am mulțumit, am urcat în camera mea, am închis ușa cu cheia, am tras un fotoliu în fața ferestrei, și mi-am îndreptat binoclul spre casa lui Beth.

Așa a început supravegherea mea, care a durat patru zile și jumătate. După trei zile ajunsesem să cunosc obiceiurile lui Beth și ale lui Ross.

Pe la zece dimineața, Ross pleca cu mașina. Un pic după unsprezece, Beth pleca la cumpărături cu bicicleta. Se întorcea pe la unu fără un sfert. Ross nu se întorcea mai devreme de șase. Din când în când, îi vedeam foarte clar prin fereastră. Nu ieșeau seara și-și omorau vremea uitându-se la televizor.

După câte îmi dădeam seama, duceau o viață teribil de plictisitoare, ținând cont de averea lui Beth, dar era clar că nu voiau să fie văzuți împreună prin oraș. Ar fi riscat să se întâlnească cu Bernstein, iar ăsta îl cunoștea pe Ross, doar se întâlniseră și la anchetă și la înmormântare.

Doamna Brody îmi aducea niște mese foarte consistente. Mai băteam și eu la mașina de scris, așa, ca s-o conving că lucrez. Din fericire, ieșea destul de des să stea la taclale cu vecinele. În dimineața celei de-a patra zile, în timp ce deretica prin cameră, m-a sfătuit să mai ies și eu să iau aer.

I-am răspuns că era foarte urgentă treaba la care lucram și că eram o pasăre de noapte.

— Să știți că mă plimb noaptea, atunci când dumneavoastră dormiți. Nu vă faceți griji pentru mine.

Am continuat supravegherea încă șase zile și, în cele din urmă, m-am convins că într-adevăr Beth rămânea întotdeauna singură între unu și șase seara. Am hotărât

că venise vremea să trec la îndeplinirea primului punct din planul meu.

În după-amiaza aia, pe la trei și ceva, mi-am luat pistolul din mașină, mi l-am băgat la spate, sub cureaua de la pantaloni, și m-am îndreptat spre locuința lui Beth.

Era în grădină, stând pe vine ; smulgea ceva din pământ, din jurul unei tufe de trandafiri. M-am apropiat de ea fără zgomot și și-a dat seama de prezența mea abia când a fost atinsă de umbra ce-a făceam.

A rămas nemișcată, apoi a aruncat o privire pe deasupra umărului.

Ne-am privit și m-am întrebat cum naiba putuse să-mi ia mințile. Vederea figurii ăleia dure, asemenea unei măști, a privirii pierdute și a buzelor subțiri și strânse efectiv m-a îngrețoșat.

— Bună, Beth, am șoptit. Îți mai amintești de mine ?

S-a ridicat încet și m-a privit drept în ochi. O luasem prin surprindere, ce mai, însă putoarea se ținea bine de tot.

— Ce dracu' vrei ?

Vocea îi era seacă și glacială.

— Hai să intrăm și să stăm niței de vorbă.

— Cară-te ! a șuierat.

— Beth, nimic altceva decât o mică discuție ! E mai bine și pentru tine, și pentru Ross.

Am atins-o la punctul sensibil și a încasat lovitura din plin. Va' să zică, Mario nu se înșelase. Încă era căzută în limbă după Ross.

— N-avem ce discuta. Cară-te !

Însă tonul ei era acum lipsit de convingere. M-am îndreptat spre casă și, după o scurtă ezitare, m-a urmat și ea. După ce am intrat, m-am orientat fără nici o greu-

tate spre living. Era o încăpere frumoasă, mobilată plăcut și estetic.

După ce-a trecut prin fața mea, am închis ușa și m-am sprijinit de ea.

— Îmi vreau partea din paralelę lui Frank. Adică, jumate.

Și-a strâns pumnii, iar ochii sumbri i-au fulgerat.

— I-auzi, încearcă numai să mi-i iei.

Am scos la iveală Mauserul și i l-am arătat. A făcut ochii mari și s-a dat înapoi cu un pas.

— Nu te speria, Beth. Nu ai de ce să-ți fie teamă. Pistolul ăsta are un încărcător cu zece gloanțe. Nici unul nu-ți este destinat ție, toate zece sunt rezervate pentru Ross, în afara cazului în care accepți să te desparți de o jumătate de milion de dolari.

A rămas mască.

— N-o să pupi nici un cent din banii mei ! Nu ești decât un cacialmist ordinar.

— Uite, Beth, aici greșești tu ! Când e vorba de o juma' de milion, să știi că nu trag nici o cacialma. Deja am omorât pe cineva, așa că nu mă deranjează deloc să mai omor încă pe cineva. Ascultă, dacă nu-mi primesc partea la sfârșitul săptămânii, îi umplu burta lui Ross cu zece gloanțe. Nimeni și nimic nu mă poate împiedica să fac asta. N-ai cum să ceri protecția poliției. S-ar putea să te încuie cu niște întrebări de-ale lor, dichisite de nu se poate. Așa că, deși s-ar putea să-mi ia ceva timp ca să pun mâna pe frumușelu' ăsta al tău, până la urmă o să reușesc și n-o să poți face nimic, iar el nici atât. Știu cum își petrece ziua. L-am urmărit, ca să știi. Dacă încearcă să spele putina, o să fiu în ceafa lui. În

concluzie, ori îmi dai partea mea, ori o să moară. Tu eşti cea care decide. V-am supravegheat pe amândoi de câteva zile. Ştiu că are de gând s-o ştergeţi la Miami şi să vă stabiliţi acolo. Nici nu-ţi dai seama câte ştiu despre voi. Te las până la sfârşitul săptămânii, când o să-ţi telefonez. O să-mi spui că-i laie ori bălaie. Asta-i treaba ta. Dacă o să-mi spui că da, o să-ţi explic cum să-mi dai paralele. Dacă o să-mi spui că nu, atunci Ross o să fie mort, cu lăbuţele în aer.

Fără să mă uit la ea, am deschis uşa, am ieşit, am trecut prin grădină fără să mă grăbesc deloc şi m-am îndreptat spre casa doamnei Brody.

Acum era rândul ei, şi dacă n-ar fi căzut la pace, l-aş fi omorât pe Ross ca pe-o muscă, fără cea mai mică remuşcare.

M-am întors în camera mea, mi-am aprins o ţigară şi am recapitulat totul.

De-acum înainte, Beth ştia că nu mai are de-a face cu un nătăfleţ. Pusesem cărţile pe masă : ori plăteşti, ori îţi iei adio de la frumuşelul de Ross. După câte o ştiam eu, n-ar fi lăsat ea aşa uşor să-i scape o jumate de milion de dolari de sub nas, fără să încerce vreo scamatorie. Problema era cum s-ar fi putut eschiva de la chestia asta.

Am încercat să mă pun în locul ei şi să-mi imaginez la ce s-ar fi putut gândi. I-ar fi pomenit lui Ross despre discuţia noastră ? Şi, în cazul ăsta, care ar fi fost reacţia individului ? Totuşi, fusese poliţai, şi unul din ăia duri, dar se putea la fel de bine să fie şi un păpălău. Şi lui îi era imposibil să facă apel la poliţia din Frisco. Ar fi fost întrebat de ce, şi n-ar fi fost în stare să răspundă unor întrebări atât de indiscrete ca alea ale poliţiei.

După ce m-am mai gândit, am ajuns la concluzia că lui Beth şi lui Ross nu le rămâneau decât două soluţii : ori să mă plătească, ori să mă omoare.

Iar dacă Ross era un asasin, atunci de ce nu l-a lichidat el pe Marshall, şi a căzut măgăreaţa asta pe mine ? S-ar fi putut să n-aibă curajul să facă un asemenea lucru, în schimb Beth ar fi fost capabilă, pentru asta puteam băga mâna în foc. Una peste alta, nu trebuia să-l subestimez pe Ross. Ar fi putut deveni un asasin, ca să păstreze averea asta.

Îi spusesem lui Beth că-l umărisem pe Ross. Oare credea asta ? Precis că o dădusem gata când i-am spus că intenţionau să plece la Miami. Şi dacă se hotărau să-şi ia valea netam-nesam, şi să mă lase cu ochii în soare ? Probabil că se gândeau că un asemenea risc ar fi fost prea mare. N-aveau de unde să ştie că-i supraveghez sau nu ; în plus, Ross ar fi riscat să primească câteva gloanţe în burtică.

Dar dacă lui Ross i-ar fi dat prin cap să mă caute ? N-ar fi fost nici o scofală să ajungă la concluzia că locuiam aproape de casa lor. Precis că madam Brody bătuse toba la toţi vecinii că închiriase o cameră unui bărbat singur. Ar fi fost Ross capabil să prindă din zbor o informaţie ca asta ? Habar n-aveam. După câte spusese gazda mea, atât ea, cât şi ceilalţi locuitori ai cartierului nu-i prea aveau la inimă pe drăgălaşii de Ross şi Beth. Nimeni nu-i vizita, dar mai rămânea poştaşul. Iar doamna Brody, care nu părea deloc să aibă gura tivită, putea să-i pălăvrăgească despre mine, şi Ross, care numai tâmpit nu era, ar fi aflat imediat că stau în gazdă la ea.

Şi dacă i-ar fi dus mintea că stăteam la pândă şi-i observam din cămăruţa din spate care dădea în grădină, ce-ar fi putut face ? Ar fi încercat oare Ross să dea buzna peste mine, în toiul nopţii, şi să încerce să mă trimită pe lumea ailaltă ? Tot ce era posibil, numai că şi eu eram înarmat, iar el o ştia acum. Să fi avut oare curajul ăsta ? Şi dacă nu, atunci poate Beth ? Nu, ea n-ar fi capabilă de aşa ceva.

M-am ridicat, totuşi, şi am verificat uşa camerei. Aşa, pentru orice eventualitate, fiindcă era prevăzută cu un zăvor. Nici Beth şi nici Ross n-ar fi putut să mă ia prin surprindere, iar dacă ar fi încercat, tentativa lor s-ar fi terminat cu un schimb de focuri şi doamna Brody ar fi alertat din prima clipă poliţia. În consecinţă, atât timp cât rămâneam în camera mea, eram la adăpost. Până la sfârşitul săptămânii mai erau cinci zile. Puteam să mai rezist închis în casă, fără nici o problemă.

Ştiind că Ross n-o să se întoarcă mai devreme de şase, m-am întins în pat şi m-am culcat. Trebuia să mă odihnesc şi eu, mai ales că urma să stau de veghe toată noaptea.

Doamna Brody m-a trezit pe la şapte şi un sfert, aducându-mi masa de seară.

— Am moţăit şi eu niţel, i-am spus în timp ce-mi lăsa tava cu mâncare pe masă.

— În seara asta v-am pregătit nişte friptură rece şi cu o salată să vă lingeţi pe degete. Eu o să mă duc la cinema.

— Mulţumesc. Vă urez o seară plăcută.

— Dacă vreţi să vă uitaţi la televizor, puteţi să coborâţi.

— Mulţumesc, dar nu în seara asta, am mult de lucru.

După ce a plecat, mi-am luat în primire postul de la fereastră şi mi-am pus binoclul la ochi. Ziua se îngâna cu noaptea, dar perdelele alea roşii erau trase. Aş fi dat al naibii de mult să aflu ce naiba se întîmpla în livingul ăla mare de vizavi. Oare îi spusese Beth ?

Am înfulecat rapid. Când am terminat de mâncat, am auzit uşa de la intrare trântindu-se. M-am instalat din nou lângă fereastră şi am început să privesc perdelele roşii. Când s-a întunecat de tot, lumina s-a aprins. Am pândit trei ore încheiate, dar nu s-a întâmplat nimic. Pe la zece jumate am auzit-o pe madam Brody întorcându-se şi urcând în camera ei. Am continuat să rămân la postul meu, până când s-a stins lumina în living. Am văzut cum s-a aprins apoi în altă cameră.

Atunci am deschis uşa şi am ieşit tiptil, coborând scările. Găsisem deja numărul lui Beth în cartea de telefon. L-am format, am aşteptat deştul de mult, dar în cele din urmă a răspuns.

— Beth, să ştii că stau de pază lângă casa ta. Dormi liniştită, i-am spus şi am închis.

Asta ca să-i bag frica în oase. Apoi am urcat în camera mea şi m-am culcat.

A doua zi dimineaţă, orarul lor s-a schimbat. Ross n-a mai plecat pe la zece, ca de obicei. Ceea ce însemna că-i spusese. Şi nici ea nu s-a mai dus după cumpărături, iar perdelele au continuat să rămână trase. Poştaşul a trecut prin faţa gardului, aruncându-le un ziar, dar nici unul dintre ei nu s-a încumetat să iasă să-l ia.

Dacă chestia asta dovedea nervozitate din partea lor, atunci era un semn bun pentru mine.

Ziua a trecut cu greu, obligat fiind să stau ţintuit lângă fereastră, dar am rezistat. N-au dat nici un semn de viaţă. Am avut o grămadă de timp la dispoziţie, aşa că m-am gândit cum să le complic existenţa dacă le-ar fi trecut prin cap să spele putina.

Pe la unu noaptea, când eram sigur că doamna Brody dormea dusă, am ieşit din casă şi m-am îndreptat spre vila lui Beth.

Casa era cufundată în întuneric, dar cu toate astea m-am apropiat de ea fără să mă grăbesc. Încă mai ştiam din timpul războiului cum trebuie acţionat în teritoriul inamicului.

Am ajuns în locul unde era garată maşina. Portiera din dreptul şoferului nu era încuiată. Am tras de mânerul care debloca încuietoarea capotei. Am ridicat apoi capota şi, la lumina lanternei, am scos capacul delcoului şi l-am băgat în buzunar. Am închis capota şi m-am întors acasă.

În felul ăsta nu mai aveau cum s-o întindă, dacă cumva plănuiseră una ca asta. M-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat, mulţumit de isprava mea.

A doua zi dimineaţă, Beth a plecat totuşi cu bicicleta, dar Ross nu s-a arătat deloc, iar perdelele au continuat să rămână trase.

Am rămas în cameră nemişcat, la postul meu.

Beth s-a întors în mai puţin de o oră.

Şi aşa, n-au mai rămas decât două zile.

Am pândit un moment când doamna Brody a ieşit din casă, am coborât în living şi am sunat-o pe Beth.

Cum a ridicat receptorul, n-am mai aşteptat să-mi răspundă şi i-am spus :

— Dacă fătălăul tău ţine morţiş să-i îndop burta cu nişte fier, aşa, pentru vitaminizare, atunci spune-i să vină în noaptea asta la capătul aleii. O să-l aştept.

Şi am închis.

După mine, războiul nervilor era cel mai eficient lucru.

Mi-am petrecut restul serii observând vila, dar nu s-a arătat nimeni la iveală.

După ce am mâncat, am bătut la maşină un avertisment :

„Beth, n-au mai rămas decât două zile. E rândul tău".

Pe la miezul nopţii, după ce madam Brody se culcase de mult, dar încă mai era lumină în vila de vizavi, am ieşit şi am luat-o cu grijă într-acolo. Pe drum am luat cu mine un pietroi şi l-am înfăşurat cu hârtia pe care scrisesem mesajul.

M-am apropiat de vilă. Televizorul era închis şi ferestrele aşişderea.

După ce m-am apropiat suficient, am aruncat cu piatra în fereastra din mijloc a livingului. Geamul s-a spart, piatra s-a frecat de perdea, după care a căzut cu un bufnet pe podea.

Cu pistolul în mână, m-am culcat pe burtă şi am aşteptat. După câteva clipe, lumina s-a stins în încăpere.

Am continuat să aştept. Era momentul adevărului. Oare Ross ieşea sau nu ?

Nu s-a întâmplat nimic. Întins în iarbă, aşteptam în continuare. S-au mai scurs douăzeci de minute. Nici un zgomot, nici o lumină aprinsă.

Era clar că Ross n-avea de gând să iasă să se răfuiască cu mine.

M-am târât înapoi pe peluza de iarbă, iar când am ajuns la capătul aleii, m-am ridicat în picioare şi m-am întors în camera mea.

IX

Mai rămăsese o zi, mă gândeam cu, aşteptând-o pe doamna Brody să-mi aducă micul dejun. Afacerea părea rezolvată. Noaptea trecută, Ross nu-mi răspunsese la provocare. Dacă aş fi fost în locul lui, după ce mi s-ar fi aruncat pietroiul ăla prin geam, aş fi ieşit afară turbat de furie, gata să mă încaier. Numai că n-a fost cazul lui Ross.

Da, eram foarte mulţumit.

Când doamna Brody a intrat cu tava, m-a anunţat :

— Domnule Lucas, trebuie să plec. O vecină de-a mea s-a îmbolnăvit. Se întâmplă ceva dacă o să mâncaţi de prânz un pic mai târziu ? Mai devreme de două nu cred să mă întorc.

— Doamna Brody, nu-i nici o problemă. Făceţi-mi doar câteva sandvişuri şi puteţi să staţi cât vreţi.

A părut pur şi simplu încântată.

— Mulţumesc din inimă. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră. O să vă las sandvişurile la bucătărie.

După ce am mâncat, m-am postat la fereastră. Pe la nouă şi ceva, Beth a ieşit din casă şi s-a dus la maşină. În ciuda distanţei, am auzit demarorul învârtindu-se fără nici un rezultat. Până la urmă a renunţat şi s-a întors în

casă. Precis că-i spunea lui Ross că maşina nu porneşte. Ieşea oare individul să arunce o privire la motor ?

Am aşteptat curios. Peste vreun sfert de oră, Beth a ieşit din nou a încălecat pe bicicletă şi a întins-o.

Se părea că Ross era îngrozit într-un asemenea hal, că nu îndrăznea să se arate la figură în timpul zilei.

Abia plecase Beth de câteva minute, că telefonul de la parter începu să sune. Am întredeschis uşa. Am auzit-o pe doamna Brody răspunzând.

— Alo ?

A urmat o linişte, după care a spus :

— Cine ? Nu este nimeni cu numele ăsta aici... Cum aţi spus ? Devery ? Nu... Am un chiriaş, dar se numeşte Lucas. Da, aşteptaţi, am să-l întreb.

Va să zică, poliţaiul de Ross mă găbjise până la urmă. N-am fost nici surprins, nici alarmat. Am coborât în momentul în care madam Brody, echipată în pardesiu şi pălărie, ieşea din living.

— Întreabă un domn de dumneavoastră, domnule Lucas. Trebuie să plec, deja sunt în întârziere.

— Mulţumesc. Sper că vecina dumneavoastră să se însănătoşească.

Am aşteptat să plece, apoi am luat receptorul.

— Alo, da ?

— Tu eşti, Devery ?

Vocea lui Ross părea nesigură.

— Să zicem că eu aş fi. Şi ce-i cu asta ?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Ross, n-avem ce discuta. Cu Beth am eu ce am.

— Ascultă-mă ! Trebuie să te văd. Beth n-o să vină mai devreme de o oră. E singura mea şansă. Vin spre tine.

O voce poate să scoată la iveală o grămadă de lucruri. A lui trăda frica.

— Bine, Ross. Nu știu dacă ești sau nu un bun trăgător, dar nici eu nu-s de lepădat. Dacă vrei neapărat un duel, n-ai decât să vii.

— Nu sunt înarmat ! Îți jur că nu sunt înarmat ! schelălăi el.

Ori spunea adevărul, ori juca teatru la fix.

— Ross, uite cum o să faci : vino spre casă ; ușa de jos o să fie deschisă. Intră, urcă la etaj, ia-o pe culoar și intră în a treia cameră pe stânga. Te aștept cu un pistol îndreptat spre tine.

După care am închis.

Am urcat în cameră și m-am dus la fereastră. Peste două minute l-am văzut pe Ross apărând. Era îmbrăcat într-un tricou și blugi. Nu se vedea nici o umflătură care ar fi putut masca o armă. Am ridicat nițel binoclul, să-i văd mutra. Cu cât se apropia, cu atât îl vedeam mai clar. Abia dacă am mai recunoscut polițaiul ăla dur și rău, care mă fluierase prima oară când ne întâlnisem. Parcă era o epavă cu figura palidă, ochii încercănați, ce mai, un cadavru ambulant.

Se părea că războiul nervilor pe care îl declanșasem dăduse roade.

Am deschis ușa de la intrare, iar pe cea de la camera mea am lăsat-o întredeschisă. După care am intrat în camera doamnei Brody, am căscat nițel ușa și m-am pus pe așteptat, cu pistolul în mână.

Peste nici cinci minute, l-am auzit intrând. Ușa de la intrare se închise cu zgomot.

— Devery ? strigа eu cu o voce şovăitoare.

Am aşteptat.

A urcat încet, a luat-o de-a lungul culoarului şi s-a oprit în faţa uşii mele, aşa cum îi spusesem. Am ieşit din ascunzătoare.

— Nu mişca, Ross, i-am spus sec.

Am înaintat câţiva paşi, i-am înfipt ţeava armei în rinichi şi am început să-l controlez. După ce m-am convins încă o dată că nu era înarmat, l-am împins înăuntrul camerei.

A făcut câţiva paşi împleticiţi şi s-a oprit în mijloc, fără să se întoarcă.

— Devery, să ştii că las totul baltă, m-a anunţat el. N-ai nici un motiv să-mi vrei gâtul. M-am săturat, asta e.

M-am depărtat de el.

— Aşază-te.

A făcut câţiva paşi şi s-a prăbuşit în fotoliu. Eu m-am aşezat pe marginea patului, cu Mauser-ul îndreptat spre el.

Ne-am privit. Într-adevăr, nu juca teatru. În faţa mea se afla o biată făptură umană, care nu se gândea decât cum să-şi salveze pielea.

Am pus pistolul alături de mine, mi-am scos pachetul de ţigări, mi-am aprins una, şi apoi i l-am aruncat lui. L-a scăpat, l-a cules febril de pe jos, după care şi-a aprins o ţigară cu o mână tremurătoare.

— Hai, Ross, dă-i drumul. Te ascult.

— E ţicnită ! a exclamat. Nu mai pot. Sunt zile întregi de când stau închis cu ea în casă. E de-a dreptul sonată. S-a dus în oraş să-şi cumpere un pistol. Vrea să vin aici şi să te omor.

L-am privit cu dispreț.

— Și tu, Ross, nu vrei să mă omori ? Gândește-te la purcoiul ăla de bani pe care ai putea pune mâna dacă aș fi mort.

— Banii ! urlă el. Rahat ! Își pocni pumnii unul de altul. Mă doare în fund de banii ăia. Vreau s-o întind. Mă înnebunește, nu alta. Ascultă, Devery, îți jur că habar n-aveam de planul ei de a-și omorî bărbatul. Ți-o jur ! Trebuie să mă crezi ! Din clipa în care am întâlnit-o, m-am prins că e sărită de pe fix, numai că făcea dragoste al naibii de bine. Așa că a început să mă obsedeze. I-am spus despre tine că aveai cazier, dar nu știam ce are de gând. Îți jur, Devery ! Nu sunt un ucigaș ! Nici pentru tot aurul din lume ! Când mi-a spus ce ai făcut... asasinarea lui Marshall, am crezut că înnebunesc. Aveam de gând să ies din tot rahatul ăsta. Dar Beth mi-a explicat cum aș putea lua parte și eu. E nebună după mine, dar din punctul meu de vedere, e bună doar pentru a face dragoste cu ea. S-a oprit și a privit în jurul său, ca o fiară hăituită. Trebuie să mă crezi. Am de gând să abandonez totul, dar ea mi-a spus că dacă o să las baltă afacerea asta, o să mă omori. Nu vreau să mor ! N-o vreau nici pe ea, nici banii ei ! M-am săturat, vreau să plec !

— Trebuia să te fi gândit mai de mult la asta, i-am spus, așa, ca să-l mai trag de limbă.

— Să mă gândesc ? Și-a luat capul între mâini. Păi asta fac tot timpul. Numai asta ! Vreau să scap de pacostea asta !

— Gata, nu te mai văicări atâta. Știai foarte bine ce plănuia. Amândoi voiați să puneți mâna pe parale. Și tu

ai fost ăla care a scos-o practic din cauză. „Un accident foarte logic". Îţi mai aminteşti ? L-ai convins pe McQueen s-o lase în pace. Tu ai fost ăla care m-ai descoperit, ca să joc rolul asasinului, în timp ce voi stăteaţi pe tuşă, aşteptând să înhăţaţi marafeţii. Numai că, necazul ăl mare este că ţi-e frică. Atât timp cât vă simţeaţi în siguranţă, în aşteptarea moştenirii, te durea în cot, dar când Beth ţi-a spus că te caut, cu un puşcoci în mână, n-ai mai putut suporta. Acum ascultă-mă. Dacă Beth refuză să-mi dea juma' de milion de dolari, eşti un om mort. Am luat din nou Mauser-ul în mână. Jucărica asta are zece gloanţe în ea. Toate sunt pentru tine. Convinge-o pe Beth să joace cum îi cânt eu, că dacă nu...

S-a făcut verde la faţă.

— E imposibil s-o conving. Ţi-am spus... e nebună de legat !

— Atunci, îmi pare rău, i-am spus, ridicându-mă de de pe pat. Hai, valea.

— Devery... Tremura ca o frunză. Ce ţi-am făcut ? Dă-mi o şansă. Lasă-mă să plec.

— Ross, ce dracu', n-ai înţeles ? Fără tine, n-aş scoate de la ea nici o leţcaie. Cum faci un pas greşit, cum eşti mort. Hai, întinde-o !

S-a ridicat, clătinându-se. M-a privit fix, a deschis gura să zică ceva, apoi s-a răzgândit.

— Cară-te o dată ! am lătrat la el.

A plecat, cu capul în jos şi cu umerii lăsaţi, tremurând tot.

Eram la fereastră când Beth s-a întors. Ţinea pe cadrul bicicletei un sac sport, bine burduşit. M-am întrebat

dacă într-adevăr cumpărase şi un pistol. Eram aproape sigur că Ross n-ar fi avut niciodată curajul să vină şi să încerce să mă împuşte, dar ea ar fi fost capabilă de aşa ceva. Ziua în amiaza mare nu s-ar fi încumetat. Aşa că la noapte, eram obligat să stau la pândă. M-am dus în bucătărie, am găsit sandvişurile pe care mi le pregătise doamna Brody, le-am luat şi am urcat din nou în camera mea. Am închis uşa cu cheia, am mâncat şi apoi m-am întins pe pat.

Ideea de a o vedea pe Beth năpustindu-se cu o armă în mâini asupra mea mi se părea teribil de amuzantă. Eram sigur că nu trăsese cu arma în viaţa ei, aşa că n-avea decât să vină. Prin urmare, am adormit.

Când doamna Brody mi-a adus micul dejun, mă sculasem deja de o oră. La vila „Les Pommiers" nu avusese loc nici o activitate în miezul nopţii.

Am întrebat-o pe gazda mea despre vecina ei şi am aflat că se simţea mai bine. Îmi adusese şi ziarul de seară.

— Domnule Lucas, munciţi atât de mult, încât cred că nu sunteţi la curent cu ultimele ştiri... deşi nu au nimic îmbucurător. Totuşi, m-am gândit că aţi vrea să le aflaţi.

I-am mulţumit. Avea dreptate. Uitasem că în afara camerei în care locuiam şi a vilei din faţă, exista şi altă lume, dar lumea asta nu mă interesa absolut deloc. Am mâncat, după care, fiind încă zi, m-am aşezat la fereastră şi mi-am aruncat ochii pe ziar. Când am ajuns la pagina de afaceri, pur şi simplu am tresărit. Oţelăriile Charrington fuzionaseră cu cele din Pittsburgh ! Exista şi o fotografie a lui Jack Sonsan, de la Charrington, cu un aer teribil de satisfăcut. Articolul spunea că după şase ani de

negocieri secrete, Sonsan reușise să-i convingă pe cei din Pittsburgh să fuzioneze. Oțelăriile Charrington își triplaseră valoarea de pe o zi pe alta.

Prin urmare, beţivanul de Marshall avusese dreptate, iar eu căzusem de fazan. Era cea mai nasoală lovitură pe care o încasasem. Dacă aș mai fi așteptat să cumpere acțiunile astea, Beth și cu mine am fi avut acum trei milioane, în loc de unul.

Prăbușit în fotoliu, am recepționat lovitura asta dură ; m-am simțit al naibii de înșelat. Însă era prea târziu. Se părea că totul era prea târziu, atunci când era vorba de mine... Nu zic ba, aveam să pun mâna pe juma' de milion de dolari, dar la fel de bine puteam să încasez un milion jumate.

Am rămas la fereastră, observând vila din fața mea până s-a înserat. Din living se auzea televizorul. Deci, doamna Brody era ocupată. Mi-am luat pistolul și, lăsând camera luminată, am ieșit tiptil și am luat-o spre casa lui Beth. Pe la jumătatea aleii se afla o îngrămădeală de copaci și arbuști. M-am oprit acolo. M-am ascuns printre crengi, putând vedea perfect casa. În spatele perdelelor roșii din living se zărea lumină ; m-am întrebat ce naiba se putea petrece acolo. Eram sigur că Beth n-ar fi obținut nici un ajutor din partea lui Ross.

În experiența mea de-o viață, eram obișnuit cu oameni care cădeau brusc. Ross era unul dintre ăia ; Beth n-ar fi putut face nimic care să-l aducă la linia de plutire.

Însemna că Beth se hotărâse : ori să plătească, ori să mă lichideze. Puteam fi sigur de un lucru : că n-ar fi abandonat lupta în ruptul capului. Așa că trebuia să mă aștept din partea ei la o acțiune disperată.

Pe la zece jumate am auzit-o mergând pe alee. Dacă i s-ar fi dat o notă pentru prudenţă, atunci ar fi meritat un doi. Habar n-avea cum să înainteze în liniște. Făcea să se rostogolească pietricelele, mergea prea repede și se freca de ramurile copacilor ; făcea exact contrariul a ceea ce trebuia făcut.

Noaptea era întunecoasă, dar cum mă aflam acolo de vreo trei ore, ochii mi se obișnuiseră cu întunericul. Am văzut-o sosind. Era îmbrăcată în negru, dar figura ei palidă o trăda.

M-am ghemuit și am așteptat-o. Când a trecut prin dreptul meu, am sărit asupra ei. I-am răsucit mâinile și mi-am înfipt genunchii în spatele ei. A căzut la pământ, scoțând un strigăt înăbușit. Mi-au trebuit câteva secunde să-i smulg arma și, stând în continuare în genunchi pe ea, am spus în șoaptă :

— Beth, ai dat-o în bară. Nu ai vână, zău așa.

A rămas nemișcată, culcată la pământ.

Am lăsat-o, m-am ridicat și apoi m-am dat înapoi câțiva pași.

— Mai ai timp până mâine.

S-a ridicat încet și m-a privit.

— N-are rost să-ţi mai cumperi încă o armă, i-am spus. Păcat că nu judeci cu creierul ăla al tău. Dacă mă lichidezi, n-o s-o scoţi niciodată la capăt. Am lăsat o scrisoare la banca mea. Am scris totul acolo. Așa că nu are nici un rost să faci prostii. Îmi dai banii, dacă nu, îl articulez pe prietenul tău cu zece plumbi în burtică.

A rămas în faţa mea plantată locului și tăcută ca un mormânt. Tare voiam să-i văd figura. Dar era așa de în-

tuneric, încât nu distingeam altceva decât o pată luminată difuz.

Am trecut prin faţa ei şi am luat-o spre casa lui madam Brody. Pistolul pe care-l confiscasem nu era cine ştie ce, unul de calibru 22. Din apropiere, s-ar fi putut să pricinuiască ceva pagube, dar de la distanţă, era ca o frecţie la un picior de lemn.

Din instinct, am întors capul spre ea. Tocmai se năpustea asupra mea, ca o pisică sălbatică. Cu braţul ridicat.

Pararea loviturii era o chestie pentru începători. Am aşteptat să fie practic asupra mea, apoi m-am aplecat pe vine în momentul în care cuţitul ei se abătea spre mine. Mi-am izbit umărul de genunchii ei şi am proiectat-o la vreun metru-doi, aruncând-o pe spate.

M-am apropiat de ea şi i-am smuls cuţitul din mână.

— Beth, trebuie să recunosc că ai tupeu, zău aşa, am recunoscut sincer. Dar n-ai experienţă. Întoarce-te la poliţaiul tău drăgălaş şi povesteşte-i cât eşti tu de curajoasă.

Rechiziţionându-i pistolul şi cuţitul, m-am întors pe alee, lăsând-o întinsă pe pământ.

Când doamna Brody mi-a adus micul dejun, m-a anunţat că trebuia să-şi petreacă ziua împreună cu prietena ei bolnavă.

— Are nevoie de mine ca să-i ridic moralul, domnule Lucas, iar eu mă pricep să reconfortez oamenii. V-am lăsat un pui fript şi jambon în frigider, iar diseară am să vă pregătesc nişte peşte prăjit.

I-am spus să nu-şi facă griji din cauza mea. Urma să lucrez toată dimineaţa, iar puiul ăla fript îmi convenea de minune.

A plecat pe la nouă dimineaţa. Casa îmi aparţinea acum în întregime.

Era ziua cea mare.

Beth eşuase în tentativa ei. Acum era rândul meu. Ori plătea, ori... În timp ce mâncam, m-am gândit la ea şi la Ross, întrebându-mă cum ar fi putut să mă contreze. Oare să fi pus la cale un nou plan să se descotorosească de mine ?

După ce am mâncat, am bătut la maşina de scris instrucţiuni în care îi explicam cum să-mi dea banii. Juma' de milion de dolari, era o sumă frumuşică, şi trebuia să-i manipulez cu grijă, ca să nu trezească bănuieli. O sută de mii trebuia să mi-i trimită în contul meu de la sucursala lui Chase National. Altă sută de mii la Wicksteed. Iar restul la American Fidelity Bank din Los Angeles, unde aveam un cont din trecut.

Pe la zece am sunat-o.

— Beth, asta-i ziua cea mare, i-am spus, cum a răspuns. Care este răspunsul tău ? Da sau ba ?

A urmat o linişte, apoi mi-a zis cu vocea ei îngheţată şi fără urmă de timbru în ea :

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Să-mi vorbeşti despre ce, Isuse Cristoase ? Ori e laie, ori bălaie. Spune !

— Bernstein mi-a zis că validarea o să fie întârziată. N-o să pun mâna pe bani mai devreme de o lună.

— Nu fi şmecheră şi nu încerca să câştigi timp ! Poţi obţine credit. Spune-i lui Bernstein că ai nevoie de o jumate de milion, până la sfârşitul săptămânii. O să se descurce el.

Încă o linişte lungă, după care a spus :

— O să vrea să știe pentru ce. Ce să-i spun ?

Am simțit o explozie de triumf.

— Așadar, răspunsul tău e da ?

— Trebuie să-ți vorbesc. Nu pot discuta chestia asta prin telefon.

— Da sau ba ? am zbierat eu.

— O să vin la tine acum, mi-a spus, după care a închis.

M-am repezit la fereastră și mi-am îndreptat binoclul spre vila ei. A apărut. Era îmbrăcată într-o rochie mulată pe corp și n-avea poșeta. I-am văzut clar de tot mâinile. Nu era deloc înarmată. Am lăsat ușa de la intrare deschisă și m-am dus în camera mea. Mi-era teamă de ea ca de un șarpe cu clopoței. Cu Mauser-ul alături de mine, am așteptat-o.

După câteva minute am auzit-o intrând.

— Beth, urcă ! i-am strigat.

Peste câteva secunde a ajuns în capul culoarului, cu mâinile încrucișate pe piept și figura impasibilă.

M-am dat înapoi și i-am făcut semn să intre. S-a așezat pe un scaun, și-a încrucișat picioarele și apoi și-a pus mâinile pe genunchi. Ochii ei negri, strălucitori, mă examinau cu atenție.

M-am așezat în fotoliu, cu pistolul la vedere.

— Beth, nu te mai ascunde atâta după deget... Da sau ba ?

Răceala și indiferența ei mă cam derutau, să fiu sincer.

— Mai întâi vreau să-ți spun ceva.

— Zău ? Nu mai spune ! Bine, dar rapid de tot. Ce vrei să-mi spui ?

Aveam de gând s-o hărțuiesc, dar se vedea treaba că era hotărâtă să nu se grăbească. S-a așezat confortabil, complet destinsă, apoi mi-a adresat zâmbetul ăla detestabil și ironic pe care-l știam atât de bine.

— Vreau să-ţi mulţumesc că mi-ai făcut cel mai mare serviciu pe care mi-l puteai face.

Am tresărit şi am privit-o fix.

— Un serviciu ? Ce naiba vrei să spui ?

— Am să-ţi explic. Cu ani în urmă, sexul şi bărbaţii au ocupat cel mai important loc în viaţa mea. Erau apa şi pâinea mea. Când l-am întâlnit pe Ross, tânăr, puternic, bun la pat, am fost turbată după el. Pentru mine, reprezenta bărbatul ideal, dur, fără scrupule şi ideal pentru făcut dragoste. Viaţa mea se învârtea în jurul lui. Nu mă puteam gândi decât la el. Când nu era lângă mine, mă topeam de dorul lui.

M-am mişcat în fotoliu, nepicându-mi deloc bine ce-mi spunea.

— Discursurile astea erotice ale tale nu mă interesează câtuşi de puţin. Eu...

— Ar fi bine să mă asculţi până la capăt. Duritatea vocii ei m-a făcut să tac chitic. Era ambiţios şi visa la averi, nu glumă. M-am măritat cu Frank fiindcă ştiam că într-o zi avea să devină putred de bogat, şi asta numai ca să-i fac pe plac lui Ross. Mi-am spus că trebuia să fac orice ca el, Ross, să aibă bani, chiar să fac dragoste cu un amărât ca tine... şi chiar să ucid fiindcă eram convinsă că Ross era un bărbat, unul dintr-ăia, adevăraţi. Şi-a ridicat mâinile într-un gest de disperare, apoi şi le-a lăsat să cadă. Dar cine-i un adevărat bărbat ? Tu, în nici un caz. Tu, care te lăudai că eşti un expert contabil. Frank, aşa beţiv cum era, ştia mai multe decât tine. Aş fi putut avea trei milioane, în loc de unul, dcă l-ai fi lăsat să cumpere acţiunile alea, numai că tu te credeai şmecher nevoie mare. După care ai devenit un şantajist. Ăsta-i un bărbat adevărat ? Ia uită-te la tine. Ce crezi de asta ?

— Ia mai lasă-mă în pace cu rahaturile astea ! Fac parte din trecut, am mormăit eu. Oricine se poate înşela...

A continuat ca şi cum nu m-ar fi auzit :

— Timp de patru ani, Ross a fost idolul meu, iar azi mi-am dat seama că am fost o oarbă. S-a aplecat înainte, cu ochii fulgerând, apoi a continuat, scuipând cuvintele. Un laş, un gunoi nenorocit ! Un şobolan fricos, căruia îi este frică şi de umbra lui. O lepădătură care se târâie într-o cameră zăvorâtă, fiindcă îi este teamă de tine... asta am descoperit. Uite cu ce m-am ales !

A respirat adânc şi a adăugat :

— Aşa că pentru serviciul ăsta îţi mulţumesc. Mi-ai arătat ce monstru puteam iubi. Şi datorită ţie, nu-l mai iubesc. Nici nu-l mai pot vedea. Dă-i drumu', omoară-l ! Asta-i tot ce merită. N-o să ai nici un cent de la mine. Dă-i drumu', omoară-l ! O să fiu încântată că o să mă descotorosești de el.

Am privit-o. Văzându-i expresia dură şi implacabilă, am simţit o slăbiciune bruscă. Mi-am spus că era o cacialma. Precis era o cacialma.

— N-o să mă duci cum crezi tu ! am urlat la ea. O să-l omor ! Îţi jur că o să fac asta, dar îţi mai dau o ultimă şansă. Hai... ştii şi tu că încerci o cacialma, numai că nu se prinde.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

— Beth, aşteaptă !

S-a întors. Zâmbetul ei dispreţuitor a avut efectul unei lovituri de cuţit.

— Să ştii că o să pun mâna pe banii ăştia ! am strigat. Plăteşti, sau îl împuşc pe Ross !

A dat din cap.

— Mi-ar plăcea, zău așa. Fă-mi plăcere.... omoară-l.

A ieșit din cameră și s-a îndreptat pe culoar.

M-am năpustit după ea.

— Beth !

Nici măcar nu a încetinit pasul. A ieșit din casă, a luat-o pe strada bătută de soare și s-a îndreptat spre aleea ce ducea spre vila ei.

Să fi fost oare o cacialma ?

Stăteam le fereastră, cu ochii ațintiți spre casa ei. Am văzut-o traversând grădina, intrând și apoi închizând ușa. Perdelele roșii erau în continuare trase. Oare Ross se ascundea ca un iepure fricos, sau o întâmpina triumfător ?

Am mângâiat pistolul.

Mi-am dat seama brusc că dacă nu era nici o cacialma la mijloc și dacă, într-adevăr, ei nu-i mai păsa de Ross, atunci trebuia să mă gândesc de două ori înainte de a-l împușca.

Cu Marshall o scosesem bine la capăt, dar cu Ross ar fi fost o crimă pe care n-aș fi putut-o camufla așa de ușor. Beth ar fi anunțat poliția și le-ar fi îndrugat verzi și uscate ; că o șantajasem, că Ross a vrut s-o protejeze, iar eu l-am omorât. Cu Bernstein și cu toate paralele de partea ei, nu aveam nici o scăpare.

Cacialmaua mea mi-s-a părut excelentă, numai că Beth s-a dovedit o jucătoare mai tare ca mine. Atât timp cât era înnebunită de Ross, amenințarea mea avea sens, numai că jigodia asta, dovedindu-se fricosul-fricoșilor,

mi-a dat planul peste cap. Acum ştiam că n-o să-l mai omor.

Nu mai vedeam nici un alt mod de a scoate banii de la ea. Pentru încă o dată în plus, am avut sentimentul dezagreabil că orice aş fi făcut să încerc să pun mâna pe nişte parale, o dădeam în bară.

Ce mai, trebuia s-o recunosc. Beth mă învinsese. Nu mai avea nici un rost să rămân în casa asta. Trebuia să-mi fac bagajele şi să-mi iau valea. M-am gândit la viaţa care avea să mă aştepte, să înhaţ din zbor orice slujbă nenorocită care mi se oferea, pentru a putea trăi. Apoi mi-am amintit de Bert şi de oferta lui de asociere. De ce nu ? Mi-am amintit ce-mi spusese şeriful McQueen : „De ce nu rămâi la Wicksteed ? Bert tot te mai vrea ca asociat". De ce nu ? Mi-am adus aminte de Wicksteed, de madam Hansen, de Maisie şi de toţi ceilalţi ; un orăşel şic şi nişte oameni de treabă. De ce nu ? Puteam să mă stabilesc acolo. Mai târziu, chiar mă puteam însura. Dintr-o dată, nici nu mi-a mai păsat de milionul lui Marshall, de Beth şi de Ross. O să mă întorc la Wicksteed. O să-l ajut pe Bert să-şi întemeieze o agenţie de închiriat maşini. O să-i organizez o agenţie de turism. În doi sau trei ani, puteam să fiu la fel de prosper ca Joe Pinner.

M-am ridicat hotărât şi plin de încredere în viitor. Probabil că mi-era scris că niciodată n-o să fiu milionar, dar cel puţin eram sigur că în Wicksteed puteam reuşi în viaţă. Iar Beth şi Ross puteau să se ducă la dracu-n praznic amândoi, că nu-mi mai păsa.

Am privit Mauser-ul din mână. Acum mi s-a părut absolut de necrezut că mi-am cumpărat o armă şi că avusesem cu adevărat intenţia de a-l omorî pe Ross. Precis

că în momentele alea mintea mi-o luase razna. Trebuia să scap de Mauser-ul ăsta cât mai repede, deşi îmi părea rău de frumuseţea asta de armă.

Acum eram grăbit să plec. M-am gândit la doamna Brody. Nu puteam să plec aşa, hodoronc-tronc. M-am hotărât să-i spun că se îmbolnăvise nevastă-mea. În mod sigur minciuna asta se prindea la ea.

Mi-am luat valiza din şifonier şi mi-am făcut rapid bagajele. În zece minute eram gata de plecare.

I-am scris câteva rânduri doamnei Brody, spunându-i că imediat ce nevastă-mea o să se însănătoşească, o să-i dau de veste. I-am lăsat într-un plic banii ce i se cuveneau şi am mai adăugat plata pentru încă două săptămâni.

Mi-am băgat pistolul în buzunar, am luat valiza şi maşina de scris şi am coborât. Ajungând la uşa de la intrare, m-am oprit.

Mă simţeam ca niciodată, destins şi încrezător în mine. Ideea că peste câteva ore aveam să fiu în biroul lui Bert, la un păhărel de whisky şi discutând despre planurile noastre de viitor, îmi dădea aripi.

M-am gândit la prăpăditul ăla de Ross, care precis că şi acum se ascundea în spatele perdelelor roşii din sufragerie. Brusc, m-am simţit generos. Şi în fond, de ce nu ? De ce să n-o sun pe Beth şi să-i spun că până la urmă câştigase ? Şi să-i urez baftă, cu averea aia pe care o aştepta ? Adică, de ce să nu-i demonstrez că eram totuşi un bărbat adevărat ?

Am luat telefonul şi am sunat-o. Aşteptând să-mi răspundă, am început să fredonez o melodie de-a lui Fred Mercury. În câteva minute aveam să scap pentru totdeauna de javrele astea două şi să mă îndrept spre Wickseed.

Imi şi închipuiam deja expresia fericită a doamnei Hansen şi zâmbetul încântat al lui Bert.

Am auzit un păcănit şi vocea lui Ross :

— Alo ?

— Sunt Devery. Aş vrea să vorbesc cu Beth.

A urmat o lungă tăcere, după care Ross mi-a declarat :

— Prea târziu. Am aranjat-o, şi pe tine la fel.

Chicotitul ascuţit care a urmat a făcut să mi se încreţească pielea pe mine.

— Ce dracu' îndrugi acolo ?

— Tu m-ai forţat să fac asta ! Era singurul mijloc să scap din rahatu' ăsta. Am avut de gând să anunţ poliţia, dar nu m-a lăsat. Aşa că, dacă ea nu putea să te aranjeze, am aranjat-o eu pe ea. Prefer să stau cinş'pe ani la răcoare decât să primesc un glonţ în burtă. Am chemat poliţia. Cel puţin ăştia o să-mi asigure protecţia împotriva ta. Trebuie să sosească.

Degetul îngheţat de mort mi-a urcat de-a lungul spinării.

— Ross ! Ai înnebunit, ce naiba baţi câmpii ? am urlat la el.

A pufnit în râs. Părea că se ţicnise de tot.

— M-am gândit bine. Dacă Beth n-ar fi avut blestemaţii ăia de bani, nu te-ai fi gândit să mă omori. Când s-a întors, mi-a spus să mă car : cică se săturase de mine. Mi-a spus că ar fi încântată dacă m-ai împuşca. Nu m-a lăsat să sun la poliţie, aşa că am aranjat-o. Am lovit-o cu satârul de bucătărie. Creierii îi sunt împrăştiaţi peste tot. Şi-a tras sufletul şi a gemut. Poliţia trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Te-am avertizat... tu m-ai obligat s-o omor... mă săturasem, mă săturasem...

Am închis.

Vocea aia anormală, râsul isteric, geamătul lui m-au convins că totul era adevărat

Universul meu se prăbuşea. În timp ce stăteam locului, pietrificat, cu fruntea acoperită de o sudoare rece, am auzit din depărtare sirena poliţiei.

Trebuia s-o şterg cât mai repede. Mi-am luat valiza şi maşina de scris, am alergat şi am intrat în maşină. Cum am demarat, o maşină a poliţiei a trecut în trombă pe lângă mine.

Am luat-o spre autostradă, iar panica mă cuprindea din ce în ce mai mult. Ross o să vorbească. O să spună poliţiei tot ce ştie, iar din clipa aia o să fiu pus sub urmărire. Am ajuns la capătul străzii şi am oprit la culoarea roşie a semaforului. Unde naiba să mă duc ? În nici un caz la Wicksteed. Mai curând spre nord.

Semaforul s-a schimbat în verde, dar am continuat să stau pe loc. Creierul începuse să-mi funcţioneze, iar panica să dispară.

Asasinarea lui Marshall era o crimă perfectă. De asta eram sigur. Ross n-avea decât să cânte cât îl ţineau bojocii, poliţia n-avea de ce să mă acuze. Dacă îmi păstram sângele rece, ieşeam basma curată, dar nu şi dacă aş fi încercat s-o şterg.

În timp ce mă gândeam intens, o ambulanţă a salvării a trecut prin faţa mea ca o nălucă ; o luase în direcţia în care se afla vila „Les Pommiers". Apoi alte două maşini ale poliţiei. Panica mi-a blocat din nou creierul.

M-am gândit la Wicksteed. Dacă aş fi reuşit să mă apăr, mă puteam întoarce acolo. Era ca şi cum aş fi aruncat zarurile. Cu cazierul meu, era destul de dificil, dar n-aveam nimic de pierdut. Puteam s-o scot la capăt. Ar fi

fost o înfruntare între mărturia lui Ross şi a mea. Chiar dacă poliţia ar fi convinsă că eu îl omorâsem pe Marshall, n-avea cum s-o dovedească. Totul depindea de juriu. Iar în Wicksteed, toată lumea mă simpatiza, în timp ce pe Beth o ura. Nimeni n-ar fi crezut că eu îl lichidasem pe Marshall. Totul ar fi fost aruncat în cârca lui Ross şi a lui Beth.

Mi-am zis că decât să fug, mai bine era să-mi încerc norocul. Am dat înapoi, am întors şi m-am îndreptat încet spre casa lui madam Brody.

Apoi mi-am amintit de Mauser. Arma asta mă trăda. Ar fi confirmat istoria lui Ross, deşi nu se trăsese cu ea nici un foc.

Am oprit şi am scos pistolul din buzunar. Poliţia ar fi găsit în doi timpi şi trei mişcări vânzătorul de unde cumpărasem arma ; ăsta se uitase lung la mine când mi-a vândut-o şi ar fi dat semnalmentele mele. Iar poliţia m-ar fi hărţuit, că de ce am cumpărat pistolul, de ce locuiam la doamna Brody sub un nume fals şi tot aşa. Iar până la urmă era foarte posibil să mă scoată din minţi şi să-mi cedeze nervii, încât să nu mai fiu în stare să rezist. Nu, aşa ceva nu-mi puteam permite. Am privit Mauser-ul. Trebuia să-l păstrez. Îmi oferea o scăpare rapidă, dar asta numai în caz extrem.

M-am răzgândit. Am întors şi am luat-o din nou în direcţia autostrăzii.

Soarele strălucea pe cerul senin. Rulam spre nord. Mi-am amintit de anii ăia nenorociţi cât stătusem la pârnaie. Cinci ani, bătuţi pe muchie. Şi acum, perspectiva de a sta din nou la răcoare, pentru cel puţin cinş'pe. Asta nu, în nici un caz.

Cu ochii la drum, mi-a venit în minte Frank Marshall. Aşa beţiv, în fond nu fusese o jigodie. M-am gândit la Wicksteed şi la toată lumea cumsecade de acolo, dar pentru Beth n-am avut nici un gând.

Se putea ca, în curând, poliţia să mă înhaţe, dar mai aveam ceva bani şi câteva zile avans.

Am călcat pedala de acceleraţie până la refuz.

Sfârşit

ÎN EDITURA ZZ AU APĂRUT :

ÎN COLECȚIA ENIGMA Z :

AVANTAJ... MARLOWE de RAYMOND CHANDLER

RĂMAS BUN PENTRU VECIE de RAYMOND CHANDLER

UNDE SE AVÂNTĂ VULTURII de ALISTAIR MACLEAN

CU NEBUNII SĂ NU TE PUI de P. HOWARD

ÎN CURÂND ÎN COLECȚIA ENIGMA Z :

MISTERUL CRUCII EGIPTENE de ELERY QUEEN

UN SICRIU PENTRU DIMITIROS de ERIC AMBLER

ÎNCURCĂ-I DRACE ! de JAMES HADLEY CHASE

MOARTE DE CALIBRUL 45 de JAMES HADLEY CHASE

PARDESIUL CARE ADUCE MOARTEA de DASHIELL HAMMETT

O ADUNĂTURĂ DE LICHELE de JAMES HADLEY CHASE

EDITURA

SERIE NOUA

„... E adevărat, mi-am zis eu, moartea rezolvă o grămadă de probleme. Dacă Marshall ar muri...

M-am oprit și am privit plaja sub clarul lunii.

Doar nu era să merg la el, să-i dau o palmă amicală peste umăr și să-i zic: «Fă-mi plăcerea și crapă!» Era imposibil, dar acum numai asta aveam în cap. Dacă ar fi crăpat, mi-ar fi făcut mai mult decât un serviciu. Aș fi rămas și cu Beth, și cu paralele lui."

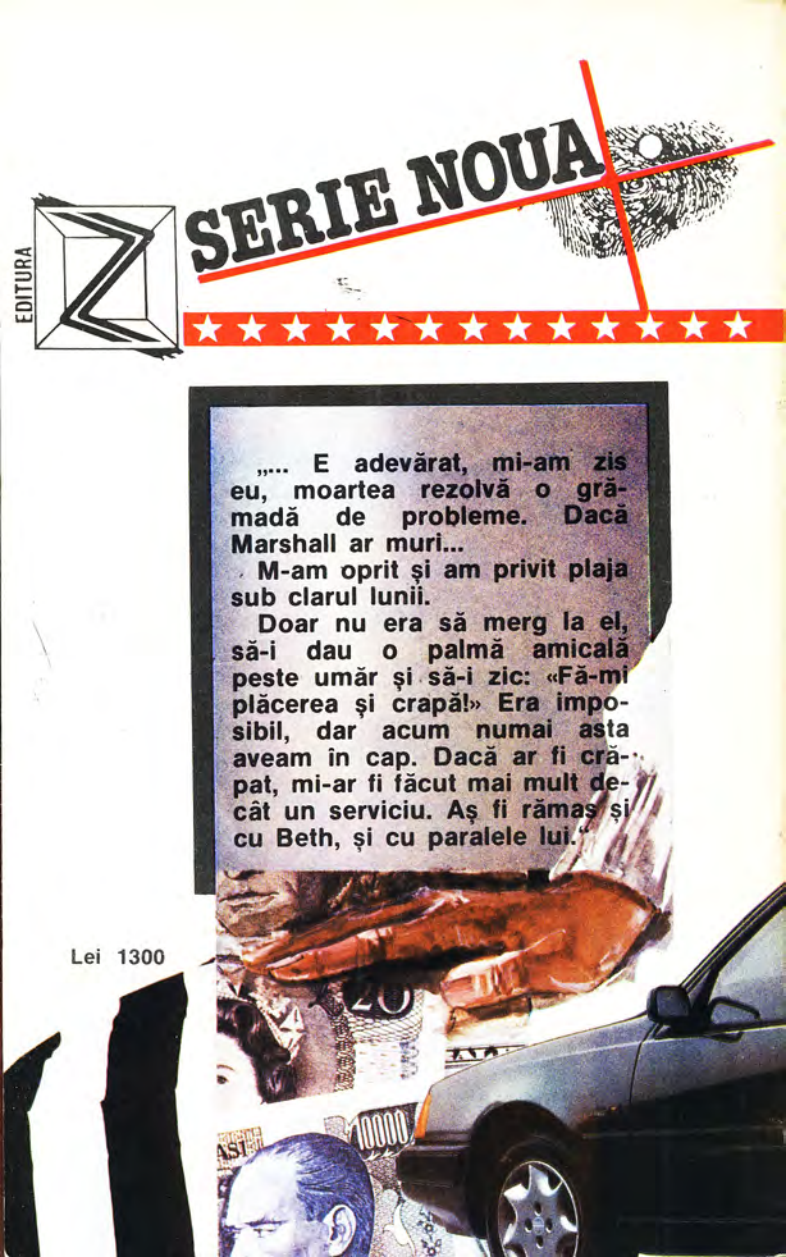

Lei 1300